

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

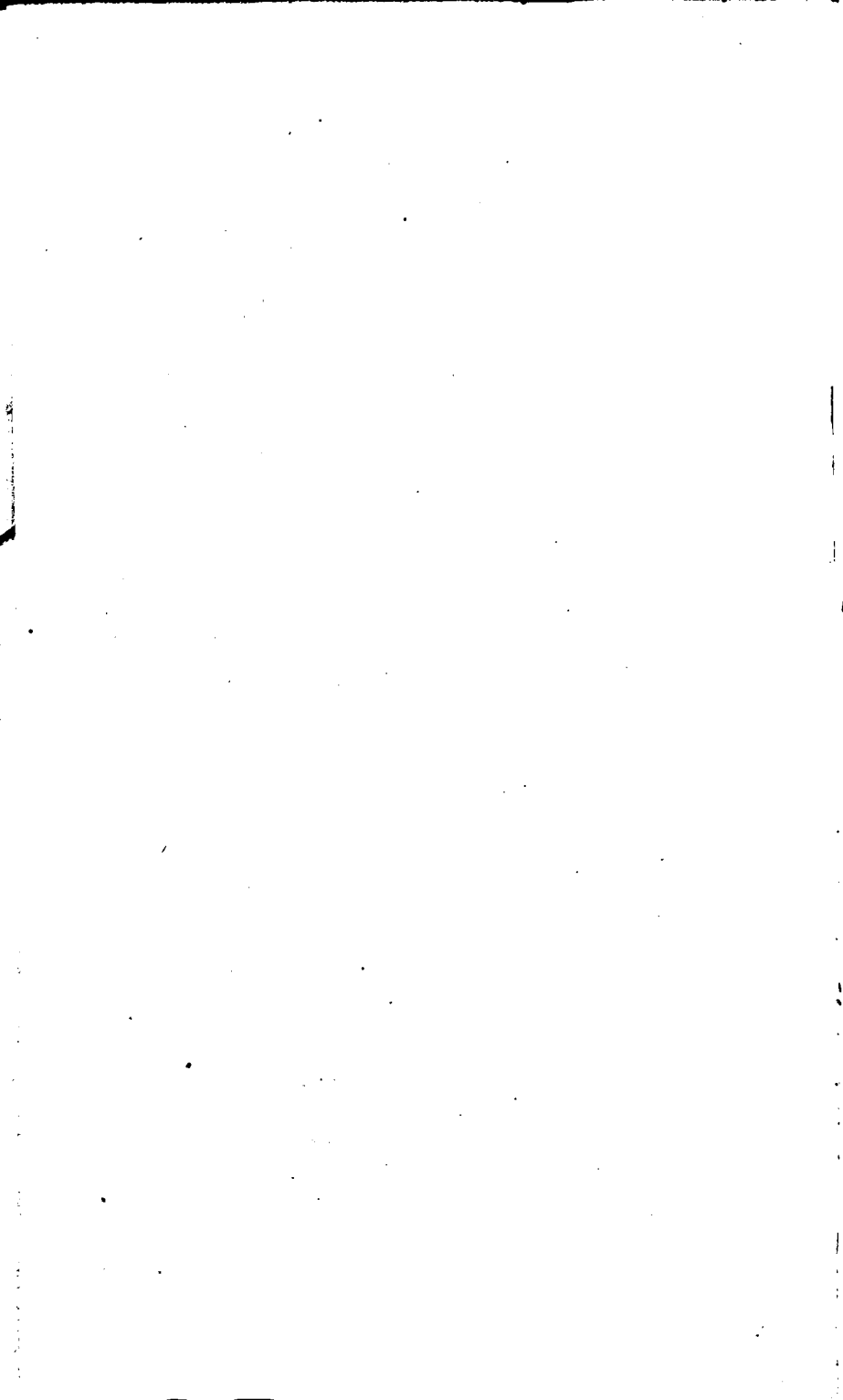
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαβρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς ἰ
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ'
αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος,
καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
οὐ πέφνηας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπῶν, ἧ' ἀδῆς χωρὶς ὥκισται θεῶν.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te
lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi
vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

Α

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανόν· καὶ ἔξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτωςί πως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέχσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπασίος ἡ ὁδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἰδᾶο, Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίου.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· σὺ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Define, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consularem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 2 καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιорκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἑαυτοὺς κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἀ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ραδάμανθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum fancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντα ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰβέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἀν' ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴβ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μῆδεν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiriue merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον. οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τὰναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξε μοι 4 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους,

mum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iudicia, parentum expulSIONES, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iubebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec raptare. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moechatos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθαι
 μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
 ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήειν αὐ-
 τοῖς ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν εἰς αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
 καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐ-
 ρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα
 ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
 τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὰ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὰ
 εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
 χβεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπαῖντα, καὶ
 αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρστοῦντα, καὶ λοιδορού-
 μενον, συνεχῆς ἐπιρραΐων τὰ πάνθημα ἐκεῖνα τοῦ
 Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωῖτα, καὶ τὴν
 ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραδείξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
 δείξαι. G.

4 Ἐς αὐτό) Παρομμία· πῦρ
 ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
 ρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.
 15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
 quam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc
 animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
 quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
 maxime inveniebam, re considerata, incitiae dubitationis-
 que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
 vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
 indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
 sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
 fari, corpusque contundere sordidum & squalentem, cun-
 ctis offensum & convicia ingentem, dum continuo incul-
 cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque;
 & in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.
ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέ-
γειν; ὅς γε ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν
ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι
περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα
κωῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μῆτε τῶν
θερμόν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μῆτε τῶν ψυχρόν, ἀν-
τιλέγειν ἔχεικ, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὥς οὐκ ἂν
ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρόν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
ἂν ἐπασχόν τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπι-
νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶν τούτων
ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον
ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δέ τις αὖ πάλιν ...) Πλά-
των. G.

4 Καὶ ἀγομίνους) Δημόκριτος
G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium
illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabile-
que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
& calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo
simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero
longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam
observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινούντας χρημάτων, εἴρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἀπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέλαινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων, ἀνότηός τε εἰμι, καὶ τάλῃβες ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων ἥκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμεν

vitae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere prae-
cipiunt opes, animadvertēbam illum in modum iis adhae-
rere, ut inde divelli non possent, de ufuris litigare, pacta
mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
fufcipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
at privatim huic foli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
gis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
cumvager. Iam mihi infomnem aliquando noctem horum
causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἐλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινὶ τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τούνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι, τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφεὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεσπεσίῳ) Θείῳ, θαυμαστῷ, πράφ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exfiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obrestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπωδὴν
 τρεῖς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανάηι πά-
 λιν, οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδαιτιήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκεῖνην ὑπο-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θῶν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
 ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἔδω στολὴν, τὰ πολλὰ εὐοκυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοισι Φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηται

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λέγουσι
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθορύσας) Ἐνυπόπτως
 λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post in-
 cantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam
 rursus neminem obviourum intuens. Cibus autem nobis ar-
 boreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspis aqua; lectus
 sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit
 me, deterfitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
 bus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde
 me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retroce-
 dentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus.
 Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, perfimi-
 lem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leo-
 nina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τούνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ,
ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι
τῇ αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς
ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατ-
εληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως
αἰ τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως
παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμ-
πόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέ- 9
ραι· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν
ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελε-
τὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευα-
σμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν
κατὰ δάκρυ χέαντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγὴν) Ἡ τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Uly-
xem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo cau-
sam vel habitus, vel nomen.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus ar-
camum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos de-
scenderant, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut fa-
cile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transi-
rem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab
ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes
ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata
enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsu, & quae-
cunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis
in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ
 τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες
 δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑ-
 λῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μι-
 θροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά-
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ
 μάγος ἐν τοσούτῳ δαῖδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαία
 τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν,
 δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ
 Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφό-
 νειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκείνα
 ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνερρήγνυτο,
 καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδείσεν δ'
 ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Ἀιδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη
 τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investi fumus
 in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo
 traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole
 carentem: quo ubi escensum est, (viā autem praeibat Mi-
 throbarzanes) foveam effodimus, oves mactavimus, & san-
 guinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea
 redam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam pote-
 rat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat,
 Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam
 Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque
 nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia
 ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discede-
 bat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde
 formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna
 regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰθεῖς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιδροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἔχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέ-

16 Ἀσφοδέλω) Ἀσφόμελος τὸ φύεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φυτὸν ἀσφόμελος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφόμελον λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo confitum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ Θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειασθήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφ' ἑξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροί, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοιδὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπιχειόμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίζουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos fridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulescentes, scophantae, talisque turba hominum cuncta permiscientium in vita. Seorsim porro divites fordidiq; foeneratores accedebant pallidi, ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugas.

MEN. Οἷσθ' ἃ που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξίπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσσάττομενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο
θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχήκοτες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem proiectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui fumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & fastum detestatus; itidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
fortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

νευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμ-
 παζέμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταῦτ'
 ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν,
 προσίων ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπερίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν
 βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔαθεν
 ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ
 περιμένοντες, ᾠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
 οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυ-
 ροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο
 καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢ τὸ
 στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο
 13 μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ
 πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διο-
 νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέν-
 τα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν
 Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπιμπάζομενοι) Ἀριθμού-
 μνοι, σκιπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗ-
 τος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμάμενος,

adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam
 apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum vide-
 rem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum,
 leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita,
 & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibuli
 adstabant egressum eius expectantes, impulsus exclusique
 a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste
 purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta,
 felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pe-
 ctus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi qui-
 dem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quod-
 dam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum
 Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum in-
 simulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium
 progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χίμαιρᾳ
προσδένετα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς
αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.
Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστή- 14
ριον ἀσικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ
ἦν ἀκῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
ἤκουετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ
στρίβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα
ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε
ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες,
πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμη-
μένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι
ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο,
καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλο-
πρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶε βα-

διπλὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς
μαγείρους σοφιστῆς. παρὴν Διονυσίῳ
τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν,
αἰῶν αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακείων
πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρίβλαι) Στρίβλα τὸ βα-
σαιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρι-
βλῶ τὸ κάμπω. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alliga-
tum exfolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pec-
unia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen
a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero,
amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam
simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eo-
rum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & ro-
tae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una
autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, paupe-
res, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratorem:
nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero
scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore
vultus tegebant, seseque avertabant: quod si forte respice-
rent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
 πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύο-
 μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν καί κεινα εἶδον τὰ μυ-
 θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν
 15 Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
 θόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
 Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ
 τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ Φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
 εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς Φησιν Ὀμηρος, ἀμνηνοὺς· τοὺς
 δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
 πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
 διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥαδίον· ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυ-
 μνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίω-
 πο) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ

δασμοῦ δὲ τοῦτο προεγγχας διέχειν
 ὑπερβυλλούση ἡ ὁσὴ τὴν ἀκρόν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
 contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
 malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
 sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
 Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
 terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
 spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
 nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi femideos, &
 heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
 pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
 mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
 centes & compactos, illosque imprimis Aegyptiorum fere
 insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
 plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκωμεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί,
καὶ ἄσσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδορκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρου
πρὸς ἑμαυτὸν, ὧς τινι διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστέα ἦν, ἄσθηλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τσι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἢ Τύχῃ, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπεύουσι σχήματα προσαιπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λο-
βοῦσα ἢ Τύχῃ βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραι τε ἐπι-

3. Σκελετῶν) Ἀπεξηραμμένων. G.

permultum tempus contemplati eos noscituramus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, servantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
signo discernere Therfiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habius attribuens: hunc enim oblatum regali

βείσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος
 διαπομπεῦσαι, ὥς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆς
 αὐτὰ ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρειν. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνώ-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposta, fatellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri fervilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum fuscipere; Maeandrio con-
 tra, qui haecenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permittit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίο-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτός, εἰ τυχοί, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κίρκου ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρείως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνῶς) Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβαά-
ται καμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξεיר-
γασμένα, τοῦ πρὸς μῆζον ὕψος τὴν
χρόμενον ἄγιν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumferant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογεΐτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐβέασω τὸν Μαισωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ σου, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ σου Ἐν παρακεχυμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινόμενῳ. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπέστησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν ταῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὐκ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀνομασθῆναι ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς ἀποικομένοις, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραδίδωσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποῦδες)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si confpexiffes Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem

κιδος) ἀνάγκη ἀγαπᾶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπαλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίᾳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτιῶντας, Ξέρξας, λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μύγας ποδιαῖον τόπον ἢ σποδὸς ἐπίσχι. V.

4 Καὶ ἤτοι ταριχοπαλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σάματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἰσως ἐπὶ τῇ τάφῳ. Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσχυβαλισμένα, τοῦτο διαγελᾷ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impatas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplantur, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem perentes, Xerxes inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἀδὲ μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememntes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκῆθῃ μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι ὀρώσι 20
παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
τρόπον τῶν πεινῶν καταφρονοῦντες. Δέδοκται τῇ βουλῇ,
καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποβάνωσι, τὰ μὲν σώματα
αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἰκοσίν, ὅνοι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
 21 γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖον τινα ἡγέται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπειλήτιν, ἐφάρβυσεν. V.

13 Ἐνεκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν

ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ Τειρεσία μίση φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφη, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς Φησὶν, Ὅ τῶν ιδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀφείην, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
νη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues sollertes illos syllogismos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio confesteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo confitum pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν καὶ
 δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥς-
 περ διὰ κλειθρίας ἐσθρον Φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
 ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
 τίας ταύτην οὖν ἀνίβι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
 Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
 σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
 οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
 τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
 ἐλέθρις, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ
 εἰδείκνυς; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίττεται δὲ, οἶμαι, τῇ παι-
 διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά
 τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
 μαντείων χρησμάδουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
 mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
 ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
 reliquis caliginosiorē, ostendensque manu procul obscu-
 rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
 men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
 dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
 Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
 culter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio
 quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελάς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορβμεῖον ἀπολι-
πὼν δέυρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ
εὐδῶς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

II Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

S I V E C O N T E M P L A N T E S .

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
linus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Theffalus ille juvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi quae
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

Ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοστών, καὶ δει-
ξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι
διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυ-
μός τέ ἐστι, καὶ θέδα μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον
ἐάσει εἶναι, παραδούς τῷ ζῳῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἡρακλείτην
πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ καὶ με τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ
θεσπεσίου βηλοῦ, ὥς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι
καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν.
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γοῦν σε
μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
πρόσκαπτον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγὼς) Ὁ διατίνας καὶ
πινάξας καὶ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάξω
τὸ τίνας καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάξω.
ὁ παρακείμενος τίταγα· ὁ δεύτερος

ἀρίστος ἐταγόν, καὶ ἡ μετοχή, ὁ τα-
γόν, καὶ κατὰ ἀναούπλισισμὸν
τίταγόν. V.

14 Πρόσκαπτον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κάπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν,
ἥτοι ἐπὶ τῇ κάπῃ εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non fane vacat, Portitor : etenim proprio cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum sinat traditum in tenebras; aut, quod Vul-
cano nuperrime fecit, me quoque proiiciat pede correptum
de sacro coeli limine, ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum sodalis sim, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiae
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματος ἐκταθείς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὃ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὥς ἦν με σὺ ἀΦῆς, οὐ-
δὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλον-
ται δοκισθαίνοντες ἐν τῷ σκοτῷ, οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πά-
λιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰὲ μερμηρομένην τὴν χάριν.

ERM. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεται μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ὅμως τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὀμους) Ὡς παλαιστὴν δια-
παίξει. V.

5 Περιήγησαι) Λεπτομερῶς ἐί-
πῃ. V.

7 Σφάλλονται) Ἀπειτυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κίνδυλος ὁ
ἐν τῇ συνουσίᾳ γρόνθος. V.

firis porrextus tu, quì humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper mentori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὧ πορβῆμεῦ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν καλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμ-πολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

XAP. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ERM. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τιнос ἡμῶν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἀν' ἑκαμνον' ἐκ περιωπῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θε-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te sane ipsum idem impediverit, ne administrares mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μὲς ἰδάλαις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ
Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς
ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίαν πλαγία τῇ ὁθόνη ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁθόνην
στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦ-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον,
καῖευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
θδεός, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ Ἄμφοῖν ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδὸς) Ποῦς λέ- *ibid.* Τῷ πνέοντι) Τῷ πνεύμα-
ται τὸ σχοιρίον τὸ κατέχον κάτω- *τι.* V.
θα τὸ ἰστίον. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obssecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-

λυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν συγκαμῆν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατό.

ΕΡΜ. Ὀμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαί ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡς καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non incitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poeta Aloeī filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀ-
γενεσιτέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίσιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα,
θιούς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν
τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκι-
στα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῶν
αὐτίκα ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως
συντίβεις τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια
εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδῶτι, ὃς τὸν πόλον
αὐτὸν, εἰς ὧν, Φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας· ἀκούεις δὲ
ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς δια-
δέχοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύ-
σκει πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποβείς ἑαυτὴν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ
Ἑρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡκιστα ποιητικός) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse
puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabili-
lem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon,
minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Ho-
merus binorum versuum opera statim nobis aditum in coe-
los confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem
miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas sci-
licet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos
simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Her-
cule, ut succederet aliquando hic in vicem illius Atlantis,
eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse sub
ditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetae-
que sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῶν ὑΦηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνσίσφυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἡ ἐποικοδομεῖν ἐτι δεήσει. Παπαὶ, κάτω ἐτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπάρειά τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρου μόνα· κακεῖθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινήτῃ ἡμῶν, ὦ πορθρεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρρίφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poetice rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra fumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Porritor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ERM. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετα-
τίθει τὴν Οἴτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ,
ἐτάνειμι αὐθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

XAP. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῇ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μι-
κράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ERM. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ
ἔτι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῇ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι·
ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλι-
σθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέπερ
ἀκάρυμβος ὁ Παρνασσός· ἐστι, μίαν· ἐκάτερος ἄκραν
ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ
περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

ἡ Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V.
ibid. Συντριβέντες τῶν κρανίων)
'Αττικὴ ἢ συνταξίς· τὸ δὲ κοινὸν,
συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς
πίστιν ἢ ὕδασι αἰτιατικῇ συντάσ-
σται, Ἐπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτρι-
ψα τὴν λίκυθον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἴδει ἀποδο-
θῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθη-
ναῖοι τὸ ἐπὶ μέγας, λέγεται ὡς τὸ,
ἔφαγον τοῦ ἔρτου, ἔπιον τοῦ αἵνου,
οὕτω κἀναῦθα, συντριβέντες τῶν
κρανίων. V.

ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam ex-
periamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec
omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En
iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque
huc subi.

Char. Porriges, Mercuri, manum: haud enim in parvam
istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: ete-
nim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum
esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in
lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoqui-
dem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque ver-
ticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in
orbem circumspectans, contuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὄρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάντας σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρᾷ ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἥρου μέ, ὅ, τι γελῶν ἀκούσας γὰρ τίνος ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Coccyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' ru, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν Φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκνύοιμι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, 7 καὶ ὁξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινα καὶ πρὸς τοῦτο ἐπώδην λαβών· κἀπειδ' αὖν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput regula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γέ· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνός, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρας, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅπότε διεπρόβημευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραῖψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαINAN, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τερύνην) Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrofe dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tuncprehendit: postquam enim occoeperit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασαι ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειρῶν ἄφνω καὶ γνώφος ἐμπιστὴν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν ὅτεπερ καὶ καυτίσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γῶν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἥς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτος ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἰμῶντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἰμῶν ἐμῖα ἀρνομένους. V.

11 Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδιοὶ ὁ τύπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ἔ' γὰρ καὶ στ' σταδία ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τοῦτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα. Φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ὡς

ὑποσάβρου τινας τοῦ στύλου ὄντος, ὑποβάντα τὸ πεποιηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρυσάμενον ἐκείνους τι σῶσαι, καὶ αὐτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὅ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπῆλλαξεν, ὡς βαδίζον παρ' ἕλιν τινα παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ, δὴ βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπείσειν, αὐτὸν δὲ περιεχθέντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ἀφύκτω πάγῃ θνήσκον ὑπάρχει δεινῇ. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαί-
νοϊεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν
ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς
τοῦ Θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει;
κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφά-
νων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φρονεῖ, θαυ-
μαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου Φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα
ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος Θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
έξοντα, ὅπότε ἂν πλέῃ μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ'
ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν
ἀπὸ γούν τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse.

Merc. Quì fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἔχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν εἴκειν, ὡς καβελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κείνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξέने Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῶ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

§ Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδέν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὣν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρῶην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἑλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖστος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ἁμῶν φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπώχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεὶ.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰδίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀιδίδιμον) Ὑμνῆτόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumbit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιιορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάντ' σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τίνα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὥχρου καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷ αὐτοῦ Φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μωρίαν, ἄνοισαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & infidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum demerentiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabunt-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβαροῦ καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιοτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σει αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσιν τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνη δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praeftet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Perfidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράνῳ, ἢ ληστῇ τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παρυστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὑστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δὴ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιον τὸ εὐρημα προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἐρμουῦ κτητικὸν προπεριπτάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἐρμεῖος ἐστὶ, καὶ Ἐρμεος ἐκθλίψει τοῦ ε, ἀλλ' οὐ Ἐρμᾶχιος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos late-res dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, siue aes, siue aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiui ex Clothone nuper prae-

Lucian. Vol. III.

D

πρώην ἀναγνωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσιν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί, καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. Ὡ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορφύραν ἐφειστρίδα

17 Ἐφειστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita sane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορημένος, ὃ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμένων Νήσῳ ἐν ἀμφιμήτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὖγε παρωδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι ἀτὰρ καὶ οὗτός αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπίζεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπῃ, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν, ἢ κλίην χλαυσὴν κομίζοντας.

4 Εὖγε παρωδεῖς) Καλῶς γε ἄλλην ἔδεις ὁδὸν V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15 EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰκυίας τοῖς σμῆνέσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστέρον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσὶν;

EPM. Ἐλπίδες, ᾧ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμνεται αὐτοῖς, καὶ συμπαλιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπ᾽ ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἷχονται, κεχηγνότες αὐτοὺς ἀπολιπῶσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πᾶσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοίρας 16 αἷα ἐπικλωθούσας ἐκάστῳ τὸν ἀτρακτον, ἀφ' οὔ ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτρακτῶν;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστῳ νῆμα ἐπιτεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὧ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομήσαι γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἦ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalus vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntur quasi araneorum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi; illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutus implexus significat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμασμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφῇ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι, καὶ πυρεταὶ, καὶ Φόβαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ΞίΦη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὅττοτοϊ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦ-
 του χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ
 οὐρανοῦ, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἀν σωφρο-
 νότερον, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰ-
 ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ
 ὑπρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
 σβῆ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσ-
 δοκῆσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἀν-
 παισείεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ
 τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος
 αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονό-
 μῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνή-
 σας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
 ρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλους διὰ τοῦτο
 ἰστιάων, καὶ τὸν ὄνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο,

6 Χρῆσθαι) Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si sta-
 tim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum,
 pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione in-
 stituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super ter-
 ram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris mo-
 rientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usu-
 ros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, ci-
 taveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabifve, in-
 dignantur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut
 inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui do-
 mum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit,
 hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito
 lecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo frua-
 tur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille por-
 ro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepe-
 rit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπ' ἐτέης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρᾳ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρᾳ, οὐδὲ οἶδεν ἅφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγεύοντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

18 ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνῳ ἐστίν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπιόντων. V. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminetibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὃ τινι ἐοί- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῶ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται·
εἴτα μέντοι κακύναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἶόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος·
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαν εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, infidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante exsistentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solent exstingui; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ-
μορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο.
πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ERM. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἵκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 XAP. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιῶ-
σι, καὶ ὡς Φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι,
καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀνα-
βοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν
τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν Θάνατον πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ἔχοντας, λέγων, Ω μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ
ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε·
οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίδιον ἔστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem
inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verum-
tamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriolem, Charon, compa-
rationem instituisi, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

Char. Eiusmodi cum sint, Mercuri, vides, qualia designent,
quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus,
honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omni-
bus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus,
quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos,
ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut
semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos
compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini?
definite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eo-
rum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil

τις αὐτῶν τι ζῶν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἶχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ
 χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότης. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον,
 καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνω
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσοῦτῳ κηρῷ ἔβυσαν
 αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἑδράσε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκού-
 σαι, ἢ καὶ σὺ κεκραγῶς διαρραγῆς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit fociis, metuens ne Sirenas au-
 scultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint, etiamsi
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβαῆσαιμεν;

ERM. Περίττον τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἂ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι! πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἶδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δέξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωματίων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

8 ὦ γεννάδα) ὦ γενναῖε καὶ εὐγενίστατι. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae noverrunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nulla ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-verum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρί-
ουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων,
καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσιν τε ταυτὶ τὰ πολυτε-
λῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον,
ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθηεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν
ἅδῃ πεπιστεύκασιν· δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας
κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν,
καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
ἐπρότατα; καίτοι γελοῖός, εἰμὶ σοι λέγων ταῦτα, ὅση-
μέραι κατάγοντι αὐτούς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιτ' ἂν ἔτι
ἀνελθεῖν ἀπαξ ὑποχθόνιοι γερόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγ-
γέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματα·

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque
cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt un-
guento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, &
scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas,
atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniectare li-
cet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui
sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio,
animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, cir-
cumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scro-
be mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt
aridissima? ridiculus enimvero sum, haec tibi si dicam, qui
quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne
temere, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi,
qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
θις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
τες ἡλίκοις ὅροις διακέκρται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
χε τύμβου,

Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπεὶπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν
τῷ Ροιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam!
inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
mili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit
fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
que Agamemnonem; Therfitae parem Thetidis filium, pul-
chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
sunt infirmæ calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
geum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in
Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἅς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνᾶς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκείθεν, ὥς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἶχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνᾶς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάσαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τεθνήκασι) Τεθνήασι V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum istam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornata, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, fat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὀμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὁρᾷς, ᾧ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβηῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ᾧ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγῃς ἀν-
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρβρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementia! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλ-
λαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορβ-
μῖον ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῇ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀνα-
γεγράφῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῃς ἀποδημίας. οἶά ἐστι
τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασι-
λεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος
δὲ, οὐδείς λόγος.

ἢ Ἀναγεγράφῃ) Φανερῶς γεγράφῃ V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descen-
derimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus,
ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu
ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi
mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non
vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud
enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad
me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum ne-
gotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charon-
is vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

^Α
I **A** MEN γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι,
καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰ-
τοῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν,
οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος,
ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν
δραμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν
πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ κα-
λεῖν, ἢ τούναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ-
γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν,
ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδῆες, καὶ κολακευόμενον ἡδε-
σθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς
ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν
τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιοῦντων· τὸ
γὰρ θεῖον οὐ δέσται θυσίαν. Οὐκ
ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λό-
γον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει πρόσωπον·
ὁ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα
διαλεγόμενα πρὸς ἀλλήλα. V.

3 Προσόδοις) Πρόσδος τὸ κέρ-
δος, καὶ ἡ πανηγυρίς, πρὸς ἣν οὐκ
ἐλίγοι οὐδέουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη)
Αἰτωλίας ἐκασίλευσεν Οἰνεύς· οὗ-
τος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν
ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε
κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

DE SACRIFICIIS.

IN sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in die-
bus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt,
quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demis-
sus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum,
quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante ali-
quanto quam rideat, cum animo suo exquireret, piosne
praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, &
ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo
divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάῃ, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσαύτους Φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ πωῶσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2 εὐδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πλὴν ἀεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσούτον χρόνον ζήσει Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπρὰ ὑπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελεάγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὁργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῷ

τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελεάγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελεάγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελεάγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

II Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ ἐῖς ἐστίαθη ἡμέρας ἰβ'. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in *animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους Θεούς. οὕτως
οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ
πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι
παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοῖδ' αὖ τὸ δὲ
πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης·
τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα·
καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου
βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν
πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα, καὶ πέ-
πλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρούνης, καὶ
3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦ-
τα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπισταμένους, ἅτε ἱερεῖς, καὶ
γέρον, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἀπρακτος ἀπῆει
παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥς ἂν καὶ προδανείσας τῷ
Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἐννέα) Ὁ γὰρ Νέστορ
ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον
ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι

ἰθύσει, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁ-
μήρου ἐστὶν ἐννάκις ἐννέα. V.
II Ὀνια) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture adeo, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, exposulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμειβῆν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε-
 Ἀπλλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἄστεφάνωτον ὄν-
 τα, πολλάκις ἔστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύ-
 ρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς
 μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδέν τιθεσαι τὸν εὐερ-
 γήτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυ-
 στάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς
 Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνους καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ
 Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ ἄλλα εἰπεῖν, ἃ
 περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα
 περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Τακίνθου τὸν
 Σόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
 ταδικασθεῖς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ξο-
 στραμισθεῖς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμβθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύ- ται. V.
 σταθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυ- 14 Κἀξοστραμισθεῖς) Ἐξορι-
 στικός στρατὸς ναυστάθμος. καλεῖ- σθεῖς. V.

poscit, & tantum non conviciatur; dicens, Equidem, Apol-
 lo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem
 carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarum-
 que femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me
 talia passum, nulloque numero habes optime de te meri-
 tum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut
 sagittis correptis infessoque editiore prope navium stationem
 loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achi-
 vos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homi-
 nes commemorant, non quam invenustus amator fuerit,
 nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum
 fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopos interfectos,
 testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐβήτευ-
 σεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
 Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ
 τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν
 ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐ-
 5 τοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ
 γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν,
 καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προ-
 μηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ
 Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας
 συνῶδους ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὅφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γερόμενοι,
 ὡς τὸ εἶκος, αἰδοῦσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχι-
 στα ἐξετέμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέ-
 στης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλ-
 λομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγός

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum
 servili ministerio, in Theffalia apud Admetum, & apud Lao-
 medontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non
 ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, &
 muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne inte-
 gram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea de-
 beret illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Num-
 quid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, &
 multum hisce diviniора, de Vulcano, & Prometheo, & Sa-
 turno & Rheae, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus,
 quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Satur-
 nus exsecro statim Coelo patre in illo imperaverit, suos-
 que natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iup-
 piter, furto subiiicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀντράφη, καθάπερ ὁ Τηλέφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ Θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμένης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἱρασις τῆς ἀδελφεῆς Ἀτόσης εἶρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἴ τις ἐπὶ νόμῳ καλεύων τὸν βουλούμενον ἀδελφῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδὲν εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύτης ἔγχε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus sit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime confligente ereptum, in sua

Φέρων κατάρυξε, κατὰ ἐξέτερε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
 6 Ὅμοια δὲ ταῦτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς
 πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας, ὑπνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆ-
 σαι τὸν Ἡφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τοῦτον, ἀλλὰ βά-
 ναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
 βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καρμινευτὴν,
 καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
 πτώματος, ἐπότε ἐρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ
 εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶντες ἐτι Φερόμενον αὐτὸν
 ὑπεδέξαντο, ἐτεβήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος, ὥσπερ ὁ
 Ἀστυναῆς ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν
 Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεά τις οὐκ οἶδεν, οἷα
 ἔπαθε, διότι καὶ ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ
 αὐτὸς καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύ-
 ρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν αὐτῷ παρακα-
 7 ταστήσας τὸ ἦπαρ ὁσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπνέμιον) Ὑπνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξιος. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exfe-
 cuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri
 consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura
 conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opifi-
 cem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem
 semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; &
 ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex ca-
 su, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum
 factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepis-
 sent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri
 Aetianax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo
 vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra
 modum homines complecteretur? abductum enim in Scy-
 thiam Iuppiter Caucaaso monti tanquam cruci affixit, aequi-
 la apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔτελεσε τὴν καταδίκεν. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γυνὴ μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μῆτρε θυῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζήλοτυπούσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμῖωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς οδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἢ τὰ τούτων ἀφένενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον, φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὰ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὰ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur perfolvit. Rheam vero (forte enim ista quod dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via euecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγερεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἵποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχ-
 νότες τῷ καπνῶ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, iani-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπώρητος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10 καὶ οἱ ἄνθρωποι συνωδᾷ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφῆμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρητὲς οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἡπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliufque Apollinem; Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluere, & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

δε ναοὺς ἐγείραντες, ἢ αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστοις
 δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηγή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' αὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν αὐτὴν τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἰοῦνται ὁρᾶν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἱερ-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

12. Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

5 Ὑπνῆτην) Ὑπνὴ τὸ γίνεσθαι, ἀπὸ τοῦ ὑπνῆσαι, ὑποκείσθαι· καὶ ὑπνῆτης ἀνὴρ, ἀκμῆσις. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα) Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλμα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἱερμίαν) Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατισχυάσας Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀθλητοὺς χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἐνεκὸν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἱερμίαν. V.

13 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθάρταντο οἱ θύειν μέλοντες. V.

citatis, ne fine domo, fine foco sibi sint Dii, signa illis as-
 similant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 tum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 saeorum desertis praesidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βούν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργὸς·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νῶτον, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρή-
 στῶν τι κατὰσφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 ζοεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενοι,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδέσθαι ταυτὶ ὁρῶν-
 τας τοὺς θεοὺς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ 13
 παρίεναι εἰς ὡ περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἐστήκεν ἡμαχμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἐγκατα-
 ἵξαιραν, καὶ καρδιουλικῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβεὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, & ut Cyclops ille, secans, & exta eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκίδνεται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἣν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐβέλους καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξυρμημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίβησθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρμημένων πρότερον) Διηγουμένων. V..

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
fistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum us-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 συμβῆντες ἦγον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
 μνοι τοὺς πολεμίους. εἴθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
 δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
 πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τῆς, ἃν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἴγυ-
 πτιαν εὐρίσκεται βοῦς ὢν, καὶ ἔχων
 τὴν αὐτὴν σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
 τρίας ἐνομιζέτο σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μον) Βασιλέως Μεγαρίων τρίχα. V.
 ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
 Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἥς
 ἀποτυμνείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολίσσασθαι
 τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quacumque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ἰδιωτῶν βωῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρουμένου.

bubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amenitiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

ΖΕΥΣ. ΣΤ μὲν διατίθει τὰ βάρβα, καὶ παρασκευάζε
 τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παρα-
 γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρό-
 σωποι φανῶνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
 ὦ Ἐρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθὴν τύχην τοὺς ὠνη-
 τὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ
 βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
 κίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τὰργύριον κατα-
 βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
 δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

2

VITARUM AUCTIO.

Iup. Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Τουτονὸν τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατὰβηθι, καὶ παρέχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ᾠήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρνε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emerit? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposituram. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος,
καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ρύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρό-
πος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφαινή,
καὶ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. ὦρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παι-
δεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί
δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλ-
λῶσι μετ' ἐμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶ-
τος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπει δὲ
τὴν ψυχὴν προπαρᾷεν διὰ τοῦ τὰς

μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθεται
κρατύεται, εἰκότως τοῦτο ληρὲν
τὸ νῦν πεποιήκα τὸν Πυθαγόραν
G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi
revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus
reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quin-
que integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego qui-
dem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post
silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοισιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δέ, ὧ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἑόντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀήρ, ἢ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muscis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audiui.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τούτοις δέ, γινώ-
σται τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔόν-
τα εἶσαι.

ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαπτό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχῆιον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) *Ελεγον δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων
μέχρι καὶ τῶν κισυάλων· καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλε-
γον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ Σάτερον

τῶν μηρῶν. G.

10 Ἐφαντάζει) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυπούσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὑπνῷ ὁραμένων· ἔστι δὲ
ἀνατυπούσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραθέντα. V.

sunt habituque & forma cassa moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.

Emt. Mira praedicas.

Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.

Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?

Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.

Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἣν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἑόντα, ὅψεται ταῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν Φυήν. εἴψθῃεντι δὲ ἣν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοὺς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσαι τοῦτον ἀποκηρύττει;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

10 Οὗτος οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται (ἐτετυπῆσθαι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ μικρὰ κται). Ἐλέγγο γὰρ ὁ Πυθαγόρας τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfariſ fabas?

Pyth. Non averfor: ſed ſacrae ſunt, & mira earum natura. Primum quantae ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimilem; coſtam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod vero maius, lex eſt Athenienſibus, fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus.

Emt. Praeclare omnia dixiſti, & ut ſacris dignum eſt. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur eſt: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus eſſe de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιαι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοι-
νὴν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; γ

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας,
ἐλξ, καὶ περιῖθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον βίον ἀνδρικὸν
παλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς
ῥησέται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτω οὐ δέδιδας μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃται σε ἐς Ἀρεῖον πάγον;

7 Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος)
Διηγέτης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
ται, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς
ὀμνυνοὺς παρῖχε γυμνοὺς ἱστᾶται. V.
ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ
ἱστᾶται τὸ δὲ ἢν χιτῶν παχὺς καὶ
τραχὺς, ὥστε ἀγναπτος, κατὰ τὴν

ἀριστοτέρην χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων διδ
καὶ ἕτερος μασχάλη. Ἀχειρίδιωτος
οὐδ' ἂν τοὺς ὀμνυνοὺς παρῖχε γυμνοὺς
ἱστᾶται, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐ μόνον
δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περιβλήμα. G.
14 Προκαλέσῃται) Προκαλεῖται
οἰκίτης εἰς βάσανον προκαλεῖται ὅ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum:

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Iup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspense, exserte humerum, veni;
circum hunc confessum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generosam, vitam liberalem: ecquis emerit?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπαῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τούνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνας τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθραπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὥς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ybivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicut est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὀράς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντὴν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ
ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Ταυτί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι
δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ'
ἐκούσιος, ἐκκαθάραί τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰ-
δέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός
τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
φήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυπιδεύς ἐπίταττε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cujas es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam
quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum
autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alie-*
no] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
mus? aut quam artem habes?

Diog. Liberатор sum hominum, & medicus affectionum:
in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-
co esse volo.

2 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πριάμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβάν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἐμμελήσεις, καὶ παιδῶν, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρημον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὀπισθογράφων) Προγε- 14 Ἡ στρεβλοῖ) Βασανίζη, δεσ-
γραμμένων, πεποιημένων. V. G. μῃ, μαστίζη. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluderō, palliolo te amictiam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: reliquaue domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorē te magno rege [*Persarum.*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσστα ἔσται
ἀνάλγητος. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· 10
ἰσαμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονται σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. Βάρβαρος δὲ ἡ
φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα,
τοιγύτω προσώπῳ πρέπον. καὶ ὄλως, θηριώδη τὰ πᾶν-
τα, καὶ ἀγρία. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης
ἀπίστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπάτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκαινώητος εἶναι. θελε, μὴ

7 Ἰταμὸν) Ἀναιδῶ καὶ ἀναίσχυν-
τοι. V. παρὰ τὸ ἴσθαι καὶ ἁρμῶν.
G.

10 Ἀπηχῆς) Ἐξένον τοῦ κατὰ
πάντων ἥχου. V. G.

14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπίξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
labere.

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
titer & privatis: ita enim oculos in te conicient, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
das, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipse solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ᾧ οὔτε πάντων, ἀ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσκειν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δακῇ, πολύποδα ὤμων, ἣ σπηῖαν φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστα γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδόν. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λαιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπῶρὸς ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξάμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
Φυρίδι, τὸν ἔστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίῳν δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ᾧ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀράς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον
10 (Ἀβρότατον) Τρυφινότατον, ἀπαλώτατον. V:

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceffat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζα
μύρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον.
ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσσεστίν αὐτῷ,
καὶ ἅ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν
ικανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶν-
τι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστή-
μων, καὶ ὅσοποιος ἐμπειρίτατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς
ἡδυπαθείας ἐπαιδεύῃ μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡδυοκίμει
παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάν-
των καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-
ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων
τούτων, καὶ πολυχρημάτων ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιτηδεῖος ἱλα-
ρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Περμμάτων) Πλακουντίαν. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλ-
λέγειν καὶ συσθρερίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae traftet.

Merc. In universum conviva dexter est, & compotatio-
ni aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem
herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum
sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis servit tyrannis in Sicilia, quo-
rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emi. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus
illis & pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non
possum.

ΕΡΜ. Ἀπράτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ 13
τῶ δύο τούτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόφθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραῶσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ
τὰ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκρηύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδέν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. ὦ οὐδὲ ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορὴ, καὶ ἀπειρίη.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
furus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Prodit alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non definit; lugere alter aliquem videtur, ira plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελαῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἠγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλά κως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τωὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη γνῶσις, ἀγνωσίη
 μέγα, μικρόν' ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
 μενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδίῃ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V. Ἡράκλειτος. V.
 κῆρ γὰρ ὁ θάνατος. G. *ibid.* Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πολ-
 10 Ἰο Ἀλλάκως) Ἀντὶ τοῦ πᾶς. λῶν βοτανῶν συγκαίμενων φαρμα-
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοι καίαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ
 καὶ Ἐφεσος Ἰάων. Ἐφίσσιος δὲ κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calamita-
 tem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παιῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντι-
βεις; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταιί σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν,
τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν,
οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχό-
μος. V.

6 Γρίφους) Γρίφος ζήτημα αἰ-
νιγματώδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο-

γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον,
καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

10 Ἡβηδὸν) Ἀχμαστικῶς. G.

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis;

Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos;
emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul ab-
est: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III.

G

15 EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στωμύλον;
ZEYS. Πάνυ μὲν οὖν.

EPM. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀπο-
κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτον ἱμά-
τιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφορον τῶν λόγων, ἀπα-
σιῶνα. V.

Merc. Vis Athenienfem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri?
Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
ctarint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
οὐχ ὅρας τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βίωῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδένος εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βεροι. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
πατὴρ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου,
ἢ κριοῦ, ἢ τίνος ἄλλου τοιοῦτου.

Οἷς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χην· Θεοὺς δὲ εἰσὶν ἄν-
κρατῆνος Χείρῳσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ
Σωκράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. Atego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emit. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emit. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emit. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emit. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰς τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλησαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασασμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Πῶ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμῶς. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

Φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ἀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἰδὼ τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅτου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐτῆς καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

19

ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴ τύχη. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελαῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναί.

14 Λιχνεῖα) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάβας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶν κουρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνητήκων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰσάγειν οἱ παλαιοὶ λέγουσιν οὕτως ἀφελᾶς τὸν λόγον προάγουσιν ἐπὶ τῶν συγκρίπτειν τὴν βουλομένων τῇ ἀριστείᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποχείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκέα) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προεβλήτο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἰδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσνήες. G.

5 Παλάβας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· παλάβη δὲ ἔστι σφαῖρα ἀποσπῆκτος σύκων συμπιπτεμένη. G.

9 Πολύ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπία σοφισμάτων σημαίνοντες παρεγένοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆναι Χρυσίππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro mas-fas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur fane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emt. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὀνητὴν ἐμὲ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δούλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἴσθι προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποῖων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ Φθονήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς Φθόνος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβεῖς, ὃ κατάρτε, πάντα γελοιῶς ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σφα πάντα τῷς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλαν προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ὀνόματος αὐτοτελῶν συντιθεμένους εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελοῦντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἐθαλακρίβεις ὄντες, καὶ ξινίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελεῖ προτάσιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγορηματικὴν συμβιβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελεῖ δὲ, ἀλλὰ τινος ἐνδέα, οἷον Σωκράτει μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελεῖς ἔστιν, αὐτοὶ

Chryf. Nec mirum, qui non assuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne invid eas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudus pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvisis accipiat, ille habuit symbama claudicationem;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα Φῆς 22
εἶναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσμιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ αἰοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἅμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μήν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, καὶ τὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὶ-
σχεῖται αὐτὸ, ἦν εἵπης τάληθες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί Φήσεις αὐτὸν ἐγνοῦσθαι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατη-
γώρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ
συμβάματι ἢ κατηγόρηματι· τὴν δὲ,
Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ
τίνα, κατ' εὐθεΐαν ἐλήφθη ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπὶ μὴ ῥῆμα-
τὸ δὲ, Σωκράτης μέλει, ἔλαττον λέ-
γουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ πλα-
γία πῶσθαι ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῖς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίνας μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὐ-
τως. Ὁ μίντοι Λουκιανὸς λόγον ἀν-
εῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν
σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊότατον μεταφέ-
ρων. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν.
V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem follertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσapόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώστου, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.
Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώστου) Ἀγνώστου. V.

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quenam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί Φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23 εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ Φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλούτον, υἱείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραβήσοντα τὴν ὥψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adfate iubeam, teque interrogem, huncne nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον. οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρίς ἐφεξῆς τοῦ ἑλλεβόρου πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί Φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνω οὖν τὸ δανεῖζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καβάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶταί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καβάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖα Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emt. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*]; foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περί τὰ αὐτὰ Φῶμεν, οὓς 24
 οὐ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
 ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
 νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
 τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι
 περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τοῦναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
 περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὧ οὕτως ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
 εύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῶ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν
 διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
 δεῖξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
 tia nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est,
 solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
 sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem com-
 prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
 rem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
 vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
 demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
 vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem,

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ὃ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη καθά-
περ τῆς Νιόβης ἀπειψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὀράς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θιρίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περὶπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam
te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa
messioria digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μυνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum facit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ἐποῖα τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε περὶ καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλαιζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα Φῆς, καὶ ὄνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκε- 27
πτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν Φθάνοις) Ἀντὶ τοῦ, τάχιος' ἂν ἀνίσῃ αὐτὸν, ἔχον ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἐποῖσθαι τὸ καταβληθὲν σοι. G.
ibid. ὠνοσάμενος) ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τίνος δούλου Πυρρίου, ὅσπερ Ξανθίας ἀπὸ τίνος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲν ἂν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hifce acutiora, de semine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinæ capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ὦν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πᾶν μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάβμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἶδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine pōtes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθε, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δο-
κεῖς, ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι
λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ
ἥλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον
χρὴ Φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ὦ οὔτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀδελον.

ΑΓΟ. Μηθαμῶς. εἰώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατ-
έβαλον.

3 Νωθός) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ να ὁ ἐστερημένος τοῦ θένει, ἢ γουοι τρέ-
σιμετιχόν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. χεν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris.
Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, &
summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc
dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Neus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatur pronuntiavi.

Merc. Desine contra niti, & sequere emtorem: vos autem in craftinum invitamus. Nam idiotas, & fellularias, & forenses vitas praekonio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις ἑλίοις ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ἰστράκων παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρυσίππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, Βάκτρα δὲ Βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μὴδ' ἀνῆς διδότης τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατον) Ἀθιον. G. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦ-
7 Πῆρῃ . . .) Παράδει τὸ Ὀμη- λα δὲ φύλοις. G.
μικτὴ ἔκλειο ἐν τῷ B τῆς Ἰλιάδος,

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adice glebas: insuper adice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum truiamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si unquam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine es, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὓς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕναστος ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατήρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρεῖσθαι μόρον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱεσίου Φείσασθέ μου.

14 Λακιστὸν) Σχιστόν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia: Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρεν' οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον ἂν λέγει, ὥς

Οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά·

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καὶ Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἐκέλευσεν. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε βλαφηθήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα·

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὴ Φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ· Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας εἰς αἰμάς.

ΛΟΥΚ. Οἵμοι τῶν κακῶν. ἃ μὲν Ὀμηρος ἡμῖν ἀπρακτός, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι κατασκευάσειν τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἐκέτην· οὐ γὰρ θεμὶς κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque aspernabimini consuetum carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbata, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ κεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν;

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκάτι ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέ-
λος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦ-
ναι, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ τοῦ διαφυγεῖν με, Φέρετε,
τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θα-
νάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυ-
τὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λό-
γους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ
ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς
ἀνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτῇ-

10 Ἀμείλικτα) Ἀνίκηστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui pataverit.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impij solet esse finis infortunium.

*Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me;
nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite,
qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine
ullo remedio mihi irascamini, & supplicij causa me com-
prehenderitis.*

*Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, in-
terroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & phi-
losophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tan-
quam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod
maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-*

παντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅποσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσά· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά- 5
θετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ᾗδῃ γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἔχρην μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκείον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παραιτεῖν 2 Αἰδωνέα) Αἰδωνέα ἢ Ὀρφέα. G.
παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V. 16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περί. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abiicite lapides. quin fervate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin saxa adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quandam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κατηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογίῃ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς αἰὲ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingraticque, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum sollicitiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λευκῇ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
στατο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
πονῶς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
γέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἴηαι τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ
τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
σαις ἀνταδῆν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, θετῆρι ὄντι
τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴ- 7
ρηταί σοι ἐναντιώτατον γαῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
ματα ὥς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον
ὑποβέβηκας τὸν σκοπὸν, ἀπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πί- ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περαι-
στει αὐτὴ δὲ μερικῇ. τοῦτου χάριν νοσοι. G.

les protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo fit ingenio,
quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
sti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
tuniorum ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΤΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθέκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἄλλα μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτε με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλας. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno finu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐνίας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκείνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ρή-
τορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς
λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα
μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις
ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θαρρῆτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαι-
τητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πε-
δίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν,
ἐπὶ τὰ ἀποχεῖαν καὶ ἀγασιν. τὸδε
ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συν-
τείνον τῆς τοῦ ἐπιζητούντος δυνά-
μειος, τὸ καταλληλότερον ἵππος πε-
δίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παράλληλαι ταύτῃ τῇ
παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὕδωρ βατρά-
χῳ στίαν γαλῆ, καὶ Λυδῶν πράγ-
ματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπα-
τήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo
nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebi-
tis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensio-
ne indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos ve-
ro in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos
incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu im-
pulsis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem
esse, & caufidicum, & versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus cor-
ruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te
ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus
iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἴκει γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα- τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.
 12 μιστέον καταληφίσεσθαι. V. 16 Καταλύσαντες) Διθοβολή-
 14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν σάντες. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasionem volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαί-
 ρη αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἵποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελί-
 τῷ περί, τῶν ἑμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικα-
 στῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκειται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος
 μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες ὥστε ἀπία-
 μεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς
 ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 1 α
 μμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. θεήσκει
 γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ διαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν
 φιλοσοφίαν εὗροι τις ἂν; οὐ γὰρ οἶδα ἐνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάντῃ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς
 ἐγγενοίμην αὐτῇ. εἴτα ἐντυχάκων ἂν τισὶ τριβώνια
 περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις,

4 Ὑδατος μεταλαβών) Ἰστέον ὅτι
 οἱ Ἀθῆναι δικασταὶ ἐπέχειν βούλο-
 μνοι τὰς ἀπὸ πάντων φλυαρίας τῶν
 ἰσχυρῶν, ὕδατος ὕδατος ἐπλήρου,
 καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρεῖχον
 τῷ ὕδατι ἔκροισιν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς
 ἀφίσταστος τοῦ κρηπίσκου ἐκίλευσιν τὸν
 μέγιστον λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν

ἐκρυβῇ ἅτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ
 ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συνί-
 τιμον καὶ ἀκοντες τὴν ὑμνηγορίαν
 ὅθεν παρορμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἑμῷ
 ὕδατι.

Ὑδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδα-
 τος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικάζο-
 μενοι ἐποιοῦντο. G.

dere nos iustitia professi: aut de Anyto ac Melito quid di-
 cemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudi-
 ces, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Phi-
 losophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legi-
 tima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paulo
 post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inve-
 niat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam lon-
 go tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius con-
 suetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam pal-
 lis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνθρώπων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυν. οὐδέπω

12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλὰ-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθραπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν συμπα-
 ρυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα ἐώρων γυναιόν τι
 εὐχ ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολήν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse; idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quamdam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύβιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισταμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἐώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχείλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶλω ἀντὶ τῆς Ἥρας ζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνῶριμος ἡ Θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμειῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτων) Παντελῶς καταπεφρονημένω. V.

8 Ἐγχείλεων) Κλοιῶν. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem admodum Ixion cum Iunonis si-

mulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic παρὰ τὸ τὴν αὐραν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμειῷ) Ἀπὸ τοῦ κεραμεύς κεραμείως γενικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, affimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerusfae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid daret, accipiebat cupide, &, cum ditioribus prope affideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, &, Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσει-
σιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προση-
νὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βά-
δισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀλη-
θὲς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθεγ-
ξαμένη μόνον.

14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρυσίππος ἄνω,
καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ
τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς
τὸν βίον; ἄρα τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζόμενοι
γούν ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

κεραμεικὸς καὶ συναίρεισι κεραμε-
κός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ Ἡ Ποικίλη
στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις· ἐκαλεῖτο
δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ
ζωγραφίας. V.

4 Προσηνὴ) Πρῶτον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui
ab inferis cum ceteris Philofo-
phis adiit Lucianum, qui ulcisce-
rentur maledicam. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poe-
cile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam acce-
dit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae co-
gitabunda placide incedit?

Luc. Multas video fimiles habitu, incesſu, atque amictu:
& tamen inter has quoque una tantum est vera quidem
Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, fatis se ipsa in-
dicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, &
Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita?
Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud in-
feros accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἱπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὴν παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλην τε αὐτὴν ἡγῆμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτιασάμην προσελθοῦσα· ἐΦίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸνναντίον ὅπερ ἂν ἦ κελόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἡγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἀγχετε;

9 Ἐφίημι) Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἔτους ἐπετελεῖτο, ἵαρος καὶ φθινο-
ἴκειτο τὸ θέατρον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πᾶρου· ἵαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δις τοῦ φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysius, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa exposulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν Ἀσίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνῃ τάληθες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρύμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ᾧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶν δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὴ ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιούτης. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μαρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περι- 16
πατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὅρῳ ἦν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas,

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὄρᾳς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποθεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὥς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὥς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὸ θέραιπαινιδίῳ τούτῳ, εὐνοικωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλης.

ΑΛΗΘ. Ἐπεισθόν, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μεθ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δαίμονα τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
 ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ·
 εἶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος,
 καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπο-
 λεῖσθαι θέσσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ
 δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε
 ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν
 Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΔΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ πτερ ἀναγκαῖοι δο-
 κεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὅρας, προσεταιρίζεται καὶ ἡμῶν, ὦ Φι- 18
 λосоφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
 Ἀριστάτελες, μή τι φεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια αἰσαῖ;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
 periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu
 vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
 veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
 mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
 repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
 cessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
 monstrationem etiam assumes.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
 dicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
 tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne
 quid mentiat pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ 'κολακικός' ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θαρρῆϊτε' οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπώμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίανος τοῦ Ἐλεγ-
ξιλέους.

ΦΙΛ. Πατρίς δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ᾧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιφ-
κων μου, οὐχ ἥττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ὢν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τοσοῦτον δύνευσεν ὥστε τὰ
φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας,
ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δέ, ὁ τῆς
στοῖας κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐκ Κιτιοῦ τῆς Κύπρου ἔρχετο, καὶ
δὴ καὶ Κράτων καὶ Χρύσιππος ἄμ-
φω Σολεῖς οὐχ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος.
ἀμείλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημοκρίτης καὶ Περ-
ταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδ' ἔπει-
ξενίας διάκονται, ὅτι μὴ ἐκ μίσης
Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκον-
ται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὅς
σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκιμακότες
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσχέσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducat.

Ver. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius*;
Veri F. Convincentiū N.]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagitarum. Quamquam

γένετο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. Ἡ τέχνη 20
δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισο-
ψευδῆς, καὶ μισοτύφου, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοισυτῶδες εἶδος
τῶν μαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὅπόσοις ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναν-
τίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ
Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φιλό-
καλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγ-
γενῇ, πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶν ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης.
οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειό-
τεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit,
neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars
vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & menda-
ciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus im-
purorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio
sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum ta-
men etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto,
quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac
pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia
sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar.
Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores,
quingenties mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δὲ, πάνυ ἡκριβοῦναι
ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε
Φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τὸ τέχνα· μία γὰρ
ἐστὼν, οὗ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πανηροὺς μισεῖν,
ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά
που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζομεν. ἡ Ἱέρεια,
διάβες ἡμῖν τὰ βάβρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τούτῳ προσκυνή-
σωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων
σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιρκεύοντων, ἐσημέ-
ραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὀρᾷς, ἅτε

2 Οὐκ ἐχρῆν... καὶ τάδε φασί,
καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν
αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἦτοι τῶν ἀντικει-
μένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ
γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος
... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστε-
ρόν. καὶ ἀπὸ ... νοσηρὸν εἶδος...
ὕμνιον. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γενέσει

καὶ φθορᾷ, μετὰ τὴν καὶ αὐτὴν
σεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ
τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φι-
σι πρὸς τὸν Παρρησιόδον νῦν. δια-
τεινόμενος ἀπομαθεῖν τὰναντία τοῦ
μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη.
ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο... τῶν ἀντικει-
μένων ἢ αὐτὰ γινώσκει. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam;
alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt,
& illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videan-
tur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ra-
tio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic
alicubi in templo urbanae Palladis iudicemus. Disponi nobis,
Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praefidio mihi veni contra insolentes
homines, recordata, quor illorum periuria quotidie audias.

ὃν ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢ παρὰ κρατούμενον ἰδὲς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἑτοιμαί 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προσλόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδην, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ΑΝΑΒ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδείοτατος ἐξ ἡμῶν ἂν γέναιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στή, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀβρόα πρόσσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς
οὐκ οὖσα. νῦν καιρὸς. G.

15 Προηγούμενον) Τὸ πρότερον εἰ-
πεῖν ἢ ἀγορεύσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiadē.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adfunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ καὶ κεῖνό που παράβυσον, ὥς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνας τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τιμὸς ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρῶην ἀποκεκρηυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrem currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim fane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praefens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudicialis. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ἔρᾳν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε' ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δοῦναι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θάρρειτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ πάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφεῖναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀπὸ τοῦ κατασκευάζει, ἐπεὶ περ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπίζω σου. προΐσταμαι σου. προπολε-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου. V.

13 Ὑπὲρ πάντων) Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, ager pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δεῖξά γάρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γάρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γάρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν Διογένης δὲ κατηγορεῖται μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιαις οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα καθίσατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ Διόγεες, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάντῃ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἴνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἦπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν Διαπαίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφούντας. G.
φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te confilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τούτων, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐπεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρισκεν, ἥδη ἐρῶ. ῥήτωρ
γάρ τις ὥς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τάς ἐν ἐκείναις εὐδοκίμησεις, ὅπσον ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς
ἐπεπόρευτο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων
καταγελαῖν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὥς τὸ μηδὲν ὄντων
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἥδη πεποίη-
κεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
ρους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαίό-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν,
ᾧστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέεισθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεισθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκάπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona imulerint? quibus
vero nos, tales cum sumus, execrabilis ter & amplius iste
Parthesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, & tanquam nihili sumus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudet

δορουμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτοῦ ἐπὶ χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδεῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ὄραν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως
 26 τις ὢν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῶν Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τούτον, Χρυσίππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς εἶδρασε. καὶ τὸ
 7 Ἐφειμένον αὐτὸ ὄραν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ὄραν. V.

irriforibus & maledicis, praefertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysius, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus, & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, ταύτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρήται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὅς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδούς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὥς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίῃ φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὥς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν φύσει κεχρημένος γενναία καὶ ἠλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μεταίων, ὥς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐόκλιμον ἀποφέρεισθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inficitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μῶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὕβρισμένοις.

- 28 ANAB. Εὖγε, ὦ Διόγενης, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

- 29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὺν μέρος· ρεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστίον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ρητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφάσεως τοῦ κρευίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέ-
τεμνον τὸν λόγον. V.

flituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Definite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
 θήσκειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινὰς ἀπεκή-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
 καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
 περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάβοιμον, ἢ τραχὺ φαίνοι-
 το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
 νους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦν-
 τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
 τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
 καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμούς,
 καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
 γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
 ἡξίου ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
 ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καὶ περὶ μόνον παρέ- 30
 κνῖα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
 dum occupavi, nunc iam adicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
 & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
 attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
 cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
 guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
 Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
 inesse debeant caudicis, deceptionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his,
 ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
 bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
 hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
 dam portum investus, sub tua tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις μὴ παραβαίνει αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νή

31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμῆσθαι ῥάδιον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legesatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere: indignabar equidem, videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τόν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἥρωϊκόν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικαύτῳ προσωπείῳ ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 ἀτίμως κατατεθλησμένος πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὀρώων, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιφέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incesfu utatur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus,
 a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidis-
 set, redargueret, & fustibus dolarum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων εἰρωνίων πενήτην, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγὲς τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτῶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπάνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ εἰρωνίων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
 33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρᾶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 Ἡ τουτουὶ τὸν ἱπάνυμιον) Διό-
 γένους τοῦ κυνικοῦ. V.

10 Ἐρήμην) Ἐρήμην δίκην ὅταν
 ἀπαντήσας ὁ δισκόμενος ἐπὶ τὴν δι-

κην καταδικασθῇ, ὁμοίον καὶ τὸ
 ἐρήμην ἔλπειναι. V.

14 Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια
 ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinosè quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illud vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶ-
ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀλόδοξοι μαστιγοῦν
εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖον, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
ἀξίαν τῶν Θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖναι τοῖς μαστιγοφό-
ροις, ἀλλὰ καὶ ἤδουνο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς Θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικοῦντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
κιανὸς ἐν τῇ περὶ Ὁρχήσεως φησὶν, ἐκὼρχεισθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.
ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
rum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis
Iustitiae Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
hoc solum ea legerent, & meditentur, ut contraria omnia
sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias.

των καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. ταιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσιῶν θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπῶδᾳ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἀκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξεπλάγησαν.
V.

12 Παρωθόμενοι) Παραγκιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despiceret, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatōres quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum ianuās alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ Φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ-
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρον; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nifi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aectus, inscitia, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἶδ' ὅπη ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔφη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευ-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχίζειν διδάσαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκίμειν τὴν θέαν, ἄχρι

7^η Ἀσπονδα) Ἐχθρά. V.

ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα.

V.

ἡ πυρρίχη, σύντομος. V.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-
 μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-
 φυρά χλανίς.

13 Πυρρίχίζειν) Εἶδο; ὀρχήσεως

φυρά χλανίς.

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleri, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praecepuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibis purpureis, & perso-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

ὃς τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατερρήγνυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὐ- 37
 τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἡγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ
 ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μαυρίην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρυσίππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιοῦτους, ἢ οἰκείον τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proliceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas cor-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam definam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me infa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πῶγωνα ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θάττον ἂν γυψ ἀφρόνα μιμήσαιο, ἢ οὗτοι Φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἔστι.

38 ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναι ἠυχόμεν' οὕτως ἀληθὴ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ Φήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἔς τόνδε τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

1 Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παραλλαγμένων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἦρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀν-

δρείας. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρῶν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφώρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσ-αγόμενοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt, & philosophari se praedicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα
προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυ-
χὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δέ,
τί Φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλή-
ματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι;
τὰ γοῦν τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδόν
τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυ-
γῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς
ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν
ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον
ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφεσθαι) Γρ. 13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθιστῶ,
ἀτεχνῶς. G. μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἶρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non
corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima si-
militudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem
quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere,
& amicum nobis ac bene meritum in publico monumento
scribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos com-
movimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, &
illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum ma-
gnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem,
amicum mihi adſciſco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσκειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ, ὧ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφάνουσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετὴ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

40 ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, &, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis perfolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδ᾽ ἐχέειν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰόν-
ται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομὴν.
δύο μναῖ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὅς δ' ἂν πύγωνα βαβὺν ἐπιδείξῃται, καὶ παλάθην ἰσχά-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢ μὴ παρῇ. πέντε δ' ἐσὺ
λογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἐξοχος εἴη.
Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάθην) Μάζαν σύκων. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunt in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἐνιοὶ δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμενοι κλισμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμυῖ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἶπω, ἀλλὰ κακῆθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυριοί, ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι. Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχοῦ πῆρα, πῶγων, κολακεία, ἀνασχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὃ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν τόπος Ἀθῆναις, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἦρας παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος·

τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακτεῖον) Ἀνακτεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinibus instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem affidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum, Illud enim, Philoso-

καὶ ὁ τις αὖν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλ-
 λειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ
 γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χορὴ τοὺς Πλατωνι- 43
 κοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρό-
 τερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρώτοι
 αὖν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δό-
 τε, καὶ τὰς παλάβας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν,
 καὶ ὑστάτους δὲ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκα-
 δημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς
 ἡγουμέναν. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te
 etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum
 imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophan-
 tibus sunt probabiliore.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Py-
 thagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos
 esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis
 expectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academi-
 ci, quantum reliquis sumus contentiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικούντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφούντες εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν αὖ ἐυρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκούντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιπαιδοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅποσοι μεμενήκασιν, οὐ Φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπὲρ ῥέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρε' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου Θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν·) Αὐτοπυριτῆς ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεύιδος ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδίᾳ, ὅν καὶ ἐγκρυφίαν φασκέν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Define rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocari estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui inveniuntur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impositores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem; per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupi nos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

PARR. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τούτῃ, καὶ μύρον, καὶ μαχαίριδion θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

PARR. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ἐν τινι τρόπῳ ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λαμβάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ᾧπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τούτῃ) Τὸ μὲν χρυ- ζοῖεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σιμνά-
σίον, ὡς φιλάργυροί ἔχοντες ἀνευ- τερον καὶ τὴν ὑπὸν. οἱ κύβοι δὲ
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν δειγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκα-
κιστοῦ διαίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesserar.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Talés quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invaleseat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipfi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προβεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν αἰτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despiciere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

PARR. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

PARR. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεία μοι ἐβέλη πρὸς ὀλίγον
χρηῃσαι τὴν ὀρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέβηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
πάντ' ἔχῃς.

PARR. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεία, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς δὸς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 (Ὀρμὴν) Ὀρμὴ λεπτὸν σχοι-
νίον, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ συμπλέκω. V.
10 (Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὃ
ἐν Ἀθῆναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ περαιῶ, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἰ πει-

ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παίξεις ἔχον φασίν, καὶ ἔκων
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλή-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricis ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην περίμενε· σὺ δέ, Πόσειδον ἀγρεύ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἄγκιστρῳ κεχηνώς. ὁσφράται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσθωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐστὶ· φέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο; ὦ γεν-

12 Ὀσφράται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροισι τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Escam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attingit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναϊότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδεδυκάς; ἀλλὰ νῦν ἔση Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ'
ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δελιάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενες; οἷσθα τοῦτον
ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ
εὐδαιμόνης, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀτιμὸς· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εὐδαιμόνης, καὶ σκληρὸς *) Ἀμορφος, ἀπρεπὴς, μυσταρός. V.

putus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis sit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφῶν ἔλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυστάτοί γε· ἀνάσπα δὲ ὁμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδοῦ· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ αὔγιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾶσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί Φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῶ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾶς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν

5 ψῆττά τις) Ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
τα τῶν πλατῶν, ἐκ δύο δερμάτων γλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ- τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes : leves enim sunt, & minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonium se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἰληγται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους ἢ που σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπᾶσαιμεν ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλοῦν, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὀρμῆς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιῶν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὖθις ἰχθῦς ὁρῶ) Ἡτικὸν ἐπιφθιγμα
ἐπανήλθεν, e regione ibi in margi- τοῦτο καὶ ἀφελός. Καὶ ἔστι δεικτι-
ne erat. G. κὸν ἦνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέλειπται.

8 Ἄλλ' ἰνιδὺ πολλοὺς που τοὺς V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renarat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arif. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Ekn. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς εἰπὲ, οἷσθα τοὺς ἄνδρας, ἣ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδῃ, προσήκειν τὶ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἰ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαγ-

1' Ἐπιτέλει τ. ἄ.) Προσυπακουστέον ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλήξης. τὸ παρέχει. ἔστι δὲ καὶ τὸτο Ἀττικὸν προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. V.

Parrh. Demifi: tu vero, Neptune, piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arro-
dunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Tra-
iectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius no-
mine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui
loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic,
Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat
nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti vi-
ros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos in-
terrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam
praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum.

θώδης ἐστὶ καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλις, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχεται ἀποσπᾶσας τὸ χροσίον,
καὶ τὸ ἄγκιστρον εἰτά σε ἀποτίται τῇ ἱερεΐᾳ δεήσει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ
ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε
τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέ-
ναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν οὐδὲν διοίσει τοῦτο.
πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισιστρατοῦ ποιῆσαι τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίους γυμνασίον ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλέους φη-
Λύκειον. ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κα' σὺν ἐπιστατούντος αὐτοῦ γενέσθαι. V.

que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
antifitiae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
[in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? In Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός ὠρθῶται, καὶ ἡ ὁθὼν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρώπῳται. κωλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοῖ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὃ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρηται ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαιῶν καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλίχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τι πᾶ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφθῆσαν ἐξανισταμένοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λίμνον καὶ Ἰμβρον ἤκισαν. Χρόνος δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἄρμισαν εἰς πλοῖα, καὶ κατὰσχοντες εἰς Βραῦρανα τῆς Ἀττικῆς, ἤρπασαν παρ' ἐνὸς ἀρκτεῦνται τῷ δεῖν τοῖς Βραυρενίοις, αἷς συφώκισαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτερες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔως ἔχουσι τοὺς βασιλεῖς Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρρηνῶν. G.

2 ΕΙΕΝ) Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίρρημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ὅν ἐρμηνείας ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ

παρακλιεύσας, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὲ, ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθῶ) Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχαι, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάριον πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθῶ προσδιαιεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

5 Παρακέκρουσται) Εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον ὑφάνθη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ναύταις τὴν παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁθὼν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρώπῳται) Ἐν τῷ τροπατῆρι ἐμβέβληται. τροπατῆρ δὲ ἔστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κωπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὸν ὅδον διακομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nequit Mercurius,

νει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὀρέας
τὸ παρῆμειον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἅμφ'ι βουλευτόν ἐστι· ἡμεῖς δὲ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἴτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ γαθὸς
νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλη-
σται. καὶ ἥτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ καθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζ-
ει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἰ τις ἀσχολία προσ- 2

3 Ἄμφ'ι βουλευτόν ἐστι) Περι
ισπύρει, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερδάνα-
μι. G.

7 Ὡσπερ) Γραι. εἴπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

9 Ἐφήβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 16 ἔτην νεοὶ ἄχρι τῶν εἴ-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπεὶ δὲ ῥητορικῶς
ὁ Ἑρμῆς ἐφορὸς λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omiffiore esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel luſta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipſius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero noſti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεηθέντος ἀποχρησασθαι
πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κεινός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθῶ, πέρα τοῦ μέτρου
δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
ἀπιέναι δέον, κατεσχῆκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν
παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ
πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆφος, καὶ
ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρά πάντα,
καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥσ-
τε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν
μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδρά-
σκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην,
μόγισ ποτε κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφόδελος) Εἶδος βοτάνης. V.
Hesiodus meminit in Operibus &
Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχέμενον
τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πᾶν εἶδος πλα-
κοῦντος. V. πλακοῦντα πλατῖα καὶ
λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφε-
ρόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύ-
ματα. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρώ-
μα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν
πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάκτει. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abu-
ti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet
communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum
retinuimus, cum discedendum esset. Verum causam novi equi-
dem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, &
placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tene-
brae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, &
copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos
morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam
e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus
est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides,

αὐτὸς οὗτος ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μάλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρᾷ ἔχοντα, ὀριμὸν ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶντι ῥέοντα, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόντως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δὲ ἐστίν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

2 Σεβῶν) Διόσκων. V.

7 Κεκονιμένον) Κονιορτοῦ πεπληραμένον. G.

3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθην. V.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνεχόντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆν. G.

ibid. Γελῶντα) Μικυλλὸν πάντα φθοῖ τὸν σφυγτόμον. G.

11 Λειπόντως) Ὁ καταλιμπάνων τὴν γαῦν. G.

4 ἓνα δὲ τινὰ) Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον δὲ βαστάζοντα. V.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deferuerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est?

ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μάλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν οὖρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἴθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναίω-
τατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόν-
τες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ἂν
οὐ γὰρ μοι παραδédωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ὅλην
τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τῷ πόδε ἀντερεί-
δων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε
δὲ καὶ ἰκέτευσέ, καὶ κατελιπάρει ἀφελῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύνει) Κακῶς φανῆς
ἔστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβα-
τον πόντιν τινα εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ
ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λι-
βάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν
ἀτράκτῳ στρέφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα
τῆς ἐχάστου ζωῆς, ὡς συμπληρῶ-
σθαι τὸν τῆς ζωῆς ἐχάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἀτροπος) Ἀτροπος ἐστὶ
μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ
συγχωροῦσα τρέπεισθαι. διὸ καὶ
ταύτην λέγουσι παραδίδόναι τοὺς
ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερής. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi *a me* fuit, flamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφειόμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὼν ὥχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δύναμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαρᾶγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρῳ ἀκροατὴρ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν αἶνῃ κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.) *Solan.*

4 Λογιζομένου αὐτοὺς) Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθὼν) Ἀγνοήθεις. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπτι. V. *ibid.* Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Ὑἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τούτου, ὡς φασὶν, ἐπίσταντος τοῖς κατὰ χθονίους ἐπισκοπεῖν. V.

9 Ἄλις σοι) Ἀρκίτω. V. (In V. est ἀρκεταί.)

13 Παραλελόγισται σε) Παρηρίθμησεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missiōibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad teferam a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum exsecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi follertia uti: satis tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περὶ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐτι διαμέλλομεν, ὡς εὐχ ἱκανῆς ἡμῶν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἑκάστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνεῖς) Νοήσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφετηρίας. V.

6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγωρίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὕτω καλεῖται ὁ πῆς νεὸς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte infecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnavamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, incendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum.

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεὼς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ᾧ Ἑρμῇ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ERM. Ἴδου δὴ σοι, ᾧ περβμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

XAP. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῶν νεκροῦς ἡκεῖς ἄγων.

ERM. Βούλει, ᾧ Κλωβοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασάμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

. 7 τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἁγίας. V.

ibid. Ὀμφακίας) Ἀόρους, ἀνεφύτους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τελευτηκῶτα γήπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριακόττα τυράννους ἐστήσαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρηστο τοῖς λοιποῖς καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοῦ Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν ρῖον οὐ βούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Πιεφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δέήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν οὔτοι δυεῖν δεόντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδία τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεσι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.
3 Τακεροὶ) Τακέντες. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐφήμενοι ἐν τῷ δίδωσι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Πῶ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οἷδε οἱ τραυματαῖαι, οὓς ἄρ᾽ αἶ. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθνήσκει, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι τῆς Ἑκάτης δειπνῶ, ταῦτα παρα-
ξύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόρουν. τίθεται εἰώθισαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία
V. ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἃ δὲ
16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς ὅτι ἐν τῷ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροτο. V.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adfunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febris confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ῥα, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπίαν ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῦ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσούτον εἵσας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορὸν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τοῦτον τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δέόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῦ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀντὶ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τοῦτέστιν ἀνελθε
τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμὲ ἐκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.
8 Ἐφορὸν) Ἐπόπτην. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἕασον ἀνελθεῖν. εἴτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαينه.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ᾧ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἕασον μέναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρεν' οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσούτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τούτουγε ἕνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται.

ΜΕΓ. ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ραθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής) Εἰς Πρωτεσίλαον II Ἀραρεν) Ἐδοξεν. V. (κί-
την Ὀμηρικὸν ἀποσκάπτει. V. κριται. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inscende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossus habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
sordida quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοὶ ἔτη τετ-
ταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμικώτα-
τοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γεν-
ναρότατε, παρείληφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
παιδιά ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοὶ ἰδία μηδενὸς ἀκού-
οντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσοῦ
ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνούμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιάσεται) Ἐπιζήσεται. V.

παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
Φαμὲν χρόνου, ἀπὸ τοῦ παρελθόν-
τος. V.

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού-
τοις. V. (ἥτοι πρὸς τούτοις. C.)

14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
νου. V.

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀγὼ τοῦ

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta,
& paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
tuum univcrsum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
rantis adhuc iugulatis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν, ὧ γέλοϊε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκών.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἔξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοῦς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνωμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπίφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ νεῶν. G.
πολλάκις ἐφθέντος ὥστε γενέσθαι 12 Εὐγνωμον) Εὐλογον. V.
ἑβρύζου. C.) 14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάζω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua incensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, fruatur alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero;

μαι Πισιδᾶς, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνη-
μα ἑαυτῶ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα,
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

ΙΟ ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἀν-
άνδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μισαρεῖ, ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν'· νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κεινός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΙΙ ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Ἀὐτανόρον) Ὅνομα κύριον. V.

& Lydis tributa impofuero, & monumentum mihi ipfi ma-
ximum excitavero, cui infcribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, fuccedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem faepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublatuſ.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδρίαντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θρωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς θρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαι-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ) Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμέ. G.

9 Ἐγκαταλογησεται) Συγκαταριθμῆσεται. V. (συναριθμήσεται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι' ἐνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνοῦμενοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, everfæ omnes ludibrium præbebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθες δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆν, ἐκείνο
δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγε-
θες εἶναι.

spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?

Meg. At illi libantes in conviviiis magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.

Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam:
Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum incendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δαίλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἴτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιαιφόν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικῶντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

· 1 Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέως καὶ παρὲυθὺς γινόμενων. ἀντὶ οὗ τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπίθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργασται, εἰπὴν, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἄλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστα μοι ἐξεγένετο, τότε καὶ τότε ἐπρόξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι οὐθὺς ἐπρόξα. V.

4 Γλυκερίον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἄπερ ὡς ἐπὶ πάντας εἰσὶν ἑταίρικα, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρώδιον, Ἐρώτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρῃ φωνῇ κατὰ δῆλος γένους καταγορεύεται. ὅν ὁ χαρακτήρ ἀνωθεν ἰμμένει Ἀττικὸς· μεμάνηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσει ἡ Φάνιον, ἡ Ἀβρότιον. ἄπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνον κλίνεται. V.

Γλυκερίον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἴθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταίρων· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπράξιαν Εὐπράξιον. V.

· 5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκεσαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, επισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγόν. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βρωμῶνς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐν ταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπόμεν) Ὑβριστικῶς ἡφροδισίαζεν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπήγαγε. V.

Meg. Cario fervus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commérito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε τέλος δέ, πλατὺ χρεμ-
ψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χῶρον ἀπιθὶ ἐπειπῶν, ὥχετο· ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην
μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δρᾶσαιμι αὐτὸν, αὐὸς
ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόφου
προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τοῦνομα
ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθι, καιρὸς ἤδη
σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρρης) Καὶ τῆς κε-
φαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν
ἐν τῷ στόματι συναγωγὴν πτύε-
λον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκατόμην,
ἐμαιόμην. V.

8 Ὡν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο
δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνεσθαι, ἐν-
δεοὺς ἐτι ὄντες, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ
πολλάκις εἰσθε γίνεσθαι, ὑπὸ μει-
ζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος
μῖς ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς.
ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ
αὐτός, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετε-
λευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς
ἀξίαν ἐπιτιθεῖναι δίκας. V.

nique pituitam lato sreatu adductam in me cum exspuisset,
& in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero,
quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer homi-
nem, qui exsanguis iam & frigidus essem. Scelesti vero
puella, strepitu quorundam supervenientium animadver-
so, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans
& nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed incende: tempus est, te iam ad
tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum fumere
tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ραδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἄξιαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιώ-
ναι με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Πού δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆ;
σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπεταὶ δέχου τοῦτον σὺ πορβμεῦ,
καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν
ιστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεβέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶ-
χον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,
8 Εἰς τὸ τοῦ ποδός) Τευτέστι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Καν-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει, τὸ
ποδός. C.) φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. V.
vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste
de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius ne-
scire noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum,
vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo red-
ire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum in-
tro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum
alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites de-
cies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

εὐτωσὶ σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δὲν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσεπαττάλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι; διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρᾳς ὅποσα ὁ τυραννος ὑπισχεῖται δώσειν, ἀφελθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγασπητὴ) Ἀπὲ ἀρχετὰ, λον ἔδωσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύρωσα. V. ἐπιπόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam incensendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνέσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσιῶν. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος· Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῆα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὑστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ Ὁ Μικυλλος φησὶν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφελεί τὸ ἀποθαρσύνει ὑστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεῆα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον· Ἐσχάτον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου· Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπταὶ δὲ ἐν τῷ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως· Καινοπρεπὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἰρηκε. V.

12 Προσέχεται· Κρατεῖται. V.

Μικ. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclo-
pis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes ma-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuius, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ὃν δεδέσθαι συμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀναγκύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,

15 καὶ νῦν σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καὶ περὶ μόνον ἢ Ἄτροπος ἐνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθύς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προστακεῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα.

V. 6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάνυ ἐρῶντες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἰνοικι-

κὰ λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχύς, καὶ ὀξέως βαδίζων. V. (ἑλαφρός. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον σκντοτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut invenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalp pro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exfilii statim, ut eram discalce-

λαττηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὀρώων. οὐδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὀρώω. τό, τε γὰρ ἰστομίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μὴδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον,
 μὴδὲ ριγοῦν τοῦ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦμπαλιν ἀνέστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρον· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ τιμιωτάτῃ μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὀρώων) Τουτέστιν ρον. G.
 οὐχ' ὥστε οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω 10 Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Τουτέστιν
 ἐβιάσθαι, ὥς ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. V. ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel prae-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra fane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites affliguntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρώων, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναίε με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλα πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὦφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καὶ μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάβαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.
5 'Απέκναίε με) 'Αντὶ τοῦ ναυρό-
τερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι
τρόπον τινὰ ἐκένει καὶ ἐμᾶτ. . .
καὶ πονηρὰς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ
ἀπάλλυν ἢ διόφθειρεν· οὕτω γὰρ
Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.
V. (Ibid. post alterum Scholion
intermissum repetitur : 'Απέκναίε
με] 'Εφόνει με.)

7 'Ολα πῆχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρου
μεγάλου· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς,
ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν
τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τείναι
τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβα-
λόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους
περισκοπούμενος, ὅ ἴσσι, γαυριῶν,
καὶ ὑπερφάνως περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθαύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatu sortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κληῖρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) "Οτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιματέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
μνται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

6 Ἄγχιστα ἦν) Ἀντὶ τοῦ ἐγ-
γύτατα· πλεον πάντων πλησιάζαν.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; haec, inquam, cum vi-
derem, compescere risum non potui, recordatus praesertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos. videntes.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλήρες ἦδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὖριον ἔωθέν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἦδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν· ἦδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείφομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἦδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις εὐτῶ σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσται) Ἀνασπά-
ση. V.

5 Ἐωλον) Χθесινόν. V.

8 Διανήχομαι) Κολυμβῶ. G.

9 Ἀπαγορεύσας) Ἀτονήσας. V.

10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λί-
γαι τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-
περάσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahere.

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρας. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
ὄρας, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἕτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτί γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.

ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπικελευσμός
ἢ ἐπίθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων,
ἅτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πίλαγος ἀφίεναι μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῶσθαι, τῇ τύχῃ ὥς ἵστικε τοῦ-
το ὑπεβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
καπῇ καθύμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς καπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κόπην. V.

12 Ἐρεττε) Καπηλάται. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεῦσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσθᾶσι κελεῦ-
σαι, ὡδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑπο-
κελευσμα καλεῖ, διότι ἐνδὸς καταρ-
χόμενου οἱ ἄλλοι ὑπῆκουον τὸ ἀδῶ-
μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν δρόνην
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ
τὸν ἰστόν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat!

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὅρᾳς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύνοντες. ὥστε ἡμῖν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβῶν.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
 ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμῶξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὲ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξωμαι
 εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναζον.
 7 Ὅττοτοῖ) Φεῦ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeufma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
 dent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
 effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
 anno infitui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
 sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
 plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὅττοτοῖ, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλῃν ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεβρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μικύλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολός, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειροῦντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrofam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνas,
καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ κεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ
δὲ αὐτὴν, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην,
καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ
πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς
ἔπεισθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέ-
γillus; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης
Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔ-
τε καλὸν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον,
πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότημον γίγνεται

2 Μέτειμι) Μετίτρομαι. G.

3 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἔθνος
παρ' ᾧ γίνεταί τὰ σπριχὰ ἱμάτια.
τούτους οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἀπει-
μι ἐνγχεῖν ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀχο-
λουθία τοῦ χερμένου ἀπατεῖ Σῆρας
βοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκόληκας τοὺς
ποιούντας τὴν μίταξιν. Διαπαίξει
δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λίγοντας ἀθα-
νάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυ-
χάς. V.

9 Μήγillus) Οὔτος ὁ Μήγillus

Κορίνθιος ἦν ὑπερφίρων κάλλις τοὺς
κατ' αὐτόν. V.

10 Ἡ τῷ) Ἡ τινι, ὃ ἴσθι ἰάζον-
τος. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Πορνῶν ὀνό-
ματα. V.

13 Πρότερον) Παρίηκει ὁπότερον
τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως,
ἄμφω γὰρ ταῦτ' σημαίνει. V. (Παρ-
έηκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτ' ἄμ-
φω σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes,
& reliquas animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adver-
sam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras
transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me dein-
ceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Me-
gillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phry-
ne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris,
neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam de-
trita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῇ γὰρ ἄμω, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πο-
τε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ
δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι,
ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια
τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσα
τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἥ ἄρα
ποῦ Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23
ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθς οὗτος ὑμᾶς
περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐχοινώνησας. G.
ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐρση ἢ
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια,
ἐπιτελούμενη Δήμητρι καὶ Περσε-
φόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀντὶ τὰ τῶν
Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λου-
κιανὸς νῦν διαπαίξει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέ-
ρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ
τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι
θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολά-
ζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν
βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra ha-
bet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una
ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, ini-
tius enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier,
terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς Φανεῖς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουὶ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνορκῶ σε Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Ῥαδάμανθος τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sita in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδουθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΤΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕναστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΤΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέσθηκα· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὗτοσὶ, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλῶσι τοὺς οἰκίτας τοὺς στιγματίους, ὡς ἀχρησμίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἔχη πρῶτον ἀμάρτημα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀνωθι. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non fatis hoc est, Cynisce: Exue te, ut inficiam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita pataverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adfunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpra potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπαλήσας στίγματα, ἐπεὶδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὸν, ὦ Ῥαδάμανθι, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ἂν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τυράννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπαλήσας) Κερδάνας, συν-
άξας. V.

ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μετὰ θά-
νατον. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους
λέγουσιν, ἐνθα διάγουσιν αἱ τῶν

15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεμίαν γρα-
φὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregiris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicie igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ;
 πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ
 Τισιφῶνη, εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δέ, ὦ
 Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ
 ἀνὴρ οὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
 τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως
 δέ, καὶντὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
 δείξω φανερώτερον· οὐτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα
 μὲν ιδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ
 τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
 ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐ-
 σίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλουτεῖ πρὸς τὸ ἀκρό-
 τатον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν πα-
 ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν
 2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis?
 accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone,
 praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam &
 convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Sta-
 tim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen &
 ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam.
 Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, per-
 petraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumtis in
 sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto fa-
 tellinio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero
 omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum per-
 venisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crude-
 litate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθεύρων, καὶ
 ἐΦήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις
 ἐμπαροινῶν καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ
 πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
 δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν
 τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ
 μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινουργὸν αὐ-
 τοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειο-
 τάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις
 ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας
 τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς
 ὁρᾷς πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι
 πάντες, ὧ Παδάμανθι, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ
 μὲν, γυναικῶν ἔνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ,
 υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροινῶν) Ἐυερίζων. V.

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύνη τοὺς
 ὀφθαλμούς. V.

7 Καινουργὸν) Τὸν ἐπινοοῦντα

ξίνα. V.

9 Κενή τις ἐστὶ) Ψευδής, μά-
 τιν, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλας C.)

virgines eorum stupris corrumpit, adolescentibus pudorem
 eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus.
 Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius
 erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto pos-
 sis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, ocu-
 lis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam
 crudelem istius in novis suppliciis excogitandis sceleratiam
 quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc
 vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies,
 si advocari iusseris ab isto interemtus. Quin invocati, ut
 vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rha-
 damanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem
 infidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod
 indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς θρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιαρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐΦήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ραδάμανθ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἡμῶν, ἐπὶ τοῖς πλείοσι τῶν Ἑλλήνων ἐποίησθαι τῆς οὕτως ἐμπαίζον, λύχνον καὶ κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι. κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum: Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adfunto. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

O

ΡΑΔ. Εἵπατε οὖν ὑμεῖς ἀ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καταγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἀ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἀ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσηγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδου

9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπαικότα) Ὑπερβαλ-
ἡμίρα. V. λόματα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi.

Lecl. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium; qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim adeam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφύριδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαί, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοι καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἶσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Ἀθήης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μολυβδόσι-
δης. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφα-
λὰς, φύλαξ τοῦ ἕδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο-
ταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἶσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐ-
χαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus figmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπα-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὐτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος
ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μιμη-
μῖνος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ᾧ ἐξιάθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
τράπεζος καὶ ἀκούειν τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν
ἐν τῇ αἰῃ· θεωρῶν γὰρ δένδρα πε-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παρῆρτοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται
γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος,
ἐκείνα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, ἰ
καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ
μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι-
λίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιούτου πειραθεῖς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτακότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ
μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἐπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρῶτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΕΤ quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique censerī se in amicitiiis beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum deslerent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἠὺφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιόπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελειότης διεξελθυότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγυμένων, οἳοὶ εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρμένον τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίστεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσερχθεῖσα ἐμελλεν αὐτῇ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀπαβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενεῖα τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷον τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην πάλαι οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι ἀποφωρίζονται. V. εἰχράντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sedet, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα
 χρεῖαν ἐπιτραγωδῶσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κούντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινα ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόκρημον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 θλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 καὶ κεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς, εὕρισκω

15 (Ἐκόντες εἶναι) "Οτι τὸ ἰκόντες εἶναι ἔστι ἀποφάσις ἐχρήσατο. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum ufus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
enattant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel fiti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaustientium vires aqua falsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariorum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam compo-*

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι
 πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ
 πολλοῦ ἤδη κατανενοημέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὀπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ
 λόγος ἐπέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοι-
 αύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς
 μετὰ τοῦ τοῦς Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων,
 καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰ-
 κεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης,
 καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας,
 προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὐπάσχουσι τού-
 των λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα
 καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι· ὅποτε
 οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχῆνεις
 πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπε-
 πταμένον παρῆχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adeste eiufmodi familiaritatibus, quae non
 gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe
 diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineun-
 dae consilium agitare. Et primum quidem, si quando fer-
 mo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium ali-
 quis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans,
 quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum no-
 bilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sum-
 tuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur com-
 modissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in
 curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, &
 perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam ca-
 pere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferenti-
 bus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur
 haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & pa-
 tens ad escam os praeberere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπασάμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμέναντες ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπεδακρύομεν ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα, ἢν λέγῃται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἀκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον πεφυστημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκτα, μηδ' ἀνιάρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὄξυ ξύλον. V.

pa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus, te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci, & iam, cum nihil tibi ea res profit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus fumes, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε' σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ᾄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καὶ ἄπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ γε περὶ τῶν Φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσαι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ρητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξισυμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν συμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς Φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μὴδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui ferium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huius deprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδαιοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sufficiunt merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus deterrere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, illicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναηροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοιλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκαλύμμα οἰοῦνται, προβεβλησθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἐτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commode facturus, si perpenfis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae fervitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγητόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἰρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὐρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξινουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτοὺς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκότα
λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδεὶς,
οὐδὲ περιττὸν ἐς Φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθεῖν, καὶ δοθῇ,
καὶ ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι καὶ ὑπὲρ

5 Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) κῶτα, ἢ αὐτὸ σάζειν, οὔτε ἀπολλύ-
Δημοσθένους ἐν Φιλιππικαῖς ταῦτα καὶ δύναται. V.
φαι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰ-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convicti-
bus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibis aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem;
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν
 ἔδει, ὦ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴε-
 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέαι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δοξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρωος, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηνητήκέναι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τοσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.
 tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria,
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

βα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ἡσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξιῶμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδουσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπιδῶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέοντας μὲν τὸ πλήθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πείσθαι τοῦ χρυσοῦ. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκεῖνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 (Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariorum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, καὶ κεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, πέπρακται δ' οὖν
 8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὲ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυ- πολλὰς πείρας ἀνυπακοῦτας. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nati sunt, astuti & veteratores amafii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, & praebituri, & rationem habituri pretiosorum munerum: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μετέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχροὺς ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον καὶ ταυτὶ ὀρῶν-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκείνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου προσέτι δέ, οὐδὲ γενή-
 σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ
 τοῦ Ὀδυσσέως ἐταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίων-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουσιν ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκείνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ζυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

11 Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐάδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι μυρόλατον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavita-
 te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse fodalis
 addit alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδοῖσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἅφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι αὐτὸν ἐβέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κακείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦ μὲν ἰδίου, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνῶν ὁρᾶ-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μνη ἄν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὐσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitiis se praebeant, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem inieciisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
sandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum *rationis suae* argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφή τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστίν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γούν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξαιστώμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμελεσθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προ-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscantis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 11 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. Ἦν δὲ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἰδὼ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ται τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀ-
 θρόος δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 θέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιας νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραβείς τῆς πρώτης
 ΦιλοΦροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
 λά τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικῷ τινος Θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἷ-

5 ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 διαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

11 Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κατ-
 ηγορήσας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 faepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 inscitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulofam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde noctes sine munere so-
 mni, sanguineique dies transierunt, non Helenae fane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ ἀηδῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἀπαντὸς τοῦ βίου τότε προκείμεναι δοκεῖ· ὑπείσέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθορῶντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιοιμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, Φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτεινίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκΦαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
 ὀρνοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λείληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πύργῳ καὶ πολιά τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἱ

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Neceffe igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respicere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, sed vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adfles. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur. Iam cogita, virum proluxa cum barba &

δὲν ὦ ἑλίμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή-
 μέσος ἐν τσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί σου
 ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
 Φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρού-
 κως, ἀνακρινόμενος εἶπη μοιχὸν, ἢ παιδεραστήν, τοῦτ'
 ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα
 ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοὶ, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δέδε-
 κασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως
 ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν, καὶ
 δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως· αὐτὸς τε
 γὰρ ἐπῆνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμώτα-
 τοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρε-
 ψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ
 ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν
 βίον, ἀλλὰ πάντα ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔσταιαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem
 videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo
 scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel
 tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi
 offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut pue-
 rorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipsius ta-
 bulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, su-
 specti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-
 ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac
 sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maio-
 ri quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit
 orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime
 credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult
 uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque
 vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & li-
 tatum undique. Vicisti igitur, beare, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾗ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρίσθῃναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὰ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρολέφθης, καὶ ὧν ἐμμισθος εἶ. ἐχοῖν μὲν οὕτως, ὧς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν αὖ ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχουσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (Ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευτῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὲς πλὴν τοῦ αὐτοῦ. C.)
πρ-συρῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς
 ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομῖναι δύναιτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμοληκώς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου
 δεῖπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς
 μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πράσεσι παραγγέλλων
 τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομήλητος οἰκέτης, ὃν χορῇ
 πρότερον ἱλεῶν ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖ-
 ρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τούλάχιστον πέντε δραχ-
 μάς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ;
 καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειτῶν, τέλος ἐπέσθῃ
 καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σύ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν
 προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχημα-
 τίσας, λουσάμενος ἤκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων
 ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἤκειν,
 Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελή-
 λυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν
 9 (Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποιησάμενος, ὑπεκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps au-
 dies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tem-
 pus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a
 prima coena, si ira videtur, quam te coenaturum probabi-
 le est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur
 accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus,
 quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusti-
 cus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero
 per simulationem recusans initio, &, apage, inquires, a te-
 ne ego? &, me Hercules non fiet, subiiciens, denique per-
 suaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu ve-
 ro pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus
 lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegan-
 tis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igi-
 tur medio observato tempore, ingressus es, & cum hono-
 ris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 εἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἥτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἔς τοὺς παῖδας, ἢ ἔς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὀρῶντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἔς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δε-
 δειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μῆτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 Φλυξ τις εἶναι, μῆτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἔΦ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλούσιον δέησει, καὶ κείνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου
 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μῆδεν ἂν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δέ καὶ κείνο εἰσέρχεται σε, ὡς ζηλωτὸν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφῆσαν, καὶ μετέξω ἀυτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἶε γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια εορτάσειν, καὶ πού καὶ μεράκια ὠραῖα διακονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum deliciarum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: nonnunquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arridentes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἡ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθοнос δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17 σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τῆμερον ἦκων, προὔκρίβης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τούτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύσστηνα λέγοντες, οἰονταί τι παρμυέγεβες ὠφελεῖν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαρίσασθαι. V.
ἀνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δουλείας αὐτῶ φιάλης πίων, τὸ λοιπὸν

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurimum subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: & solis huius Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num fermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορηθεῖς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
 μίλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μά-
 ταιοι, Φησι, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄφεσθε αὐτὸν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιάμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηῖν πολλάκις, καὶ τοῦ
 πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλύως ἐρρίψεται,
 κέρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολὰς τινες αὐτῶν παρσκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκεῖνο, σὸν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἰκανοῦ ἐμπῶν οἶνου
 λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπείγουσής,
 πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, εὐ-

7 Ποτνιάμενον) Δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμαγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripuens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὀρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδῃ, ἢ κιθαρίζῃ, πάνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα, ἡ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἡδιστον ἐκείνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδίων, ὀπηνικά βούλομαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξεργμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσῃ περὶ τοῦ μισθοῦ συμβῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum fermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido fale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque affidere iussu, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυῖφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγάδια δὲ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δὲ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτατε, καλέκων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura gmemineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis duros nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιβέμεθα. πολλὰ δὲ, οἷσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττον εἶναι χορημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροῦς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίγην.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὐ Φησιν ἐρεῖν, τῶν Θίλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴ αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσὸς ὁ ἡμε- σεις) Γραι. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ρος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.

9 Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέ-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίστερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοῦσθαι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde affluet, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 Φυγεῖν ἐτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχη τοί-
 νυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ
 πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν
 ὁῦ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ
 αἰεὶ τὰ μέλλοντα βελτίῳ γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἥλπισας, γίγνεται καὶ ὡς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά-
 στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμηκρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμύδρῳ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τὸν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκο-
 πτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδραβου-
 λος οὗτος εὐρὺν ποτε θησαυρὸν ἐν
 Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτι ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μίμνεται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν
 Διὶ κακούμενῳ addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 fuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra,
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuitur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὥς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ βαρεῖς δέ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ζυνουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἐνεστὶν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,

23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ζυνεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγενῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas *aquas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quæ molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἓνός, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἑώθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφείς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτῶν ἐνίστε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνός ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὅπταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβης ἐκεῖνο ὅ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstituto capite praestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam proventa instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resiliere facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάθαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν Ἀσίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβελῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἥδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινῶντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχυνῆ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρας τὴν

tempore herum ambiret & quasi procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aeratis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi turba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιαιον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τῶν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς αὐχὺ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθείς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαιτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 (Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆδες ἐκ παλαιῶ Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & mukorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, fursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι,
 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῇν τῷ πράγματι, δούλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντοūtους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρα καὶ ὄνω; πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῷφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκείνα μὲν αὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, illicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine ineffet huic negotio, quod iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vade mihi, an moderatiora tibi iniuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est, & mollieties, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum,

δὲ πώγωνά ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσ-
ψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι,
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλό-
σοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς προῖοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ
τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ
ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ
γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ
τὸν τρίβωνα μεμισθωμέναι. χρὴ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ
ὄρασθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξ-
αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θερα-
πείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίστά-
σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐπιδεικνύμενος, ὡς αὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν
μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται
σχολήν. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάδων) Ἡρώμα, ἢ θάπτεν, ἢ ταχύως. G. (cave posteriori enar-
rationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, &
Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Gram-
maticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum,
pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc gene-
re aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbi-
tur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cu-
pidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina
inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis
fermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur
te semper cum illo conspici, & nec unquam desiderari,
sed manere surgentem praeberere te videndum in officio,
nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi in-
iecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis,
se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod
in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἴσθῃ, ἢ πόλιν) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. καέκειναι ἐνδὸν τινὶ τῶν Φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενον, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὁρβὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἢ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἐντιμος, οὐδὲ περίβλεπτας τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περισθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἢ ἄλλη ὕβρις ἄπειστιν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλίστερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἐλαττωκὴς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθεῖς. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, de prompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτο γέ· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ αἰτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμετέρος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ σὺος ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντός ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθεὺς μερίδα φέρεσθαι, ὅστ᾽ ἀκεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνα ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *apponitur*; verum diviti pinguis & saginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviorem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ ποτηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦ πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰῶντι 27 ἔοικεν. Ἀνιᾶ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀβρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναϊδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικός ἀνθρώπισκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ' ἰσότημος κατακεῖμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδικώς, στένεις ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιάῃ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡ δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

folus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satieta-tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se exaudiisse dissimulat. Molestia fane te afficiunt multa & crebra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules? Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & fortunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adsperserit. Libenter autem videaris & ipse poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἷ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἐστίν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι θέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχαίς,
 καὶ ἀβρόους τοὺς πλούτους ὑπισχυμένων. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγ-
 κη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμῶζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατέπη σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὥς μόνος οὐκ ἐπῆνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγῆναι, ὥς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγῆναι) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγῆναι ἐπιμελούμενον,
 ὥς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos quoque felicem in amicitiiis cursum habere; & magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio occultisque lacrimis persers neglectum tui. Si enim deferat te susurro servus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, &, ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subiicere meditatam quandam laudationem, prolixae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανισῶντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται
 29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νεὰ γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληθῃ ὀρώντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνούχος σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνούχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 Ἐώλου τινὸς) Χθισιοῦ, -λυ-
 χροῦ, ματαίου, ἀναφελούς, ἀνυσχύ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀντὶ τοῦ
 καὶ πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, & fitientem, ungi & coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviiis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observer adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicien-

ἐρώντα, διαπείρας τῷ οἷστῷ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνά-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι κατέδαρθες. 30
 ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὡς δαίλαιος ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβάς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον
 βάραβρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνεκα, ὦ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστόν, οὐδ' εὐδοκίμεῖν εἰδώς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum tradi-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, &, quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratiofus esse possum. Idiotam enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνήμι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
 πόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
 λω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
 ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Φυ-
 λάττῳ ἐμαυτὸν, ἀγῆς ἐδόξα, καὶ μονοναυχὶ Φευκτέος.
 ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδίστον,
 κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοῖόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναίτο,
 τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
 λον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
 31 τιν ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἐτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
 ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρή τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περι-
 νοστεῖν, καὶ εἰστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
 βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
 τὸν ἄβλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
 περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
 βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
 etiam meum faepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
 suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
 in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
 si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
 non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
 tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
 tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
 In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
 vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
 cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
 vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
 summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
 certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
 cta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὁμῶς, καὶ πολλάκις κατα-
 κεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἐδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δὲ που καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι θεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἕω. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀπακεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κορμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Σταῖκος διηγῆσατο, ξυμβάν αὐτῷ πάννυ γελοῖον, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὥς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφῳῃ γυναικὶ

vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter institu-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem fatis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum sane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοϊότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῶ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα περιεξηρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοῖνυν πρῶτον ἤλικον, σκυθρωπῶ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῶ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πῶγωνος τὰ πτερὰ· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθίζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rasa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Terrico & seni viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulfis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτός, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
 ταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολις, 34
 Φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν σὺ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
 δὲν ἀντειπῶν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλείον σου δεήσομαι περι-
 μείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
 ξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπι-
 μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
 νην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
 λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀβλία
 τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κατὰ-
 ρατοὶ οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
 ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὀ-
 δοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὸ περι-
 σπούδαστόν μοι, καὶ ἡδιστόν κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
 σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχῇ

& minuriente; qui nisi ipse retinuisset, forte & iam in ipso
 plausfro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
 huiusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
 hanc veniam, Thesmopoli; sic fortunatus sis! magnam qui-
 dem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius
 te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
 rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
 deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
 nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
 stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
 rum enim gerit misera, & prope abest a partu: exsecribi-
 les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
 tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
 putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
 qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pol-
 licetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτειν μικρὸν ὑπὸ τὸν πύγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχνύμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κύναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκάπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Σταϊκοῦ ἤδη Κυνικός ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδέντως, ἀλλὰ πάνυ

crimis pétenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiāmsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam; illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τοῦτως, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηγεῖτο γοῦν μεταξύ πι-
νόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνου
ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ
διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέ-
τρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος
ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψωδῶν, τότε καὶ μάλι-
στα διαρράγῃναι χρὴ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ
τρόπους ἐπαινῶν καινότερους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ
κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐ-
τοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πῆχυν ἐνίοτε τὴν ῥίνα
ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἔαν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς
Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φρονῶν, καὶ ἐπιβουλευ-
ων αὐτῶ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς·
πάν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς
καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστὸς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νό-
μον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36
τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui
non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram;
dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus es-
se. Si vero dives ipse vel poëticam affectet laudem vel hi-
storicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est,
ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi
novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis no-
mine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hya-
cinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum ha-
beant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias
venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem
doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos commit-
tant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum ser-
mones, & legem esse in posterum ita didendi. Quamquam
tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῶ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφoῦς ἀποδόντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστάσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκεῖνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

- 37 Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἅ-
 17 Ἐφεστρίδιον) Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

ro, nam hae quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis viderur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθὺς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβὼν. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ιῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ
 βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέας δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 φθὲν, ἥδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύοντες. δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρ-
 & λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. νέον τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κόσσιφον κα-
 βρένθου δὲ μῦρον τῶν παχίων, οἱ λούσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, reddit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπέξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον ὅρᾳ γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιοτάτον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδῆς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ Φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μεираκίον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὥσθεις, ἐξελέλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἀδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα) Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis Aiace (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te insurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpfit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praiceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἂ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαβὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἔξωρον ἢδη γεγυῖται, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπασθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακεία σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ'
 Ἕλλην, καὶ ῥαδίως τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιοῦτους γὰρ ἀπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας
 2 θυλάκου) Θύλακος ἡ ἀποθήκη. Θύλακοὶ καὶ σφῆτες καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίων εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsiōne orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia, & veneficia polliciti sunt,

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθεύμενοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὥντο, τοιούτους ὀρώντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἡ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita averfiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant, & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus fufpicantur, cum tales effe videant, quos putabant praeftantiffimos, obferventque eorum in coenis & reliqua confuetudine adulationem, & quam fervilem lucri caufa perfonam fufcipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde confentaneum eft, odio habent, & undique quaerunt funditus, fi queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiatiuros effe multa illa in natura ipforum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipfos infpexerint. Hoc igitur eft, quod illos angit. Omnes enim accurate fimiles funt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyeftes eft liberos fuos

ἐπιώμενος, ἡ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἡ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περιβλεπτοὶ, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσης, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἡ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔρεϊ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42 τινὰ τοῦ τοιούτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἡ Παρράσιου, ἡ Ἀετίωνος, ἡ καὶ Εὐφράνορος ἀν' ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἀπορον ᾗν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam regentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniat aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέναι, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἔσαγγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τὸν τεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰὲ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαι τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρίσάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ἰβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu percussum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυρῶνας, ἐκ τίνος δ' ἀποστρέφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρον, τῇ ἐτέῃ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξίοντι ἡ Μετανοία δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' εὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ὁ πόποι, οἷόν δ' ἂν θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν

ἀπασθάλινσιν ὑπὲρ μόνον ἄλλε' ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Stobaeum. Meminit & Gellius horum versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducat ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

Ι ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ
τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ
τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγε-
λαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ με-
ταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐΦαρ-
μόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ
μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτά τις αὐ-
τὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ
τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθό-
μενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Φέ-
ρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῇ καὶ περίβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος) φασίστως μεταβαλλομένον ἀπὸ τῶν
Πλατωνικῶν παροιμιῶν ἐπὶ τῶν ἀπρο- πρώτων αὐτοῖς προσβευμένων. V.

D E F E N S I O
EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI
IN POTENTIORUM CONVICTI SUNT.

ΟΛΙΜ apud me confidero, pulcher Sabine, quid in men-
tem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mer-
cenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino cer-
tum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero
interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc
componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego
vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et
est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusa-
tionem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium
oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in
manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφάντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωδεῖν πρὸς τὸ χειρὸν,
τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἷῳ σοι χρηστῷ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλινοδεῖν) Ἐναντίως ὁδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutritus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba Charontis habet, praeberet se trahendum agendumque tanquam aureo circa cervices collari devinctum, quales sunt delicatiorum divitum fumiole & parvi sciuri? Multum ergo haec vita & illa scriptio discrepant, & hoc fane fuerit illud, quod aiunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare*, non de Helena per Iovem, aut his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὲ
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδόντα.
 ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνήν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρία, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβίνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ᾧ Φιλότης, ὡς
 εἰκὸς, εὐδοκίμηται σοι τοῦτ' ὁ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 τό· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταφαντίοι δὲ νόμους
 καλοῦσιν οἷον ψήφισματα. Παρὰ
 Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου νόμος ὡς ἐκ χρημοῦ τιθέμενος.
 οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae
 defunt, adiciēs. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim sane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἱαμβεῖον,

ἽΟπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον
ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλῳ αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim;
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praesertim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τρίους πτεροῖς ἀγάλλεσθαι ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὁμοιά σε
 τῷ Σαλαίῳ ποιεῖν ὅς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιβον ἐκείνον
 Φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετρίωτερος ἐκείνος, ἔρωτι
 μὲν ἀλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλευόντων αὐτὸν
 ἤδη Κροτωνιάτῶν, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ
 δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιοῦτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιβον ἐκείνον) Κροτο-
 νιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάντῃ ἀτο-
 πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἶπεν. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose infilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatæ, & fugæ atque exilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius fa-
 ctum est, qui servilem huius vitæ humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθεύξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν ἐν γῆρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν
οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῇ λατρείαν ἐπανηρημένου, καὶ μονον-
ουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ, ὅσῳ γοῦν Φασιν ἐπιστη-
μότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἀν' δό-
ξιας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκρι-
ταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω
δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα,
γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ
συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὥς

cuius domum incidens & concludens se, fexcenta incom-
moda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute,
& superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris,
& tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam osten-
tes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto
magis idem videare ridiculus, reclamante, quam nunc agis,
vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tra-
goediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te ar-
gumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui
in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut
ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus
personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt
interdum exhibitanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δέ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπον-
θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γε-
νέσθαι. ἐκείνον γὰρ οἰδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
πάνυ κοσμίως, καὶ ἔμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
τοντα, καὶ τοῖς ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον ὕμ-
ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντ' αὐτὰ κατατρώγειν,
ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

- 6 Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταν-
τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανεΐσης, ἡλέγχθης πίθηκος ὢν,
καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
θων ἐνὶ φρεσίν, ἀλλὰ δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂν λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι ἀξιοῖς,

7 Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα- μέλος ἀκολουθῶς τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος
λος. V. εὐφρόσυνον. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὖ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amy-
gdala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
tius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-
mere verbis*; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδῆνεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιεν ἐφε-
στῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελαῶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ
ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἥξιους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τιὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβοιτό γ
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραθῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁράντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθυνεν ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

3 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὁπισθοῦ ἐναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελαῶν) Ὁ τοῦς,
ἀπὸ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γανυ-
ριᾶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισδο-
φορούντων κατακομψέου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τῶν πάντων μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοῦς γὰρ φρηνηματίας
καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ με-
γαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φε-
ρεῖ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, εὐς καὶ ἡ
χυδαία καλία μακροπύστους κα-
λεῖ διασύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum li-*
quisse palatum. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumseris contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiur-
raveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in-
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπῶλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώ-
 8 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἶποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχόμενῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἄρα μοι κράτιστον ἐβелоκακήσαντα, καὶ τὰ νῦν ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

γ' Ἀμφιλαφεῖ) Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόνου, πολλαχῶς κεχωρημένη. V. in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiore natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν καρμιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φι-
λότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προίσχόμενον,
καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ
ἐκείνου ἔπη ράψωδούντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιοπίστον, 9
ἐκείνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης
τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ-
οῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με-
γαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι
πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ
κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί-
σκωμαι ἡλῶ, φασίν, ἐκκρούων τὸν ἡλόν, καὶ μείζονί γε
τὸν μικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἡλῶ τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe-
ras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advo-
catum adsciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, il-
lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu-
pидitate illectum, subiisse praesentem convictum, sed pru-
dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi-
ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri-
men subeam, deprehendarque clavο, quod aiunt, clavum
eiicere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτη χεῖριστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίαις
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἀγκυρα ἐτὶ ἄβροχος,
 ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειθούσαν,
 ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παραδῆσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 εἶδεν οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκίτητα πόντον σφᾶς

5 Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλότῃτος ἢ θους ταῦτα κατα-
 σκευαστικά· ἄλλ', ὃ βωμολόχε, εἰς
 ταύτην καθεῖνοι ὧν κατέδραμες ἀπην-
 νᾶς καταφεύγοντες ἀπολογία, λη-
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι-
 ρον ἀποφανοῦσι καὶ κῶναπα, φασὶ,
 μιμούμενον ἁστίν. Τάχα γὰρ Σα-

κράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι εἰς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπελίγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσαλγίαν.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ εἶναι...
 Πόντον ἐπιπλώσας ἐτάρους ἐρήρας
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam sani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelestā moliar,

Sed maior urget consiliis inopia.

Illā enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ
μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν I I
εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὥς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι
ἔχει, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι
θάρρει, ὦ ἐταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ
γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὥς τὴν
Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένη-
τες εὐλόγου ἀπολογίας, ὥς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα
κρησφύγεται πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεί-
νο ἐνόησον, ὥς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν
τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ
ἀνέχεσθαι ὅσα μαί Φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράτ-
τοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1 Ἠλίβατον) Ἠλίβατον, ὑψηλὸν,
ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλ-
ει. Στράβωνος δὲ τάρταρον Ἠλίβα-
τον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ Ἠλί-
βατον ἀποιδόασιν, ἡλίω φαινό-
μενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς
χειμῶνας στεινὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ
δὲ φασὶ Κρητὴς τοὺς νησιώτας ἅμα
Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἐφυ-

γον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν ἔκειν ἀνο-
μάσθην κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινὰ οὕτως
λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοτο οἱ νησιῶ-
ται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν
Κρητὴν αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύ-
γετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τοῦ
κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας
στεινὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pau-
periem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re de-
fendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum
per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iu-
beo, utpote nullo horum me ufuro: ne enim talis unquam
fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ferere conen-
tur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae
inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed
illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre,
utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus ali-
quis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecunque mi-
hi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans,
& pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθεῖς ἐκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, οἷς διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εἰκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μύλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ρόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκός. μισθος μὲν γὰρ δὴ κακεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωμίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ πᾶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας κατέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπι-

5 Ἀνεμώνῃ) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνίμφῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀπὸ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurre, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musico-
rum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini fimius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
 Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὁρθῶς
 ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν.
 ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
 ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
 οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
 εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
 σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τοῦτ' δέ, ὦ ἐταῖρε,
 τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
 τὰ μὲν οἶκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσία δέ, τῆς μεγίστης
 ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
 οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
 Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
 εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
 καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑ-

6 Μισθαρνοῦντας) Μισθαρνοῦ-
 ντας οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντι-
 καταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία
 λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
 γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
 μεν) Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκειν,
 ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλε-
 ται. V.

15 Ἀπαξαπάντων) Ἀπαξαπάν-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
 gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
 que operi propofita fit. Verum non oportet uno omnia
 impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
 omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
 mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
 eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
 viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
 sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco fu-
 mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
 eiusque partem una adminiftramus. Equidem, si confide-
 rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
 perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
 lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐβέλω γοῦν

των ὑφ' ἐν. ἀντί γὰρ τοῦ παντά-
 πασι ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη
 ἀπαξάπαντα καταμεμυττωμένα. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τισιν
 ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγορεῖ
 καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰ-
 χέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδια-
 φέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
 προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν
 τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἔπανορ-
 ροῦσθαι προθυμηθῆντι. τό γέ τοι
 περὶ βασιλείας προσδεῖναι μισθοφο-
 ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
 φυῆ, οὐκ ἐστίν ἥτις ἄλλη ταύτην
 υπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονε-
 ξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
 μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶ μάλ-
 λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
 κρὰ μισθορεῖν καταγέλαστον, τί
 ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ
 βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς
 πλῆθος, τοσούτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
 αἰρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν τε
 ὑπὸ μικρᾶς ἢ τε ὑπὸ μεγάλης φι-
 λοσοφίας ἐκκρούοιτο, εἰς γέλωτα
 πλατύτερον συντελεσθῇ. ἴσως γὰρ τὸ
 μικρὸν σύγγνωσται, Θεόγνιδά συν-
 ἔπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
 χρομαι πλεῖτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ
 μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
 & M. Sed in M. pars prior huius
 Scholiū vitio temporis evanida
 facta est. In G. autem pro ultimis
 post εὐχομαι verbis, haec legun-
 tur: οὕτως ὄναιτο οἱ καθ' ἑκάστην
 τούτου πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ
 τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ'
 αὐτὸν διακείμενος Ἀνακτινάξιδος.
 καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi
 velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενός τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρή-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, κατ' ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογήσασθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἀμισθὶ
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου
 μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ Φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φοι-
 τῶσιν ἀλλ' ἐστὶ βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
 Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῶντες
 αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιῶντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψι ἐστὶ μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἀπαν-
 τες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν 14

3 Φόρους) Μερισμοὺς, Φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
 rator mercedis expers sit. Non vestigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuae porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequae esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμῶς τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρηρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς θεὸν αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ διδοὺς, ὅπως ἔχει πίστewς, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρημένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἶη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνήσθαι χρηρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμῆσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμῳ, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνῆσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὐκ ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χῆκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμι' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἴγε ἐπιτιμώης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θεῖαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, ταῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντίς
Ἱπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ἔφοι τοῖς πικρῶσιν ἀνέχειντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττομένοις
ἡ μίλαια καὶ ἡ τετραπλημένη. V.

11 Οὐ φροντίς Ἱππ...) Παροι-
μία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων
τινὸς καὶ ἀπεριμεριμῶς διαχειμέ-
νων. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, fatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclidēs.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

1 **Χ**ΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπὶ-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαὺν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίῳ τε, καὶ ἡρυθρίῳ, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκὸς, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθесινῆς κραিপάλης ἀνά-
μεστον ἐτι ὦντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπείει-

3 Ἐπείρειαν) Βλάβην. V.
8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθό-
μενος) Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν

προσρήσεις αἱ μὲν ἰαθῆναι, χαῖρε,
αἱ δὲ ἐσπείρειναι, ὑγιαίνει. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo natus cum sis, Dei alicuius invi-
diam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & inmissum divinitus errorem.
Quae quidem utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum opor-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. gaude) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, valere te ius-
ferim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubesceram, aestuabam
confilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterni crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπιστημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μὴδ' ἀφόρητον ἠγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2 Φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ᾤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὲν πρότερον ἔρῳ αὐτὰ, ἢ μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὲ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὲν ἐωθινή μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam mol-
liter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac
ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem no-
tares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi ali-
quam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque in-
tolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, co-
ram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil
opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubri-
co quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, dif-
ficilem dubiamque fane quaestionem propositam mihi fore
arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ul-*
tro offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis
verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna vide-
buntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa
quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae*
ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea
quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρήτόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν Φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀττὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tirythiae;
verum post coenam quoque ad *comestationem* & *liberiores* in
vino sermones iam conversi,

Gaude, verum *epulis paribus nec egemus*, *Achille*,
ut *Ulysses* inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: &, qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc *Deus*, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspiciatis *temporibus* & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed ini-
micitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim longum gaudere alterum iubet, ille non curaturum

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
 μήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
 εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεφροντικό-
 τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
 τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
 συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇς δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
 ναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
 προῦθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
 τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνων
 ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
 ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
 μάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιοπίστος 4
 νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ
 ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
 φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
 σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
 κωνικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστιφάνης

ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν,
 ὃ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἦδη
 προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
 lippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
 nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
 exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
 immortalis esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
 stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
 ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
 no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
 rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
 admirabilis *nos*ter Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
 lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
 iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λους ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαί-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιει-
 ληφὸς τάνθρωπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constet, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinoles utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera deser-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθεῇ λεγόμενον πεντάλφα σύμ-

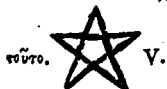
& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum scriptorum dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo docti in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομά-
ζετο. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ
εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν,
ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας
ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
τοὺς παλαιούς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάν-
υ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἀπάντων αἰρού-
μενος, ἐν ταῖς σπουδαιότεραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὖ-
ται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα
ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ
ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ
ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολοὶ ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγο-
ρεῖαν ἀναγνωστικὴν καὶ τοῦτο ἐν
ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε
τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαί-
νειν) Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις
ἀναγνωριστικὴν &c. G. (& addunt,
quaere in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis
carminibus & commentariis. G.

descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae
homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino
putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* &
gaudere.] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse
etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum
illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos nume-
rum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in
quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum
& Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & vo-
luptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis
epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad
carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam
in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo
statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει ὁ
δ' Ἀλεξίς,

ὦ δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόμος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
Σιμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελες, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον δη-
τῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυλὴν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδελφῶς,
καὶ τέταρτον ἡβῶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἡ παροιμία ὡδὴ, ὡς καὶ
Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς
δύο γένη ἢ ὡδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδύμντοι καθ' ἑνα ἐξῆς τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνιστάτων, ὡς ἔτυχε τῇ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἄδου γνώμας καὶ ἱρω-
τικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίσδος σκολία
ἐγένετο διὰ τὴν δίσιν τῶν κλινῶν. V.

Vale, multumque gaude,

fapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

τατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
 πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
 αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, γ
 καὶ Φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτημώντων τὸ
 ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειρο-
 καλίαν τινὰ μεираκιώδῃ ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
 καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ᾧ ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
 δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ιστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία
 τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
 Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσῳ μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἐμελλεν,
 ὡς Εὐμενῆς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
 στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
 Φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
 ἐγὼ, εἴτε καὶ Θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
 τὸν ἐμὸν ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καὶρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλω ἢ ᾧ ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰᾶσθαι κατασπινυρόντων. V.
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἀτοπα 12 Ἐν Ἰσῳ) Πόλει. V.

cam, *Valetudo Divum senior, Habitare tecum Vitae reliquum
 liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est
valere, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcen-
 ta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e-
 poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus,
 superfedebō equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio
 ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-
 ca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domesti-
 ca huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexan-
 der proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epi-
 stola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in taberna-
 culum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam,
 vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam
 cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὅναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ σύνθημα-
 10 τι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπο-
 γραψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatus autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, Accipio, inquit, omen: salvos enim nos e proelio redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, conflaturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum dare ante pugnam militibus, vale: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae Valere illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem potestatis verbo, Gaudere subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est, Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκην, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολήν,
 ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἤϋχετο, ὑγιαίνειν ὡς
 ἔστ' ἂν τούτ' ἔχη, ραδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
 δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
 ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τούτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναί, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτόν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος· νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ
 μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῶν,

& mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
 neque regni maiestatem ampliorem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
 lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mul-

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δέισθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμεν τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος,
 καὶ χρησιμὸν τι ὁρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίῳ, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελῶν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν ἢ γελοῖος ἂν ᾦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiferim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
 forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῶ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξῃε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspicatius quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem salu-
 tandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rustica ruditate, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

- τεχνον ἐχούσης· ὥς τό γε πάνυ θαρράλεον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
 18 βαίῃ, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδ' τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλην τῇ Φωνῇ, χάριν εἰδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπασασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλώτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὐ-
 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλώτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'

7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, hominemque maximo crimine, per summam illi calumniam impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iudicasti*. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare aequum est*. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene omniata etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causa

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι
μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολο-
γίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀ-
σκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολο-
γίαν, ἀλλ' ἐπιδείξειως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita ope-
ra peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac fa-
ne contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc li-
bellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita*
esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντία*, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. *Νεκυομαντεία* in 'Αχεστῆς· Διαβόητος· Κάθοδος. *l. 7. Τί δ' αὐτῶ*) τί οὖν α. *P. l. & margo A. i W. l. 9. Λεοντῇ*) λεοντῇ *F. A. i. l.* pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. *l. 10. 'Αφῖξαι*) ἀφῖξαι *F. ἀφῖξε I.* verum recte ἀφῖξαι *A. i.* quod reliquae secutae. *Pag. 2. l. 3. 'Εμπνουν*) ζῶντα *P. margo A. i W.* Est interpretatio genuinae vocis. *l. 6. Τοῦ νοῦ*) Ita *G. P. L. l. V. 2.* In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in *P.* Bourdelotius dederit το νέου. Pro Ἐρασος Stobaeus habet σθένος. *l. 13. 'Αλλ' ἢ*) ἀλλ' ἢ *L. l. marg. A. i W. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. Τοῦ*) τὸ *P. marg. A. i W.* Modo οὐδ' ἐμία *F.* ut fieri saepe solet in primis edd. *l. 16. Γράφεται*) γράφεται *P. A. i W. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον*) μεμνημένον vitiose in *B. 2. & P.* Vide Lucian. *Εὐχ. c. 11. l. 17. 'Ωρμήθην*) ὀρμήθην *F. Pag. 5. l. 10. Καθιστήκειν*) καθιστήκειν *I. & mox ὅτι F. l. 13. 'Εγίνωσκον*) ἐγίνωσκον *F. Pag. 6. l. 3. 'Υποδείξαι*) παραδείξαι *C. Pag. 7. l. 1. 'Αδιάφορον*) διάφορον *F.* In reliquis edd. bene correctum. *l. 6. 'Εναντίων*) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. *eud. 'Ατοπώτατον*, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων *δε.* Sic sola *F. 'Εναντίων P.* pro ἐναντιωτάτων. *l. 14. 'Ατοπώτερον*) γελοιότερον *P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἑ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F.* vitiose. Maior variatio in *P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus fere consentiunt Excerpta *L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας.* Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi sollemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere. *Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀνατ.)* Secuti sumus *V. 2. B. 2. S. & A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ἥ) ἦν sola *F.* *l.* 16. Ἄσαφες) Sic legitur in *R. F. l. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* idem in ἄσαφες mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντῶντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντῶντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκευάσατο *F.* a qua merito omnes reliquae discefferunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἷός τε) οἶον τε sola *F.* Ceterae omnes obnitiuntur. *l.* 10. Ἐπαινήν) καιπεινήν *P.* ἐπεινήν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινήν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικρῷ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W.* & *S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *I. V. 2. l.* 12. Ἐσέδεξάτο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius expresseerat in *P. l.* 6. Πυλώνων) *P. L.* Margo *A. i W. l.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀπόσειόμενοι *P.* margo *A. i W.* & *I.* male. *l.* 15. Σκιᾷ) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾷς mutavi ex emendatione *I. Fr. Gronovii* certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. l.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ομοίων) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. i W. l.* 16. Διεσκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W.* *Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γένεσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσε) Iure sic repositum in *B. i. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδυσσε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W. se* inferui: *R.* subiectum habebat post ἑωρακένας. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in *Codd.* inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I. & V. 2. Aristophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. l.* 10. Ἀναμετρούμενων) ἀναμετρούντων *A. P.* *Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύεσθαι) Ex *A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδεῖκνες) ἐδεῖ-
κνει V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) *F.* ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitioſe *S.*
& *A.* Pag. 30. l. 4. Τῷ) *Sola F.* τῶν male. l. 7. Τεταγῶς) Be-
nedict. in *S.* ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά-
λον) Egreſſie Brodaeo duce ſic Benedictus dedit pro ἄλλον,
quod in cunctis edd. exſtat. l. 4. Ἐρμίδιον) Ἐρμῆδιον priores
edd. Ἐρμᾶδιον habet margo *A. i W.* l. 8. Διολιςθαίνοντες) *F.*
διολιςθένοντες. In *P.* & *I.* καὶ διολιςθαίνουσι. l. 14. Πάθη) πά-
θοι *L. B.* 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ *Ald.*
Ita notatur in ora *A. i W.* Pag. 33. l. 8. Πνεύματι) πνέοντι *C.*
l. 13. Τί) τὸ *P. I.* Pro ποιητέον habet margo *A. i W.* ποιητέον
neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νῶ) *F.* νῦν quod cur mutare-
tur, nulla erat cauſa; niſi vetuſti Codd. alterum ſtabiliant. Ea-
dem ed. τῷ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. priſcae
ἐξεργασόμεθα. Quod repoſui, praeter *B. 2. S. A.* offert etiam
margo *A. i W.* l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. *Fl.* Pag. 37. l. 3.
καὶ) Hac particula non plane neceſſaria caret *F.* Pag. 38.
l. 10. Οὐδέν) ὅτι adſcriptum eſt ad oram *A. i W.* Hic credo vo-
luiffe praepoſi, ὅτι οὐδέν ut in Platone ſolet ſequi poſt ὅτι τί.
Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine *A. i W.*
l. 11. Ὁρᾶν) ὅρα *P. L.* Idem in margine *A. i W.* ſcriptum; ſed
per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paulo infe-
rius exſtat. l. 15. Γινώσκης) *F.* γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ-
δίδαςκε) προσιδίδαςκε *P.* l. 4. Ἀμελέτητον) Sic *P. L. I.* nec
non margo *A. i W.* In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσω-
πος) *F.* πρόσωπος. Pag. 42. l. 5. Μὴ δὲ) *F. A. i.* plureſque μὴ
δὲ, prout ſaepe ſolet in vetuſtis Codd. & edd. diſtincte ſcribi.
l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα *B. 2.* mendum manifeſtum, quemad-
modum ὡπως folius *A.* Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae
edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. Pag. 44. l. 15.
Οἶδα) οἶσα *F.* quod quidem in ſequentibus edd. ſine certa
membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16.
Τοῦτο μόνον) *F.* ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο-
ρίαι) *F.* ἐμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ *I.* & margo *A. i*
W. male: ſcribendum enim fuiſſet βουλόμενος, vel βούλεſθαι.
Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In *F.* hunc in modum excuſum eſt: ἀ-
μείνω. *K.* τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. *Kpoῖ.* οὐκ οὖν &c. Cogitet aliquis
ſcribi poſſe, *Kp.* τὸν σίδηρον ὁμολογῶν οὐκ οὖν &c. ac ſi Croſ-

sus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus. *Pag. 49. l. 7.* Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L. & margo A. i W.* *Pag. 51. l. 2.* Ἀμφιρύτη) Ita *F. & P.* Pleraque ἀμφιρύτη. *L. 10.* Γενικῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G. & P.* γενική· quasi voluissent ὃ Κλωδοῖ γενική· sed alterum potius ducor. *Pag. 52. l. 11.* Δείματα) *F. & P.* perperam δειγματα· eadem τ' ἀφανούς· in ceteris fere τὰ φανούς. Verum in *Iola F.* est ἀνοια. *Pag. 53. l. 5.* Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *L. 6.* Κατόψε) Hoc verbum exsulat a *F. l. 11.* Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.* *Pag. 54. l. 10.* Αἱ ἄγαν σπουδαῖ) τὰ ἄγαν σπουδαῖα *P. I.* idemque praefert *margo A. i W.* *Pag. 55. l. 9.* Ἀποσπασθήσεσθαι) *F.* ἀποσπαθήσεσθαι. *L. 13.* Μὴδὲ) δὲ οὐδὲ *P. &* in ora *A. i W.* *Pag. 56. l. 1.* Ἐπτίτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem *A. i W.* Ἐπτίτης & ἐπταίτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent, est reprehendendus. *L. 11.* Τί τὸ ἡδύ) *F. & I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bonum est ὃ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *L. 15.* Φῆς) *L.* φασί. *Pag. 57. l. 13.* Ὑπερφυσόμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσόμεναι. *Pag. 58. l. 15.* Αἰδίου) Mendose *F. & A. i.* αἰοῖδιον· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰοῖδιον *Ald.* *Pag. 59. l. 5.* Ὀφελιθῆναι) Ita recte *F. & S.* In ceteris plerisque ὀφελιθῆναι. *Pag. 60. l. 3.* Ἀποσπασάντες) Sic scriptum in *P. I. & V. 2.* Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i W.* ἀποσπασόντες. *L. 5.* Ὑμᾶς) Consentunt edd. praeter *P.* quae ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *L. 7.* Ἀμαθίας) *F. l. V. 2.* ἀμαθείας. *Pag. 61. l. 9.* Οἶόν τε) *P. L. I. V. 2.* οἶονται, quod & in ora *A. i W.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. ead. Περιπετομένας) Sic recte *B. 2.* in pluribus exstat περιπεττομένας· peius in *V. 2. & P.* περιπεπτομένας. *Pag. 62. l. 5.* Ἐλαχε) Sic *B. 2. & P.* ex versus norma: in ceteris ἐλαχε· corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχε. *L. 15.* Ροιτείω) *F.* vitiose ῥητείω. *Pag. 63. l. 15.* Τεθνηκασί) τεθνήασι *V. Pag. 64. l. 9.* Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed malletm αὐτοῦ. *Reitz. ead.* Αἵματι) Sic in *L.* omnes edd. ὀνόματι. *Pag. 65. l. 10.* Ἀναγεγράφει) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δεῖται magis usitatum. *Hemst. Pag. 67. l. 5.* ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. i W. l. 6.* Δοκῶ) Prio-

res edd. δὸς· alterum & orationis structura poscit, & praestant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύοι) ἀπομνημονεύει L. l. 17. col. 1. καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omiſſis pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemſt. ibid. l. 21. Ἀπτεται) ἀπτεται spiritu vitiatō in ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάντης. Hemſt. Pag. 68. l. 4. Τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Infusla priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ Ἐκατόμβη verissimam impertiunt A. G. R. P. L. l. A. i W. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπῆει) Omnes edd. infederat vitiosum ἀπίει. Pag. 69. l. 10. Ἀ) ἄγε L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἢ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξευρηκέναι) V. ἐξευρηκέναι hoc verbum plane fuerat omiſſum in ed. A. Hemſt. Pag. 72. l. 5. Πυρίτην) πυρητήν G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρρίφη) ἐρρίφθη solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιεῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκειότητα) οἰκιότητα F. l. 10. Ἀργεῖος) Ἀργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. Pag. 76. l. 1. Ἰν' αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. ἀν αὐτοῖς; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Μηδέποτε) Coll. ποτε male, Solan. Pag. 78. l. 15. Ἐξυρημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων δέ φησιν ὁ λόγος. &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βεβήλοι) βεβήλοισ A. Pag. 79. l. 12. Ψιλὸν) ὕψιλὸν P. l. ὕψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. Pag. 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμήσαντος & γελασμένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραμ. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασχέσαι.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήση*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τι) οὐδὲ ἐν Fl. omisso τι, quod non valde requirō. Post eam edd. pleraeque οὐδέ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τι. Pag. 86. l. 5. Ἐλθέντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, ἔλθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐλθέσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν P. L. margo A. 1 W. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διῆρκε) Ad oram A. 1 W. notatur διῆρτε quod scriptum fuerit pro διῆρται nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντῆν) λεοντὴν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλή τούτων] βασιλῆα, δεσμῶ, μαστίζῃ. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστὸν P. l. V. 2. θαύμαστον margo A. 1 W. Pag. 95. l. 1. Ἄπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. l. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἄπρατος accedit ora A. 1 W. In ceteris edd. ἄπρακτος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλεσθον, excepta l. pro qua stant G. P. & margo A. 1 W. l. 9. Πενθεῖν) Sola l. πανθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. 1 W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλαίεις) κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur, i subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. l. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μῆν video notatum in ora libri Wessell. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὲ) τὸ, δὲ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντιθεῖς l. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἄπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρακτοι. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλῃς l. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τούτων F. l. 13. Οὐδαμῶν) Consentiant omnes edd. praeter

P. in qua οὐδ' αὐτὸς quod unde sumtum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V. 2. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *l.* 17. Λαμαργία) In *V.* scriptum λαμαργία. *Hemst. Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V. 2. S.* Quod in ceteris exstat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. 1 W.* *Pag.* 103. *l.* 3. Τάλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τᾶλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A. 1. & S.* ingererent Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V. 2. P.* quibuscum facit *L. & margo A. 1 W.* Plura variat *B. 2.* hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde (Ἐρ. καὶ νῦν Δία γε σκ. tum Ἀγο. εἰσικεν. ἔλθε ὧ γὰρ &c. *l.* 12. Ἡ) ὅ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. 1 W.* nihil mutandum: illud ἢ Platoni non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποῖον καὶ ὁπόσον) Conspirant edd. Ὅποῖα καὶ ὁπόσα *A. P.* ὁποῖον καὶ ὁπόσον *L.* ὁποῖα καὶ ὁποσὸν margo *A. 1 W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. 1 W.* notatum invenio, τότε, quod non satis assequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσοντα) παρατιθέντα margo *A. 1 W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρεῖς) Revocatum ex *P. L.* Τρεῖς edd. praeter *B. 1. 2. l.* 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνυφῶνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ) τούτῳ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l.* 10. Μόνου) μόνον *F.* *l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. 1 W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ) ταιαυτὰ *P. F.* in qua prave οὖς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὐς) ὡς *P.* margo *A. 1 W.* *l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P.* & reliqq. *Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H.* & *A. 1.* haec perversi tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *l.* 8. Ἐντοσθεν) ἔνταθεν *I.* ἐνδοθεν *B. 2. Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσοις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλέλειπται) καταλείπεται *A. P. I.* margo *A. 1 W.* *Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὴ) τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. *ead.* Τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *I. l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P. l.* 7. Ἀρήγη) Sic *C. Fr. B. 2. P.* ἀρήγει *F. A. 1. I. S.* *l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P. l.* 11. Ἀρίστιππε) Ἐπίκουρε καὶ Ἀρί-

στιπτε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ
 Πλ. P. Sed. habet Fl. Solan. l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mu-
 tat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάκιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀντιλο-
 γίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. I. l. 16. Μὴ κτείνει) Sic
 etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola I. reliquae
 τὸ, male. l. 10. Ἀνῆκεστα) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. &
 Scholiaft. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σου λόγους) συλλόγους
 Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπως) ὅσους
 P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἦν μάθητε P. L. In alijs εἰ μά-
 θητε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λάινον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16.
 Ὑπέρ) περί Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ
 τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3.
 Κακηγορίας) Sic Par. Ald. H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγο-
 ρίας I. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vul-
 gatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. I. l. 11. Πα-
 ραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' οὗτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123.
 l. 5. Εἶναι τις) ἥδη τις ἔδοξεν P. Angl. εἶδέναι Marc. Edd. vul-
 gatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκείνον pro variante notatur, non
 vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl.
 Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν I. ὑμῶν recte H. B. 2.
 Fl. l. 12. Διαλύσθαι) λύσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.
 l. 16. Εἰ μὲν) ἦν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνωμαι) Sic P. B. 2. &
 Ienſ. Reliqui vitioſe φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4.
 Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γάρ) Poſt
 haec verba τιμωρήσασθαι inferit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρ-
 ἔξομεν I. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβο-
 λήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. Solan. Pag. 127. l. 2. Μελίτου)
 Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose ſcribitur,
 uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ I. S. μηδὲ B. 2. & P. & c.
 l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. Solan.
 ibid. l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. Solan. Pag. 128. l. 5. Καὶ
 τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελές) ἀσφαλές vul-
 go edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελές recte P. L. &
 I. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) De-
 eſt in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρώ-
 ματα. Pell. ῥύματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Arti-
 culus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη)
 παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχε-
 λεων) κλοῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων. l. 9. Αὐ) ἦν I. Sed αὐ
 P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανοῦσα) ἀνιού-
 σα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P.
 Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τις) τι P. & Angl. Edd. τις. *Pag.* 131. *l.* 1. Δωποδύτης) τυμβωρυχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλελοίπαμεν) Nihil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπόμενον) ἀποσπώμενον
 Mf. Gr. Ἀποσκόμενον P. *l.* 17. col. 1. Τοῖς) Omissum in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. Reitz. *Pag.* 132. *l.* 3. Διήγγελλον) διή-
 γελλον Fl. *H. P.* Sed *l.* διήγγελον. *ead.* Ἐπιὼν) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *l.* P. *H.*
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκεῖ Fl. *l.* 11. Ἐξευρεῖν) ἂν εὐρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνευρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἐθέ-
 λεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed *H. & P.* &c. re-
 ste. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
l. 12. ΦΙΛ.) In P. Fl. aliisque persona ΔΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. P. L. *l.* 13. Ὄς) Deest in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte sic L. Edd. male ΔΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπυφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὠρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Crator C. *ead.* col. 2. Παρεὺς) πα-
 ραδεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male ἠρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὰ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. *F.* & P. Sed *l.* & Fl. τὰ τέ-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impress. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l.* 2. Καὶ) καὶν L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l.* 4. Καὶ δὲ) Marcil. ἥδη. *l.* 6. Κατηγορήσαι ἂν)
 κατηγορήσειν δοκεῖ Mf. Gr. & L. *l.* 7. Γὰρ... πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογήσῃ τὸ) ἀπολογήσῃτο uno verbo. *l.* alii τι pro
 τό. *l.* 9. ΑΝΑΒ.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΥΣ.
 Σοῦ) Aberat haec persona a P. *l.* H. &c. sed habet L. σὺ vero
 pro σοῦ hab. P. *l.* 15. Πρασηγορίαν) προσηγορίαν *l.* Sed prius P.

F. & *Fl.* προηγόριαν vero etiam *E.* Coll. & *Th. Mag.* *Pag.* 140. l. 3. Τὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρῶν. *I.* & *H.* l. 4. Συνεχῆ) Ita ex *S.* & *I.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχεῖ. l. 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P.* Sed nil mutat *L.* & *Fl.* l. 8. Διογένην) Sic edd. *I. P. H.* & c. Διογένη *Fl.* l. 14. Δεήσεσθαι) δεῖσθαι *O.* *Pag.* 141. l. 1. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P. Ex.* l. 2. Τὸν) Abest ab *O. P.* l. 6. Νῦν λέγει) Desunt haec duo verba in *O.* l. 9. Τοῦτο) (*Bud.* αὐτοῦ) *I.* τουτῷ. nil mutant edd. & ita notaverat *Solanus.* Sed si hic per *I.* ut solet *Iuntinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. l. 10. *Ορα, σέ μόνον) ὁρᾷς δέ μόνον σε *O.* l. 12. Οὗτος) οὕτως *I.* οὗτος *Brod.* Et sic habent *H. B.* 2. *F. Fl.* l. 13. Θάρρειτε) θάρρειται *O.* male. ead. Ἐλλείφομεν) ἐλλείφομαι *O.* l. 17. col. 1. Ἐπεί-περ) ἐπεί πῶς editum fuerat; sed correxit hoc *Solanus.* *ibid.* l. 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed restituit ex *C.* *Solanus.* Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. *Reitz.* *Pag.* 142. l. 4. Ἡπερ) ἢ *O.* ead. Δ' οὖν) γοῦν *O.* Sed nihil mutant edd. l. 5. Ἐγκέχυται) Sic recte *V.* ἐκκέχυται *I. P. B.* 2. *H. F. Fl.* l. 8. Ψηφοφορεῖτωσαν) ψηφοφορεῖτωσαν *O.* Reliqui stant pro vulgata. ead. Κατηγορεῖτω) κατηγορεῖται *O.* l. 14. Περὶ) παρὰ *P. L. O.* Sed cum vulgata facit *Fl.* *Pag.* 143. l. 4. Οὗτος) οὗτος *O.* l. 11. Πρὸς) Sic *P. L. Em. S. Fl.* Sed male πρὸ *P. I. H. F. B.* 2. l. 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *O. Fl.* Sed cum vulgata faciunt *I. P. H. B.* 2. l. 16. Γὰρ) καὶ *O.* l. 17. Τοῖς) Deest in *O.* *Pag.* 144. l. 6. Τὰ) Deest in *O.* ead. Διορυσίοις) Διορισίου *Fl.* Sed nihil mutant *H. & P.* l. 7. Τί) Deest vocula τι in *O.* l. 11. Παχὺ) ταχὺ *P.* Sed nihil mutat *Fl.* l. 13. Τοῦτον) Abest in *O.* l. 14. Ἐφείσης) ἐπιούσης *O.* l. 16. Αὐτὸς) αὐτὸ *O.* *Pag.* 145. l. 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται *O.* l. 3. Οἰκέτην) οἰκεῖον *O.* forsitan οἰκοθεν. *Solan.* l. 8. Ἐχοι) Sic habet *O.* ἔχῃ *I.* & reliquae. l. 9. Διασύρων) διασύρας *O.* l. 14. Μὲν) Abest μὲν in *O.* l. 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. l. 18. col. 1. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoscunt Coll. *Solan.* *Pag.* 146. l. 1. Πολλῶν) πολλῶ *O.* l. 2. Πονηρότατος) παμπονηρότατος *O.* l. 4. Τιμωρήσειν) τιμορ. *Fl.* l. 6. ANAB.) Φιλο. *I.* male, cum reliquis; sed prius recte habent *L. Vo. Em. & P.* l. 8. ΦΙΛ.) Deest in *B.* 2. male. ΦΙΛ. *Fl. I. P.* l. 9. Σοὶ) ἰσθι. *O.* l. 10. Ρεῖ νῦν) νῦν ρεῖ *O.* l. 11. Μοι) μοι *O.* l. 12. Ὅσα) καὶ ὅσα *I.* In reliquis abest καί. *Pag.* 147. l. 1. Οὗτος) Deesse h. v. in *Fl.* notat *Solanus* ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deesse in *Fl.* l. 2. Ἐφθην) ἔφθην *I. & Fl.* ἔφτασα *O.* ἔφθην *P. B.* 2. *H. & P.* l. 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα *E. P. L. & I.* *Pag.* 148. l. 4. Παραβαίνοι) παραβαίνει *Fl.* male. *H.* & reliquae

recte — οἱ. l. 6. ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οἱ recte. l. 7. Ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. l. 14. Ὑμῖν) ἡμῖν male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. l. 17. Γυναικίης) γυναικείος I. verum prius exhibent P. H. Fl. B. 2. S. Pag. 149. l. 8. Κατατεθλησμένος) Sic H. B. 2. F. Fl. Pag. 150. l. 1. Τούτων) τοῦτον P. I. H. τούτον A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιούτον. l. 4. Αὐτὸν) αὐτὸν I. P. &c. male. τούτου τὸν Sch. l. 5. Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Ὑμῶν) ἡμῶν I. male; ceterae ὑμ. recte. l. 7. Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ I. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituiimus ex reliquis. l. 8. Ὑμῆς) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. l. 12. Ὑμῶν) ἡμῶν I. male. Pag. 151. l. 3. Ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v. Eισπεί haec verba adducens omittit articulum τόν. l. 10. Τὸν Δ.) τὸ male P. τὸν recte reliquae. l. 11. Ὡς,) Sic edd. sed delevit comma post ὥς Solanus. Pag. 152. l. 7. Λαγῶν) λαγῶν Fl. Sed I. P. H. &c. λαγῶν. l. 8. Κολακευτ.) κολακικωτ. Fl. l. 9. Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταιώτεροι male P. l. 12. Παραθούμενοι) παραγκωνιζόμενοι L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. i W. vid. Scholiaft. Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὲ) ὅποι ποτὲ P. L. nihil vero mutant Fl. & S. l. 2. Πάντα) πάντα P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. l. 8. Ἐξάληλπιται) ἐξαλήλιπται I. P. H. S. &c. male. ἐξήλιπται B. 2. Sed ἐξαλήλιπται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. l. 6. Τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. I. H. aliaeque vulgatam servant. l. 10. Ὑμῶν) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. I. P. l. 14. Δ' ἀλαζ.) Particula δ' abest ab I. & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. l. 2. Πίθηκος) In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. l. 3. Φάσκουσι) ἀσκούσι I. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. l. 11. APET.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. Solanus. l. 16. col. 2. Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit Solan. l. 18. col. 1. Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157. l. 2. Προσευκόμενος) εὐκόμενος P. & marg. A. i. Nihil mutant reliqui, nec edd. l. 7. Ἀναγεγράφαι) ἀνεγράφαι Coll. Prius serviant H. Fl. &c. Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις P. & marg. A. i W. l. 2. Προσεκύνησα) προσενίκησα L. l. 14. Δίκης) Leg. δικαιοσύνης. Solanus. Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. l. 14. Μέσσοισι) Sic P. sed I. H. S. aliaeque male μέ-

σοισι. l. 16. Ἐπει) Sic *H. B. 2. P. S.* In *I.* videtur fuisse *ἐπει* sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160. l. 2. *Περὶ παρὰ* L. Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl.* l. 8. Ἦρι) ὦρη A. G. L. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 10. *Πάγων*) Deest h. v. in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. l. 1. *Μηδέν*) Sic A. G. P. L. *I. Μηδὲ* P. S. *Μὴ δὲ* vero discrete *H. Fl. B. 2. male.* l. 5. *ΠΛΑΤ. αὐτοῦς*) *H. I.* integre *Πλατωνικός. αὐτοῦς.* Sed optime *αὐτοῦς.* ΠΛ. A. G. Mf. Gr. *Pag.* 162. l. 3. Ὁθεῖτε) αἰτεῖτε male ex *Fl.* Recte ὀθεῖτε P. & edd. l. 7. Ἡμῖν) Sic L. *I. P. ὑμῖν* male Ex. *H. Fl. S.* l. 18. col. 2. *Φαμέν*) *Ἐξ. G. φαμέν. C. φασίν. Solan.* *Pag.* 163. l. 2. *Θυτικὸν*) *κουρικὸν* coniiicit Solan. *πυθικὸν* Brod. Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B. 2. H. P. l. 12.* Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημένοι Angl. Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant edd. omnes. *Pag.* 164. l. 2. *Θαλοῦ*) Sic *I. P. H. S. Fl. l. 9. Φιλ.)* Παρ. L. Nihil mut. *Fl. & c.* l. 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa in edit. supplevit Solanus. *Pag.* 165. l. 1. *Πρότερον*) *πρωτοῦ* *Fl.* Vulgatam servant edd. & P. *πρώτου* *Ex. l. 9. Ὅπερ*) ὅπερ *I. sola.* l. 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. l. 2. *ΙΕΡ.)* L. *B. 2.* Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in P. ΠΑΡ. edd. reliqq. l. 3. *Καθήκεν*) *καθήκειν* Al. Marc. l. 5. *Φιλ.)* Deest in P. Comparet in edd. l. 6. Ἀλιεύσειν) Vid. Thom. Mag. l. 10. Δέ) σέ Ex. *Fl.* Prius vero etiam habet P. cum reliquis. l. 11. *ΕΛΕΓ.)* Deest in P. l. 12. Ὁσφράται) ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam servant. l. 14. *Ευεπιλαβοῦ*) *ἐπιλαβοῦ* *Fl. male.* Nihil mutat *H. P. & P.* nec ceterae. l. 16. *Κύων*) Sic recte L. Deest in Angl. & P. Edd. *I. H. P. S. & ceterae omnes αὖθις* male. *Vo.* forte *χαίνων. ἀνύων* Ex. *Pag.* 167. l. 1. *Λήσειν*) Gron. *ληίζειν.* male. vid. nott. l. 5. *Προσέσχηται*) Sic *H. Fl. B. 2. S.* Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? l. 13. *Πολλοῦ*) Sic P. & L. Edd. *πολύ.* *Pag.* 168. l. 5. *Ψῆττα*) *Ψιττα* *Fl. l. 7. Ἔστιν)* Ἐλ. ante *τις* hic inserit P. l. 9. ΠΛΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. l. 10. ΠΑΡΡ.) Deest in *I.* Sed *ΕΛ.* legit L. ΠΑΡΡ. vero habent edd. *Ald. P. B. 2. F. A. S. l. 18. col. 1. Συγκολλᾶσθαι*) *συγκαιῖσθαι* C. Solan. *Pag.* 169. l. 8. Ἰδού) *ἡνιδού* Scholiaf. Al. *ἡνιδού* *Fl. ιδού* edd. reliquae & P. l. 10. Ἐχίνων) Suffragatur L. & *Fl. & I. P.* aliaque. *Ἐχίνων* *H. l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι*) *ἐς τὸ C.* *Pag.* 170. l. 1. *Πόσειδον*) *ταχσίαν* post *Πόσειδον* inserit Angl. Mf. Gr. & P. Abest autem ab edd. l. 15. *Οὕτω*) *οὕτως* *Fl. Pag.* 171. l. 16. *Καυστηρίων*)

καυτηρίων em. Vo. male. Nihil variant edd. in voce priorē. for-
 san καυστήρων. Solan. l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in
 ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

INCATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit I. & H. Prior conti-
 nua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. De-
 est autem in Fl. & P. l. 5. Παρακέρουσαι) παρακέρουσαι
 I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10.
 col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22.
 Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex V. Solan. Pag. 173.
 l. 4. Ἐμπεπολ.) Vid. supra. Pisc. c. 27. l. 7. Ὡσπερ τις) Sic
 edd. & Codd. εἰπερ C. l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. &
 I. recte αὐτοῦ. *ead.* Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γενά-
 δας. *ead.* Παρελθὼν) Deest in B. l. 14. Οἷδας) οἷσ' B. l. 22.
 col. 1. Ἰέ) ἰδ' erat in impress. ἰε in V. ἰστ' in C. Solanus. *ibid.*
 col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego
 etiam nūn malo, quam οὖν. Solan. Pag. 174. l. 3. Ὡστε) οἷος τε
 B. οὕτως P. l. 20. col. 1. Πᾶν) Omīssa erat haec vox in edit.
 Pag. 175. l. 7. Κεκοιμμένον) κεκονισμ. O. κεκοιμαμένον Fl. Sed
 cum vulgata faciunt P. B. 2. H. Coll. P. l. 18. col. v. Φησὶ &c.)
 Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. Reitz. *ibid.*
 l. 20. Δέ) καὶ editum erat; sed recte in δέ mutavit manus So-
 lani. Pag. 176. l. 10. Κἄν) Sic P. & B. 2. Reliq. edd. κἂν. Sed
 οὐκ ἂν male B. l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. παραδέδο-
 κεν Fl. l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male.
ibid. col. 2. Ἀντερίδων) ἀντερίδων erat in impresso. l. 22. col. 2.
 Εὐχέρης) ἀχέρης habet edit. Clerici, sed correctum ex V. So-
 lan. Pag. 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα B. l. 11. Σύμβολον)
 συμβόλαιον B. l. 14. col. 2. Ἐνέλιπτε) ἐνέλιπτε legebatur in im-
 press. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vo-
 cab. deficiens in impress. supplevit Solanus. Pag. 178. l. 6.
 Καταλαμβάνομεν) κατελαμβάν. B. l. 9. Κατεγινώσκομεν) κατ-
 εγινώσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B. 2. & rel. l. 13.
 Καθεζομένη) κατεζομένη I. male. Recte Fl. & rel. l. 15. col. 2.
 Ἀμέλειαν) Omīssa erat haec vox in edit. Pag. 179. l. 1. Τὸν
 τρόπον) τὸν deest in B. l. 5. Δὴ) Deest in B. Habet autem
 Fl. &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐντεθ. Vorfl. male. Cum vulgata stat
 Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B. 2.
 l. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed
 correxit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀκυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

εξετάστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. Solan. Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Ξύλον) In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. Solan. Pag. 182. l. 2. Σηπίαν) σηπύαν I. P. Fl. & reliqq. male. σηπίαν B. P. & B. 2. Vid. supra Βίον pr. c. 10. l. 4. Εἵσας) εἵας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβιβασόμεθα) ἐμβιβασόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήψω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παῖδιά) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marci. ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσόν) χρυσίον B. l. 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & C. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omiffus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσι) ταῖς νῦν παλλακίσι B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. Solanus. Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & C. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. Reitz. l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. Solan. *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. Solan. *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπειπὼν I. ead. Ἐνεπιπράμην) ἐπεπιπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλῳ) σιάλῳ L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & C. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶαν C. Pag. 191. l. 2. Τὰ δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Ποῦ δὲ ὁ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & C. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. I. Sed

Κ. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. l. 18. col. 2. Ἐλλείπει) ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omiffia erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. Pag. 192. l. 3. Ἐπανατείνασθαι) ἐπανατείνεσθαι B. l. 7. ΚΛΩΘ.) Κ. Fl. quod aequè perfon. Κυ. Cynisci significare potest. l. 17. col. 1. Προσεπατ.) προσεπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδωσα pro ἔδωκα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. Pag. 193. l. 2. Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. l. P. B. 2. Fl. & S. ead. τὸ ὑπισχν.) Deest in P. l. 4. Περιμένουσιν) μὲ περιμένουσιν B. l. 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. l. 7. Τὸν) l. sola articulum vitiose exprimit τῶν. l. 9. Ἀργύριον) ἀργυρον B. l. 11. Ἀποσπώμενος) l. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. &c. l. 15. col. 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. l. 16. col. 1. Σοι) ὅτι V. ibid. l. 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. ibid. col. 2. Μείζων . . . λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz. l. 19. col. 2. Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάν, quod habebant Scholia impressa. Pag. 194. l. 3. Ἀνακωκύουσι) ἀνακωκύουσι καὶ ἰκετεύουσιν B. & Fl. A ceteris abest ἰκετεύουσι, neque comparet in l. P. nec B. 2. l. 13. Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. l. 14. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδεντος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. &c. l. 15. col. 1. Προστετηκυῖα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. Pag. 195. l. 8. Μὴ δὲ) μὴ δὲ l. H. S. & hic & ubique hac periodo, μὴ δὲ P. μὴ ῥιγούν, omisso δὲ B. ead. Μὴ δ') μὴ δ' B. l. 18. col. 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso sed mutavit Solanus. Pag. 197. l. 3. Γνίφωνα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. l. 12. Ἐκχυθισμένα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθισμένα. ead. Μακαρίου) μακαριτου B. l. 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. ead. Γάρ) Abest haec vocula in B. l. 15. col. 1. Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. ibid. col. 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. Pag. 198. l. 1. Καὶ) Et haec coniunctio desideratur in B. ead. Ἀνιμῆσται) ἀνασπάση R. l. 9. Ἀπαγορεύσας) ἀπονήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. l. 10. Πορθμία) πορθμῖα Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. l. 16. Συνάσπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. l. 17. col. 1. Ἀνιμῆσται) ἀναμῆσται male editum fuit, & ἀνασπάσται pro ἀνασπάση. Solan. ibid. col. 2. Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. *l.* 18. *col.* 2. Πορθμεῖα) πορθμῖον C. *Pag.* 199. *l.* 4. Ἡμεῖς) Sic *I. S. & B.* 2. recte. Assentiuntur O. L. Τμείς male *P. Fl. Ald. H. & P.* *l.* 9. Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam servant edd. *l.* 10. Πρόσκωπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgaram *P. P. I. H.* *l.* 11. Εὐήρες) εὐήρη *P.* *l.* 17. *col.* 2. Δέησει) δέηση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz. ead.* Ὡς) Lege ὦ. Habent tamen etiam C. ὥς. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Τῇ κοπῇ) τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐήρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admittis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz. Pag.* 200. *l.* 6. Ἄλλ. οἶμοι) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta *S.* *l.* 12. Οὐδέν) οὐδέ *P.* At reliquae & B. οὐδέν. *l.* 14. Οἰμάξομαι) οἰμάξομαι B. *l.* 16. Ἄν) κἄν B. *ead.* Πρὸς) ὡς *Angl. & B. C.* πρὸς edd. *Pag.* 201. *l.* 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. *l.* 7. Ἰκανῶς) καλῶς B. *l.* 15. Στρογγύλον) στρογγύλος B. *l.* 16. Τήμερον) σήμερον B. *Pag.* 202. *l.* 5. Σῆρας) Σύρας *I.* Σύρας *S. H.* & recentiores; sed Σήρας recte *P. Fl. & B.* 1. & 2. Item B. & Schol. *l.* 13. Γίνεται) γίνεται B. *l.* 14. *col.* 2. Κορίθινος) Facile est coniicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. *Reitz. ibid. l.* 18. Ὀνόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. *l.* 22. *col.* 2. Ταύτῃ) ταύτῃ legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (*I. Gron. Ego ταυτὸ malo.*) *Solanus. l.* 23. *col.* 1. Εἶναι) Omissum erat in editis. *ibid. l.* 25. Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. *Pag.* 203. *l.* 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. *l.* 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. *l.* 21. *col.* 1. Ἐγένοντο) ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid. l.* 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. *Pag.* 204. *l.* 7. Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περί tamen habent edd. *l.* 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἶος notaverat Solan. μοι male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. *Pag.* 205. *l.* 1. Ἄλλ') ΡΑΔ. ἀλλ' personam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *I.* In ceteris abest. *l.* 9. Τὰ) Omittitur in B. *l.* 12. Τῶν ἐγκανυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. *l.* 13. Ἐξαλήλειπται) ἐξαλήλιπται B. Conf. *Revisfc. c.* 36. *l.* 16. *col.* 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. l. 17. col. 1. Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. ibid. col. 2. Τε ἔχη) τι ἔχει C. l. 19. col. 1. Πού) τοῦ male legebatur in V. Solan. ibid. l. 21. Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐκκαυμάτων. Solan. Pag. 206. l. 5. Οὗτος) Sic I. P. H. Fl. B. 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. l. 19. col. 1. Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους νήσους, incite, cum νήσος femininum esse vel pueri sciunt. Reitz. Pag. 207. l. 1. EPM.) Ἐρινύς Fl. male. EPM. recte I. P. H. cad. Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. l. 13. Πλείονας) πλείους B. l. 17. Πρόβαλλ') προκαλεῖ αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. Pag. 208. l. 15. Ἀπαγομένων) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impress. Solan. Pag. 209. l. 5. Μοιχίας) Sic recte S. μοιχίας I. P. H. F. l. 14. Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. l. 17. col. 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. Pag. 210. l. 1. Ὑμεῖς) ἡμεῖς I. sola, male. l. 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. l. 9. ΛΥΧ.) ΚΥ. I. male. Item H. Ceterae recte. cad. Οἶδα) εἶδον B. l. 12. Ὑπερπεπαικῶτα) ὑπερβεβηκῶτα P. L. Edd. nihil variant in vulgata. l. 17. col. 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum. Pag. 211. l. 1. Καὶ) Deest in B. cad. Ἰδῶμεν) ἰδῶμαι B. l. 5. Τῷ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. l. 6. Θέλοις) θέλεις Fl. Sed —ois H. I. P. S. l. 13. Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. l. 14. ΡΑΔ.) EPM. edd. m. Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Sic I. P. H. S. Fl. l. 5. Κατὰ) Sic quoque eadem. l. 6. col. 1. Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγεγύντο) Heinfl. ἐγένετο. Pag. 214. l. 1. Ἡὐφραίνοντο) εὐφραίν. male. Fl. H. P. S. & M. εὐφαινοντο peius F. l. 3. Διεξεληλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξεληλυθότες edd. omnes. l. 5. Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. cad. Αὐτῶν) Ex M. P. & V. in editt. omissum erat. l. 6. Πρὸς τοῖς) Sic I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8. Ἰστών) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. A. *εὐμενία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραντίκα χρ.) χρῆαν τὴν παραντίκα W. V. l. 4. Τὰς*) Omissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. *l. Fl. l. 15. Ἐπιλανθ.) ὄντες ἐπιλανθάνεσθε*, male Th. Mag. *l. 16. Τιν')* ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τῶν λόγων) τοῦ λόγου M. V. Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς)* οὐς margo *A. 1 W. l. 7. Μετὰ τοῦ) μετὰ τὸ male W. & Fl. l. 12. ἐστὶν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαυθῖς*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθῖς* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελεκομένου) ἐσελεκομ.* Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδ' ἐν)* οὐδ' *W. l. 9. Ἀπάντων) ἅπαντα Pell. l. 14. Ἀχμάς) αἰχμάς Br.* Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν) σεαυτὸν W. l. 4. Λάρος) Λάβραξ* margo *A. 1 W. l. 8. Γραμματιστῶν) γραμματικῶν* alios legere notat Solanus. Non aurem addit quos.

Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία)* παιδείας *W. V.* Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *l. P. H. l. 10. Δέ)* Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων) ἐπιπαρόντων* Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς)* τῆς vitiose *l. l. 13. Ἀλλοῖς)* Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. & c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον)* ἐπιτιμῶν *τις A. P. ἐπίτιμον τὶ* edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 W. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίον) ἀξιῶν W. P. ἀξίω* L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνοουσιῶν)* συνοουσιῶν *W.* Misere Fl. ὁ. μου σῶν. *l. 8. Μισθοδοτῶν)* Sic W. L. V. & marg. *A. 1 W. Μισθωτῶν P. H. Fl. S. l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς)* αὐτοὺς *W.* Edd. omnes αὐτούς. *l. 16. Οἰκίας)* οικίας *W.* male. *Pag. 220. l. 4. Ποιῆσαι)* ποιεῖσαι *l. l. 6. Προεξετάσας)* Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξετάσας. l. 8. Ἐβελοδουλείας)* Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἰθελόδουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν) καινὸν P. A. & margo A. 1 W.* Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπεῖν)* Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepſere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς)* ἐνδεές *L. l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & à tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead.* Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan. l. 18. col. 1. Νοσούντων νοούντων* legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag. 222. l. 2. Ἐδεῖ*) Sic *I. P. Fl. H. S. εἰ δεῖ* M. man. rec. Item *P. L. male. ead. Πετρῶν) πετρέων* omnes edd. male. *Solan. l. 10. Μισθοφορὰν*) Nihil variant edd. & Mss. *l. 11. Εἰ)* Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead. Περιγίγνεται &c.)* Vid. notas. *l. 17. Ἐπίπαν)* ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1. Καὶ)* Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. *ead. Ὑγείας)* ὑγείας *I. M. V. Prius* vero reliquae edd. servant. *l. 6. Οὐδ')* Sic *I. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ')* Coll. *l. 8. Ἡμιστά)* ἡδονὴ margo *A. 1 W. l. 11. Εὐδαιμονίῃς.)* εὐδαιμονήσ. edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1. Ἐντεχνοὶ) ἀτεκνοὶ* V. *l. 11. Πολυτελεῖς)* πολυτελών edd. *l. 12. Ἀμφω)* ἀφνω *I. S. H. male.* Sed ἀμφω *Fl. P. Item W. L. P. Pag. 225. l. 4. Αὐτοῖς)* αὐτῆς male *L. l. 5. Μόνον)* μόνην *Gr. l. 14. Πρὸς)* περὶ margo *A. 1 W. ead. Τὸ* ἡδὺ ἐκεῖνο) τῷ ἡδεῖ ἐκεῖνῳ *W. V.* Cum vulgata vero faciunt *Fl. I. P. H. S. Pag. 226. l. 1. Δεδόσθαι)* Sic *P. H. S. F. Item P. M. & V. Δεδόσθαι* vero *Fl. & I. ἀποδεδόσθαι* margo *A. 1 W.* omisso ποτέ. *Pag. 227. l. 1. Δὲ)* δὴ *I. H. S. Fl. δὲ P. W. l. 6. Δὲ)* καὶ male *S. sola. ead. Θυραυλ.)* Vid. Schol. apud Bourd. *l. 9. Συρίζοντι)* Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *Solan. ead. Ὀνομακλήτορι)* Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. *l. 10. Τελούντα)* τελούντι *L. male.* Vulgatum exhibent *Fl. I. H. P. Pag. 228. l. 3. Προκαλέσας εἰρηταί τι)* Sic edd. &c. προσκαλέσεται τι *W. l. 4. Δὴ τότε)* Deest in *S. l. 13. Ἰαύσης)* ἰαύης *W. Pag. 229. l. 12. Ἀκούοι)* Sic *M. & V. Edd. omnes ἀκούει* deterius. *Pag. 230. l. 9. Μόνως)* μόλις margo *A. 1 W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μειζόνως)* ἐκ τύχης μειζόνως *I. P. S. H. &c.* Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως *G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζόνως* adscriptum erat ad marg. *A. 1 W. l. 13. Οὐτε)* Sic *W. & V. οὐ δὲ* discretim *I. H. Fl. οὐδὲ* coniunctim *P. S. & F. Pag. 232. l. 8. Δοκῆς)* Sic *M. & emend. Vorst. δονεῖς* edd. omnes. *l. 9. Ἀκκισάμενος)* ἀκοισάμενος male *B. 2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M. l. 10. Ἐπειπὼν)* Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν *M. l. 12. Ὡς)* Ex *M.* In edd. aberat. *l. 13. Μὴ)* εἰ μὴ *P. Pag. 233. l. 5. Οἰκετεία)* οἰκετία *W. l. 9. Εἰ πολλάκις)* ἢ εἰς παλλακὰς *Th. Marcil.* Sed vulgatum servat *M. & edd. omnes. ead. Ἐκ πε-*

ριωπῆς) Deest in P. l. 13. Τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. I. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. *ead.* Καὶ τὸ χεῖρ.) Sic I. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χεῖρομ. *ead.* Τιθέμενον) τιθέμενοι I. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta I. quae — οὐ habet cum Fl. l. 15. Ποιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. Pag. 234. l. 3. Ζηλοῦν) ζηλοῦν W. male. l. 9. Εἰσέρχεται) ὑπείσέρχεται margo A. i W. l. 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθεγγ. M. Pag. 235. l. 3. Πινά) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπειρίας male Fl. Reliquae vulgaram servant, cum P. l. 10. Περὶ σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῶν) ἡμῶν M. *ead.* Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἐσεληλυθόντων) Constans scriptura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i W. omittit ὑπὸ. l. 10. Ἀναπλασθῇ) Const. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo A. i W. recte habet ἀναπλησθῇ. l. 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γιγνομένων) Sic Fl. P. H. S. Γινομένων I. & M. l. 12. Ἐσδιομένων) ἐσδιομένων W. & Fl. & margo A. i W. Vulgatam habent I. P. H. & P. *ead.* Ὁξυρευγμίαν) ἑξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l. 14. Ἰμάς) ἡμάς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. I. peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta I. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ίσης. l. 14. Ἐτησίους) διετησίους M. Pag. 239. l. 1. Πολλὰ) πολλάκις marg. A. i W. l. 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. l. 8. Συνίης) συνείης M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὑμ. τὴν ὑπ.) Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὁμῶς τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12. Ἐδῖν) ἐδῖνεν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ') γίνοιτ' M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim I. & M. l. 10. Εἶδον) εἰδὼς L. male. *ead.* Εἰ καὶ) εἰ deletum est in A. i W. & ante δέοι repositum. l. 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo A. i W.

l. 14. τῆς τοιαύτης) Sic I. Ald. S. Fl. H. & M: ἐκ τοιαύτης P.
Fr. B. 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. l. 15. ἄσωτος εἶ) ἄσωτός εἰ Vorst. Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.) Μανδροβούλου
M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. i W. l. 15. Ἡρέμα
οὖν) Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec tria verba in
omnibus edd. l. 16. col. 2. Ἐτεῖ) ἔτη editum erat, quod recte
correxerit Solan. l. 18. col. 1. Μανδράβουλος) Μανδροβούλος bis
in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito
correxerit Solanus. Pag. 242. l. 2. Ἄλλ') Constant lectio. l. 14.
Ἀπεμπολήσας) Constant edd. lectio, cui consentit M. l. 17.
Εἰ καὶ) καὶ L. Pag. 243. l. 7. Ὑπτιούσα) ὑπτιούσα M. male.
l. 8. Πονήρας) πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant cete-
rae. l. 10. Ζωπυρίωνος) Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. &
M. l. 13. Ζωπυρίωνι) Ζωπυρίων male I. sola. l. 14. Ἄλλοις)
Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς, male. ead. Καὶ) Deest in I. l. 15. Δι-
δόμενον) γιγνόμενον W. prius vero habent edd. omnes exce-
pta Fl. quae διδόμενον expressit. Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην)
Sic I. P. H. S. M. & P. δεσπότη male Fl. l. 5. Συλλαβόμενος) λα-
βόμενος M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν) Ῥωμαϊκῶ W. Ἀστικῶν L. Ἀστέι-
κῶ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. Pag. 245. l. 6.
Χθιζὸν) χθυζὸν I. male. ead. Πηλὸν ἔχων) ἔχων πηλὸν M. l. 7.
Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. l. 11. Ὀψων) ὄψου M. l. 14. Λιχνείας) Sic
recte sola S. & margo A. i W. Ceterae λιχνίας. Recte ergo
coniecit Solanus. Pag. 247. l. 5. Προϊούσι) προϊούσι P. Sed
in vulg. conspirant edd. omnes. l. 12. Ἐνίοτε) ἐνὶ ὀτέ vitiose
M. l. 13. Τύχοι) τύχη W. l. 14. Ἀμελής ἐστι) Nihil hic va-
riare edd. notavit Solanus. quare, nescio. Pag. 248. l. 4.
Καθίζης) καθίσης L. Καθίζεις edd. καθίζης W. recte. ead. Ἀνα-
γινώσκεις) ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant edd. l. 5. Ἀ-
σιτόν τε) ἀσιτόν σε L. l. 9. Παρούσιν) παριούσιν margo A. i W.
l. 12. Ἀφίκοιτο) ἐφίκοιτο M. & Fl. l. 15. Παραφάμενος) Sic I.
& P. Παραφόμενος reliquae edd. & M. Παρεφόμενος B. 2.
Pag. 249. l. 4. Πλουσίῳ) πλοσίον M. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι) ἐπεὶ λί-
ποι W. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic Gron. recte voluit. nam P. &
W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. Παριόν-
τος margo A. i W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ) γὰρ τῷ P. male. l. 15. Ὀ-
πρόσιν) ὀπρόσι W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν) Sic M. & edd.
optimae omnes & Palm. Πίνων tamen B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε)
ὅταν σε edd. & M. l. 10. Γραμματίδια) γραμματεῖδια W. Sed
mutatum est. l. 12. Καταδεδυκῶς) καταδεδοικῶς W. l. 14.
Ἐπιφεκάσασαν) ἐπισκευάσασαν P. L. & margo A. i W. Nihil
a vulgata abeunt H. P. I. Fl. l. 15. Δοκεῖς) Fl. at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. Ὁρᾶς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γοῦν) οὖν W. l. 11. Ἐπ'ήνεσας) ἐπ'ήνευς M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio, διψῶτος marg. A. i W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae assentitur P. & edd. Ἐχω margo A. i W. l. 15. Ἐπεὶ) ἔπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed muravit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπεῖραι ἂν Marcil. & Pell. διαπείρας edd. omnes. διαπήρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo A. i W. l. 6. Ἐλευθέρους) ἐλευθερίους W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. i W. Ἐαυτὸν male I. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθὸς W. l. 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. ead. Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρὶς margo A. i W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλῳ) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσσωμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσσωμαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquae. l. 12. Καὶ περὶν.) κἂν περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen I. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. i W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὔτος) οὗτος I. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθέζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic I. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθέζεσθαι. l. 15. Συγκαθέζεσθαι) Sic I. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδίας) ἀνδίας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερεττίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσωμαι) Sic edd. & M. Δεήσωμαι B. 2. l. 8. Μυρρίνην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρ. litera minore I. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναδος) ὁ γε κιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δειπνῶ) τὸν δειπνόν L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἂν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. i W. Pag. 260. l. 4. Καλλωπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. I. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμούμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐπισκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος — τρέπος) ἄλλον τρόπον margo A. i W. l. 14. Εὐμβουλος) ξύμβολος male S. Ceterae recte ut edidimus. l. 15. Ἡδῆ) ὁ ἥδῃ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἄωρα. *l.* 10. Ἀπορ-
ρίψῃ) ἀπορρίψει margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Ienf.
Confirmat Mf. *L.* Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις)
Sic *W.* recte, ait Solanus. διαφθείρας edd. male. διέφθειρας cor-
rectum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. *ead.* Ἐπικληθεῖς)
ἐπεκληθεῖς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.*
male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male
S. Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. &c. & W.* *l.* 15. Οἱ)
Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A.*
& *W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐ-
καταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *I.*
Ceterae recte ἐπωπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρὰ) Constans le-
ctio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυίων) *W.* Ὀπυων edd. *l.* 6. Εὐαυθής) εὐ-
αυθής male *S.* Εὐαυθής peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ
L. σοῦ edd. *ead.* Αὐτήν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητέον) προσιτη-
τέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A. & P.* παραιτέον *M.* Sed emen-
datum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Ἀστίωνος)
Deest in *W.* *l.* 16. Δέ) δι' editum erat, sed recte correxerat
Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in *S. M. H.*
Fl. notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq.
edd. *l.* 7. Ὅλος) ὅλως *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter
servant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & *M.* Προηγίσθω *B. 2.*
l. 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσθω. *l.* 17.
Τετραμμένον τὴν χροῶν) τετριμμένον τὴν χροῶτα Mf. *Gr. G. ead.*
Ἡ γβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.*
Pag. 267. *l.* 2. Ἀποπτάσθω) ἀποπτέσθω *W. & Fl.* Vulgatam
retinent *H. & reliquae. l.* 4. Λαληθείας) Ita ex *M. & S.* rescri-
psi. Nam λεληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρᾳ) ἑταί-
ρα male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum Mf. *M. l.* 11.
Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.*
plane omisit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ *P.* Ἀγελασθεὶ peius
H. B. 2. A. i. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. i.*
& *I. l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.*
Κακῶς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I. & marg. A. i W.* Κακῶς
ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακῶς ἔχω *S. &c. l.* 12. Φασὶ) Ex
P. Φησὶ edd. & *M. l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνσέσεικε *W. & Fl.* Vulgatam
servant reliquae & *P.* Ἐνσήσεικε *L. l.* 15. col. 2. Πρώτων) Προ-
πρώτων *C.* habet πρώην. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σθαι W. L. Vulgatam servant edd. L. 7. Κουράλια) Vid. nott. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοὺς ποταμούς L. l. 10. Πάλιν φθεῖν) Sic recte edd. & W. Πάλιν φθεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Πάλιν φθεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. 1 W. melius quam vulgatum ὑποδύσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνωμαι) Const. & Vo. Δύνωμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχη edd. l. 5. Καὶ καίθεμενον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσεται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσεται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ I. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγεῖν) φυγὴν W. Pag. 273. l. 7. Καὶνὴν) L. & Anon. Κενὴν edd. omnes & M. exc. l. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουσι male l. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινούμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότος l. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Ἐνμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. l. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πάνου legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. *ibid.* l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. *ibid.* l. 22. Διασύρουσα) Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐθελοκακήσαντα) ἐθελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀφθόνῳ) Male ἀφθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μηδ' ἐν &c.) μηδ' ἐν ὕγιές τι μὴ διμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. l. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἥθους) ἥθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ . . . editum erat κατασχευ . . . pro ὧ, οὖν, pro ὧν,
ὧς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.*
Ἀποφανούσι καὶ κώνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀετὸν) Pro
eo monstrose legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. II. Γ, 47,
ἀγείρας habet. *Solan. Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd. omnes
habebant κοιλὴν Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ραβειῖν ἢ Σκυλλαρα-
βίαν L. Σκυλλαραβειῖν W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐ-
κεινῇ) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat.
Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν. *Pag. 280.*
l. 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελών. Periiit in
W. putri hoc in loco membrana. *Solan. l. 3.* Πράγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα I. P.
Fl. A. 1. & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. I. P.
H. Fl. F. S. &c. ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνῃ, cui posteriori Codici
iota est subscriptum a recentiore manu. ῥόδῳ etiam margo
A. 1 W. *l. 7.* Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. B. 2. P.
S. Παμπόλῳ male I. Fl. F. H. A. 1. *l. 10.* Προσιόντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιτο)
διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. &c. *l. 17.*
col. 2. Ἀναίρησιν) Sic ex C. pro vulgato ἐναίρησιν restituit Sola-
nus. *Pag. 282. l. 8.* Ἀλλ') ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὕπδ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνῃ) εἰρήκει male C. *Pag. 283.*
l. 9. Νεῶν) νεῶι M. *l. 13.* Σωροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male
I. A. 1. H. B. 2. *Pag. 284. l. 5.* ἔχει) ἔχη W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tiunt in παρὰ. *l. 8.* Χρυσούς) χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare. Sed
χρυσούς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδίον) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H.
&, ni fallor I. vid. nott. Ἰδίον P. B. 2. *Pag. 287. l. 15.* Μὴ)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
servavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἐρρητόρευσε) ἐρητόρευσε Fl. *l. 7.* Ὑμνῶν)
ὕμνῃ edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλίππιδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l. 14. Ἀποδοκιμάζειν* Vid. nott. Th. Marcil. *Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω* Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In Cod. L. tamen Ὀκέλω uno λ scribitur. *l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν* Haec verba, in edd. omissa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l. 8. Εὐπράττειν* εὐπράττειν una voce marg. *A. 1 W. Pag. 291. l. 2. * Ὀλως* Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspect. lect. indicat. *ead. Εἶναι) ... ναι* Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. *A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν* inserit ante εἶναι. *ead. τὸ εὐπρ.) τῷ εὐπρ.* Coll. *l. 3. τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν* Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ* Forte δὲ Solan. *ead. Ὑγιαίνειν* ὕγιαίνειν εἶναι marg. *A. 1 W. l. 5. Ἡ) ἡ* Brod. & Marcil. *ead. Ἀποτελεῖν* ἀποτελεῖ, ἥδη Marcil. *l. 14. col. 1. Πυθαγορείων* Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. *ibid. l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς* Sic dedimur ex L. Σοφῶς edd. *l. 15. col. 1. Αὐτοτέλης* αὐτολέξει Exc. G. & C. *l. 18. col. 2. Περὶ μίαν* Exc. G. Παρὰ μίαν π. κ. τίθεντα. Solan. *ibid. l. 19. Μυρσίνας* Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit Solan. *Pag. 293. l. 1. Ὑγεία* Vulgo ὑγεία. vid. nott. *l. 2. Νάοιμι* Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. Νέοιμι edd. *ead. λειπ.) λοιπόμενον* Athen. *l. 12. Ἰσθῶ) Ἰσθῶ* C. Fl. Ἰσθῶ edd. Fl. male. *l. 13. Καρδιανός* Σαρδιανός edd. omnes, male. *Pag. 294. l. 14. Δεῖ* Omissa haec particula in *l.* comparet in Fl. P. H. B. 2. S. & M. *Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν* Lege ἔστι, ἂν. Solan. *ead. τὸ τοῦ M. l. 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπείναι* φησί τις W. *l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις* Quatuor haec verba absunt a W. *l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ.* male P. & L. *Pag. 296. l. 1. Δεῖσθε* Sic P. Δεῖσθαι vulgo edd. *l. 7. Ὁ αἰὶ καὶ παρὰ βασιλέως* Tria priora verba defunt in P. particula καὶ etiam abest in W. *ead. λαμβάνετε* λαμβάνεται W. Sed e subscriptum est. *l. 9. Μάλα) μαλ' W. Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία* Sic W. Ἐπινοία vulgo edd. *l. 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ* male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν* W. Sed supra scriptum erat ο. *l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι* W. *Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἐστὶν* W. *l. 3. Τοιούτων* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera ν. *ead. Σφάλλεσθαι) σφάλεσθαι* Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. *l. 6. Ἀπολύσας — ἀνθρώπων* Septem haec verba sic legi in Fl. *H. Coll. & M. notavit Solan. Nescio quare; nam l. A. 1. P. & S. quoque sic legunt, & sana sunt omnia. l. 14. Οὔτω) οὔτως* Fl. & M.

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos* inter eos recenserī audies, audies *igne torrerī* quosdam; *reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκύων* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ω χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait fine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φῶς) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmuriensis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππου ὄλου, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotissimus

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut ληψάν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro pervideas legendum esse praevideas, addit: Praevidere est praetervidere, παρορᾶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν cum mala tua praevideas, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Heinso fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio libens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una praevidendi, praetervidendi, quomodo casum quartum adfiscit; ut in illo poetae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὄξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera male videndi, videndo aberrandi; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis Allucinor & Hallucinor est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur clava, cum verti debeat pileus: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo pileum, ut Ulysses, leonis exuvias, ut Herculem, & lyram, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres clavam vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus; qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulysses vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas faxeis structis asperis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tusc. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Αἶδης μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Αἶδονεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mf. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσος Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena profectantes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & scriptarium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Pri-caeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vestum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum ali-quod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I; pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγε οὐ-
τασί πως ἀπλῶς τίς ἡ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρεῖώ με κ.) Homerus Od. Δ, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras: ve-*

rum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, 'Αλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν εορτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3, l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille Bisetus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus*: infra est in psephismate, εἰδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. Κατάπλ. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἑγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam defererebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4, l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chrys. p. 558 D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης. Dicemus ad B. Πρ. c. 21; quo loco simul occurrit solemniformula, ἀλλ' οὐδείς φθόνος. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σοι. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Διείμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδὶ, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδῶν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοιοῦντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάξει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκνόντας πλόσμος ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς καὶ περὶ βοσκομάτων τις λέγων ἐρυθριάσει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλειόμεν· Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ λόγος ἐστὶν, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. Fumum fugiens in ignem incidi. Videri Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita. Nam ιδιώτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum effc c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῆναι, purum putum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξει τὴν ἐμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incursum tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείχθηναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpretes Cantoclarus, et si Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακά, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exfatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξει Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consulerent, dicendo ὥς, εἰ ἀφίκοντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακά, torum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὧς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰ μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi debeat, καὶ ὁρῶν δὴ πον τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσοῖν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valefius observat, mendose legitur, ὥστε χρυστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσὴν, vel potius χρυσόν· eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & incitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσοῦν ἀποδείξαι τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. Τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὗς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: *proptus*. BROD. Ait Noster ἐκ παντός, omni modo: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος δεραπέυει· c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι· & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν· nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντός τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antifitii verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγ-

γείν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui facris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑρμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscripsit Solanus: corrupte. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλισθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 15, εἰτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index com monstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kuistero Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynichō p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἠναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, ἐνὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖται ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τούτοις) Τούτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχει Εὐνόα ἀμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distingue, & verte: Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχει Εὐνόα ἀμῶν· Omnes simul intremus, firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδοντ' ἐπιτύθειον Ἡρακλῆα Θῆρε δύω χεῖρεςσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα· Sane ut viderunt Hercules parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν δακὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρίξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρίξ ἐχομένος καὶ οἰοῖται συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII, pag. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasin tum apud alios frequens, tum in Euphriat. p. 90, ἀπρίξ ἔχεσθαι τῆς ὕλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδουγμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἰχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent penssi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἑχ. παρθ. συνεισ. p. 245 B. πάντα αἰρουῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιιδεῖν· citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναι
Lucian. Vol. III. Y

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι: ubi si rescribendum esse dixerō πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις τὰς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἐτοίμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ: nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόντος, cum docuisset, διαβύnton & διαβεβοῦσθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσδῆκῃς ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόντος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόντος, πάλις Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία. Λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν: quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβηθεὶς παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχαυρίων & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβηθῆναι. Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρεία διαβόντος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἡγήμων, atque ex aliis similia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ἄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Matth. XVI, 18, non omisus est hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet la. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατὰγειν εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praeceffit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ἑταῖοι καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Perficum Mithrobarzanem : non quod existimem, Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινώσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὥς ἀθανατὸς ἐστὶν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi confererint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὁραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppedirabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, la. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut interos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur : idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur : postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisser, talem denique consilii rationem inire coepit : Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴδ' ὑπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὺν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

gitur) ποιήση, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου ἢ δὲ πύσσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἢ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιούσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα Οἴῳ πεπνυσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc munus Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facitissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μόλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ... καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. *F.* invenimus: Salmurienſis editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum eſſe, monuit ad Arnobium Def. Herald. p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſæpius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex Scholiaſte liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagoræ loco περὶ Ἀν. τῶν Ν. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: Εὐλόγος ἐſτί πᾶσα ἀπιαſτία μὴ προχέι-
 ρως καὶ κατὰ τινὰ δόξαν ἀκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰſχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀſαφείας· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quæ deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſæpe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανήει πάλιν) Vix dubito, quin litera ſit eraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore Ἐπανήει· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut cum magus ſaſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, Ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito leſtore vel librario vitium, qui ad præcedens ἀποπτύſας, quod abſolute poni pro ἀποπτύſαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυνε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus ſacri magici purgationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianeſi mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choafpis aquam eximie magicis præſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimæ levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio ſere potu nunquam uterentur: vide Briffon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Choaspris fluvii aquam.* BROD. Παταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἐπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) De hoc ritu Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀτέμαζε) Περιμάζει & περικαθάρει interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hefych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἄμα καὶ τὴν ἐπὶ δὴν ἐκείνην ὑποτονθούσας) *Ubi vero satis superque praeprasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & absterfit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθούσας Scholiae exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hefychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hefychius videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet Erymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθούζειν originem pervestiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονθορίζω. Hefychius iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθούζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino perfectum esse ab Hefychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορίζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Hefychio. IENS.

ead. l. 10. Περιεθῶν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάσαι, κυρίως θείω. Hefych. quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειῶσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαρθήρια, non alia sunt, quam θειῶ-

μετα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχασθαι solet adhiberi. Noster in Philop. § 12, θεῖω καὶ δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρίς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cynis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum statim convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἶονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καὶ δαρμὸν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστῆναι ἐρانت παρτες περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἔξωθεν περιέρχασθαι χοιροφοροῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. Ἐδὺ) Ἐνέδῃ orationi prosae melius conveniet. HEMST.

ead. l. 15. Φέρων) Φέρων redundat. BROD.

ibid. Τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori clavam reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodixisse nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, inprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ιδιότητα πρόσωπῳ Ἡρακλεωτικῇν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάβανε, ποτὲ μὲν λεοντίνην καὶ ῥόπαλον ἀμφοτέρω ἐπὶ χρυσᾷ, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀφκοῖτο εἰς Διοσκούρους.

De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀπόδρα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. ὥς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θανμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴ τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Vales. in Nor. Maussac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖωνιν &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μερίκρῃ) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. A, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβαλόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephes. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἔτοιμοι καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, navi imponere, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel comiteatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: nosque iam iam profecturos onerarunt rebus necessariis: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέ-
 δυντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν· & cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τε ἀναγωγὴν ἢ καὺς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἄκρυ χέροντες) Homer. Odyss. Λ, 5. BROD.
 ibid. Ὑπερφόρεμα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfoffionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἐθεον καὶ ἐθεον κατατέμνοντες, ὅπως αἰγυπτιοὶ τῷ Νεῖλῳ, χερῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. 'A. VII, p. 304, αὐθις κατὰ τὰ ἐλὴ θάρρων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Orrin (Opin legendum puto) vocant, διλρῆ in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebebat in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἕλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τῷ Τίγριδι ποταμῷ deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρις . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισογούσης τῷ Τίγριδι ποταμῷ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγριδι ποταμῷ, ὅπου μίγνυται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. L. 2. Λίμνην. De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὠρυζόμεθα. Notus fodiendae scrobis ritus in

sacris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, Λ, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eusebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: Ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυζόμενος, οὐδ' ἄρνων αἷμα σφαγῆς ἀγῶγας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piatio-nem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hesychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς δὲ τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῷ δ' ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Home-rus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in ef-fossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabu-lae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰι & Ἐρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epiet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέστην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέρῃ αἱ Ἐρινύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινύς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνον ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hesychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam in-cassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐρινύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Fu-riis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos il-lud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poe-nas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποι-νῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δ' ὑπὸ Ἐρινύων ἑαυτὸν ἐρρίψεν εἰς ποτα-μὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Ar-

pareret satis, defumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, 'Εκάτην καίπεινήν Π. GRON.

ibid. Αίπεινήν) Pro αίπεινήν Περσεφόνειαν, lege έπαινήν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti fumus emendationem Graevii, & ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. έπεινήν, quod prope ad veram accedit: καίπεινήν P. SOLAN. Cum epitheton αίπεινή, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκρομαντεία Od. Α', 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. 1, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. 'Επαινή, έπαινετή· ή δεινή και φοβερά· aliam Eustath. p. 1665, v. 7, "Εστι δέ έπαινή Περσεφόνη ή αιανή, τουτέστιν, έν σκότει διάγουσα· ή μάλλον αινή, ή δεινή, πλεοναζούσης και νυν προθέσεως, ως και έν άλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. 'Ε. και 'Η. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περί Παιδ. 'Αγ. pag. 23 A. ούτω δέ και την έπαινήν Περσεφόνειαν ένιοι φασίν ως παραιτητήν είρησθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μη μοι Γοργείην κεφαλήν δεινοίοι πελώρου 'Εξ' Αϊδος πέμψειν έπαινή Περσεφόνεια· sunt autem plane Homericæ, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Α, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro έπαινή nunc legatur άγανή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Είνοδίν 'Εκάτην κλήζω, τριδῖτιν έπαινήν· vulgo scribitur έφανήν, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εύχ. v. 45, ibique legitur έραννήν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Βαρβαρικά) Nomina... ipso paene timenda sona-

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πένθ. cap. 3. SOLANUS.
ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
 ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδῖσεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri ver-
 sus Il. γ, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δῖν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
 P. & L. & S. non μικρῷ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum
 oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
 δελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus
 & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde vete-
 rum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime
 confitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
 praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
 Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι
 νερόμισται τὸ ἐν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες, Oneir.
 III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
 nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
 poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς
 vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101,
 Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
 rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
 tamen 9 nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cuius-
 cunque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo specta-
 verit Etymologus p. 538 in Κρίκε scribingens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι
 κεκριγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
 scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελὸς τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fue-
 rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria
 ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
 ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὲς τοῖς ἑδούσι γενόμενος. Hoc au-
 tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in
 plurimis exemplaribus obrinuisse veteres imitando significant:
 Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ὄχετο τετριγυῖς,
 ὥσπερ τὰ εἶδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἤδη ἀπείσι, μικρὸν δὲ
 ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
 ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Λ, 538, 572. Ω, 13.
 Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδέλος
 per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετριγυῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω Δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. Δ, 568, Χρῦσεν σκηπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσιν ἤμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius solio perterrita crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obsecram, tum errorem Olearii non mediocre amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἀχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνοιο ἀποθανόντα χρυσῶ μὲν σκῆπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. Δ, qua *Ulysses inferos*, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuem insigniri Odyssæam Δ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Δ, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus *nekylas* appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssæa tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli *Ψυχαστασίαν*, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitumolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciphrr. I, Ep. 26, Μέγα, ὃ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστατήν & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστατής οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilentii, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positis dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπίστρεπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν καράκων, ὅτε βούλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετάσδεν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον· ubi sane Casaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marculus etiam ianuæ, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς δύρας, vocatur a Graecis κέραξ & κοράκιος. Gloss. H. Stephani: *Uncinus, κέραξ σιδηροῦς. Κέραξ σιδηροῦς δύρας, uncinus, repagulum.* In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῶ commodè iungatur, & ad vinciendo reos pertineat. Ad uncōs si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κέρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάληα appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: o-mitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικειµενος κέρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κέρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hefychio πέδι, & χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέδιαι, quas utraque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant esse ferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσµὸν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κάπειτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωὶς, κλοιὸς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverfarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικειµενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendant. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελουµένας σκιὰς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniiciat aliquis haud absurde ἀποτελειοµένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si fer-

ves ἀποτελουμένης, ὑπὸ τῶν σωμάτων· necesse tamen non puto, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum ἰ σφόδρα τε αὐταὶ ἄξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Έρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hīscē & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλώνων) Ed. Ἰ. προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiore existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δι' ἕξω ἄνθρωποι . . . ζηλοῦσι σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κυκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύτῳ εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ ἐνδον γεγεννημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulescentes appellabant. Antigonus Hermodoto poetæ, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illufit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λαοσανοφόρος σύνοιδεν. Ufus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὀδρεῖν ἐκυσεν χεῖρα γαστρός ἐκῆτι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Nigr. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διόνυσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιᾶι) τοίνυν ἐπειδὴν ἀποθάνομεν, κατηγοροῦσιν τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιᾶς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀρίστιππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμηνὸς δεινὸς) Ὁμόμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμόμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μόμενος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμηνός. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχροτάτα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὐξὼν αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & ιυρπίσσιμε parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucandus. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὀπτωμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, δὲ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide Il. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένντες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένντα distinguit: Πτωχὸς οὐ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένντος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μήδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκενον δεδορκότων hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολαευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὥς ἡκουσα, πῶς οἶσι ἠγαυάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πύσης οἶσε δὲ γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκαῖς. Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur: HEMST.
ead. l. 15. Τί) L. & ed. I. In aliis τε. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit
παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
Revivisc. cap. 31, Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in
quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες.
Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα
τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντά) Quam frigida haec, & Luciano
indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tantara-
lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δίσκου: sed
literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυὸν Ἡράκλεις ὄσος) Videtur Τιτυὸν,
Ἡράκλεις ὄσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. A, 575: Καὶ Τιτυὸν
εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν καίμενον ἐν δαπέδῳ· ὃδ' ἐπ' ἐννεα
καίτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιὸς τις καὶ ἐβρύτιων ἐγενόμην. Εὐρω-
τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
tur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμενηνοῦς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς,
nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo
habeo. Vide Πένθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοὺς) Non diffiteor αὔους
ingeniose cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re
diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας: nam hoc quidem eum
in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli ra-
tionem prodat: iam si forte αὔοι commodè dicuntur Aegy-
ptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiectivae partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ ποτὶ: οἱ μυλῖαι ἄλυτοι νίτρον δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἐστίν, οἷον νίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος. ibidemque saepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργός, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γυνόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν τό γε μὴν καλῶς ἄρμωσθαι καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δ' ἃ καὶ ἐπείπερ γεγενῆσθαι, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὶ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθαι γε, οὐδὲ τεύξεσθαι θανάτου μοίρας δις. Hinc ἢ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas, cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσόν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι &c., τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπνέεσθαι. Hinc patere arbitrator, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχίας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra coniectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin. IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πᾶν τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI, § 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πᾶν ἦν τι ῥάδιον male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p. 74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryl. initio Charidemi: οὐ πᾶν τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δασμοῦ ... προσενέγκας . . . διέχει) Quid respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοχ προσενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλεια vero cum dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καιρῶν, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent. SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offender, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων praecedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, ἡ πόρου οὖν πρὸς ἐμαυτὸν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi. SOLAN.

ead. l. 16. Δισκεύατε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Heliodor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου δισκεύασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutatus, paucis interpositis adiicit τοῦτον δέατρον ἐπιδείξας. Oe-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκεύασαι αὐτοὺς γενόμενος Θεοφίλης quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, ἐσκεύασε, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖν) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεῦσαι) In pompa transvehi, pompaticè transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu. HEMST.

ead. l. 9. Μαιάνδριον) De eodem in 'Επισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαιάνδρος dicitur ὁ Μαιάνδριου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαιάνδριου τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαιάνδριος, Philostrato Μαιάνδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδυσσε) Scribe μετενέδυσσε. BROD. Μετενέδυσσε) Antiquiores fere edd. μετενέδυσσε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. Ἄπρος ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienl. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἄ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; ut fatis est liquidum ex opposito, ὥσπερ

οἰκίων τινῶν στερισχόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησάντο) *Mutuati sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε: sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doussam Praec. I, c. 19, ubi eisdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐωρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρέοντας) Confer infra 'A. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προήλθεν) De usu verborum προέρχασθαι, παρέρχασθαι, παρίναί, scenico noravimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videtis A. Gellium VII, 5, & Nostrum 'A. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουρινὺς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: existant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῃ σου) Παραβύειν, in angulum aliquem insulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῃ, *clam, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocrat. in Παραβυστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non assen-

tiar. Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανάτων γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marci. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαράδυσσάπῳ] Εὐπαρὰκεκριμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) F. ἐπίστειψαν. & C. SOLAN. Intellige, Aeacum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo consingunt Aeacum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam vñ ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδίδασσι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Desid. Herald. Anim. ad Salmaf. Obf. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀκροσθῆς, ubi ex Vascosani sup-
plenda est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπῆτης μοὶ ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριβόοις adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in trivis erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλισμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμήδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἄλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμήδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας: atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratur; sic enim in Xenophonte sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεύς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, —τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ: plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προῦθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formūla loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία: unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράφει τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. καὶ αὖ μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καιροῦ τίνος πράγματος προϋτίθετο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασι· καὶ προστίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξις ἢ πρεσβείαις προεγεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discefferit Wolfius, interpretes alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέμεναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανόμενος, ὃ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucyd. III, 38, θαυμάζω μὲν τὸν προθέντα αὐδὴς περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνώμας aut διαγνώμας· c. 36, Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐδὴς γνώμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὕτω τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐδὴς περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocle. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τὴνδε γερόντων Προϋθετο λέσχην Κοινῇ κηρύγματι πέμψας· solemne est ingeniosissimo poëtae phrasas a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, huius lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse Imperatorum

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniozem scripturam suppeditaient A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίον &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, τέκνος mortui ἀλίβαντες a poetis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίβαντες sunt νεκροί. vide Hesych. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἢ γουνοῦ ὑγρότητος ἀμοιρος ὢν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίβας est mortuus; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπίας, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Λιαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπελήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὴ) Etymol. Βριμὴ, ἢ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἰδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEV. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant; nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Isocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκουμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Kr. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκρίπτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ιδιωταῖς, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae ulu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu *quaesitum esse* Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφηνυίαν ζητεῖν περιεῖνσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. L. 12. Τὸ παρὸν εὖ δέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatur Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel δέσθαι) κελύων: utrumvis enim ποιεῖν & δέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ δέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ δέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non exploreate cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ δέμενος, *praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis*. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere*: tum porro, *Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur*. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perfecta pendet, Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα: atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρῖναι τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαύκεναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ἔν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδύλον· ὅποιον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἄξιον· omnium rerum aliarum securis esse graviter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: *Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τέπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι... ἀεὶ τὸ προσπεσόν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ δέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἶκόν τ' εὖ δέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικήσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκῆα εὖ δέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucyd. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ δέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ δέσθαι· &, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπὸρῳ εἶχοντο δέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδῖλοι ἐν ἀπὸρῳ εἶχον δέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ δέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ δέσθαι χρεόν. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὺν εὖ δέμενος, id est, Convivium hilarans, cuiusque partibus egregie fungens; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequae solet usurpari καλῶς δέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἁλγιστ', ἀν παρὸν δέσθαι καλῶς· Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσδῆ φέρων· neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promittit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &, qui vestigia summi popularis pressit, Gatakerō fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρας σοφούς δὲ (vel γέ· utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὡς καλῶς ἔς δύναιμι

δίδου — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δίδου καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι Ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὐτίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, solleter dexterae curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὐδιατίθουσαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὐδιατίθουσαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρουσαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὐδιαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατὸν &c Suidas in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδουσαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακῆτι altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰ μπεσόντα, καὶ δίδουαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, καὶ εὐδέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὐδέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime venit vir maximus in Florileg. p. 456: *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud Hesygium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam lusit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τρις ἔξ βα-
 λούσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας· audacissima figura, quam casti-
 gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
 ste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
 quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς) Plane noster Tiresias
 cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ
 βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
 p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelli-
 gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὁρ-
 φῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι· θυρίδας
 ἐνίοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi Langi &
 Christophorsoni *cancellos* repudiat Valesius, & *clathros* ma-
 vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rima*: alii signatius *ia-
 nuæ rimam* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
 Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses fo-
 ramen ianuæ vel cistae pervium, in quod clavis immittitur,
 exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facetissime narrata
 Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
 γίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
 λιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλειθρου· & saepius in proximis: ὅπην
 vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate
 reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad In-
 script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* BROD.

ead. l. 10. Λεβαστεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
 Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit
 τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum.
 In sequentibus aut *μαντείων*, aut, quod potius habeo, *leges
 μαντείσις*. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissi-
 mum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
 genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
 exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
 licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
 sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo; sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δὲ εὖρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego iunctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πᾶν εἰωθὸς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfacisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ. νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato com meatu: alioqui crimen erat λειπόνως γίνεσθαι, quod actione λειποναντίου persequerentur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λιποναντίου VIII, 42. Hesych. Λιπόνως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπῶς: ita Herculem, qui, ut amissum Hyland investigaret, Argo navim sociofque deseruerat, — ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάντων Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopol. Ἐκλ. Α. Ὁ. in Ξεναγήσει. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀριστα σοι, inquit, ἐξενάγεται, ὃ φίλε Φαῖδρε. tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὃ θαυμάσιε, ἀτοπώτατος τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἀνὸρ Διὶ) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Πίψη καὶ μετέταγος) Homer. II. B. BROD.

ibid. Κάμει) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγὼν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedicto est: in reliquis enim legebatur τεταγὼς. SOLAN. Reliqui τεταγὼς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγὼς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τεταγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis existisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ θεοπαισίου βηλοῦ) Mosellanus, e summo coelo:

Lucian. Vol. III.

A a

Benedictus, *e magno coelo. Pater, sacro limine. GRON.* Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, vestrum finit esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) *a sacro limine, quam vulgati interpretes, e summo coelo, e magno coelo.* Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum secum egerit Iuppiter: Ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξέμεναι μεμνώτα, ῥίψε ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατῆς, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δδεύεσθαι. ἔθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄρᾳς, δὲ συρφετὸν Οὐρανίωνων ῥίψε, ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, τί, ὃ πόνηρ, ἄνω κάτω πλανύτομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαιῶς, ut Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictum est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάτορος. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγει, cum distinguui debeat ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae recip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτῶμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητής, id est, *convictor, contubernalis*, vel etiam *arbitrator simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτητής. PALM. Simplex διάκτορος est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, traicere mortuos. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. Συνδιάκτορος omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset συνδιάτορος, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, eiusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνῶ τε καὶ κάτω. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque διάκτορον Ἀργεϊφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, διάκτορος κέκληται ἥτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς &c. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur *nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας*: sic in Etymologo refinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς. Altera transvectorem animarum, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὴς umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦται ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων (nisi quis praeferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργὸν ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσοις ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσοις δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in Hefychio legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρων, εἰρηνικῶ. Nefli autem Chii, sic enim quam Νέσσοι malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Iulian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Ety-mologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κῆαρ τῶν τετελευτηκόντων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθετοῦ. Διάγειν vero, quod est traicere, transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντοῦ τῷ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δὴ ὁβολῶν μισθὸν λαβόν & commode Schol. Aeschyl. ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum ἀν, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶ-
χεν ἀν, ὃ παῖ Μαίης, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
hic locum & ufum habet, quem § 7 ὀλίγα γαῦν. Index fimilia
plura fuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκαπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
alter § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκαπος ὦν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
maligne invidum fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
patio. Synefius de fervo nequam in patriam navi deportando
Ep. XXXII: πλείω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστράματος. μὴ
γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τείνας) Exc. G. διατείνας καὶ τεινάξας.
C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Proffus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
G. HEMST.

ibid. l. 6. Παρακλήματος) Dedi παρακείμενος, quod Etymo-
logus habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis
leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecutus
fum, quod, etfi in fine τεταγών praeferret, in fronte τεταγώς
fervabat: ibi tamen ex C. τεταγών annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡμούς) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Caftiga ἄλλον, ἐκείνη διαλέγη. BROD.
Ἄλλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
omnibus enim ante ipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium,
qui hanc verfionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἔλκων) Meminerunt huius loci Laz.
Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
1083, ubi δικωπεῖν, fed fenfu turpiculo translatum, occurrit.
Δικωπίως ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
legendum fit δικωπία. Δικωπον σκάφος Charontis in Euripid.
Alc. v. 252, & ἐλάτρε δικώπω v. 444. HEMST.

ibid. Διωπταν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμίδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμιάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaëm. p. 50 B. Δεῦρο δὲ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξαναγῆσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro hīs διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δήπου λέγω, πάλαι κατηγορούσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque vocolae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθοι) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ: nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσῃσιν, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσῃσις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblati alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therfitem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταίων Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνθον. Hefych. in Πυγμαλ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαλῶς τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κοινδυλίζοντες ἀλλήλους, ἡγουντῶ γρόνθω βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς· cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vide Io. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hefychii γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἶτα ἡμεῖς μὲν κυρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: *deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet*; quasi legisset ἀποκηνύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscripsit pater, (*quasi fugitivum per praeconem investiget*. Vid. Petron. Mosch. 'A. Κύπρις τὸν Ἑρωτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum misit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur &c.* Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηνύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὔρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset*. Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ἀνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγόμενους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὅς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα. κίθαρωδον, λήσεται χιλίας δραχμᾶς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοργε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius-caufatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, *σέ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν*, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? *σέ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν*, ut damno etiam afficturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν) Iensius excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ ἔτι. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, *καλυόντων γαμῆν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων*, quod intelligi

volunt, *καλυόντων γαμῶν, καλεόντων δὲ ἄπ. βρ.* Vide magnū Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in priore parte supplendum esse *positis*, nam *retractis* ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — *δυνατὸν ἦν*) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, *δυνατὸς ἦς*: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet*, si potestas tibi foret in coelum ascendendi. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiant. Isocr. Panath. p. 257, *Αἰμὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν.* Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, *ἡ μεσόβγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φανή.* Heliodor. I, p. 2, *Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωματῶν νεοφάγων.* Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequae delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, aridere mihi σοὶ δέ. Novit Plato non tantum *ἄκραν τὴν οὐρανὸν ἀψίδα*, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli *περιωπὴν*, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. *τότε δὲ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀτίσται.* Hic ille *summus coeli vertex*, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait Claud. Maximin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Aët. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet* Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras: Stat. Th. IX, 641. Est autem *περιωπὴ* quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, *ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου* idque ipsum in *περιωπῆς* proverbii ferme locum tenet: *ἐκ περιωπῆς ἀποσποκείσθαι* Synes. p. 42 C. *Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσσιτάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κη-*

ρύμματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH:

Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum fumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibi imago*. PALM.

ead. l. 7. Ἐνδύνααι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ἰστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. Τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἰστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeii sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτὰ λῖνα Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Starius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in *Addendis*.

in Schol. col. 2. l. 1. Τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi Noſter τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας) Homer. Odyss. A. BROD. Vide D. Hoefchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Moſem, cum turris ad coelum educendae historiae exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πυργου ἀναγεγραφέναι: calumniae depulsi facili ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, neuriquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moſis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utraque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ εἰκὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησὶ τρία τὰ περιμνηστικά τῶν ἑρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐβελῆσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera mon-

res eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὅρων τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II, p. 56 B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem confictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, πῦρ Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνθρώποι ποτὲ ἐπενέουον Ἀλωάδαι, veriorum esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἶους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωεῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab εὐς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspicioni mirifice favent versus inde ab Aelianus adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην

την κλίμακα ἔξιν οἰκόμενους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossa Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascendendum.* IENS.

ead. l. 11. Νὸν δὲ) In Cod. Flor. νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ Σεῶν. BOURD.

ead. l. 15. Δὺ ὄντες) *Hic δ' ὄντες pro δὺ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est*, inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis & Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλοῖν) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰσοσφύλλον. BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpres. CLER.

ead. l. 8. Οὕτω ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendant: nescio tamen quo pacto magis blanditur, ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετίθει τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στιχῶν pro δυοῖ στίχοις non aliter est dictum, quam ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλιᾶς ἀνιμᾶν Theophr. H. Pl. IV, p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οὐκ ἐκίχουσαι Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέχαιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὥς διαδέχαιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέχαιτο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα (scribat. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐξαιργασμένα) Veteres edd. ἐξαιργασμένα. B. 2. S. & A. ἐξαιργασμένα. Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρανίων) Ἀν συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἶγες καὶ ἰδέειν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἐνι) Non licet. BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benediſt. *Ne pedem in lubrico ponas*: im-
mo, *ne parcas pedem in lubrico ponere*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amſt. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem eſt: utrumque recte lege-
batur in libro Voſſiano, conſentiente Thoma Mag. in Ἑπαθὼν
τὴν ψυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Λίμνην) Mare. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῶν. ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid
riderem*. Plane ſic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: "Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σιν ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed ſcribe, "Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσ-
σιν &c. *Qui dicat, quid (ob quam cauſam) adeo iratus ſit Apol-
lo*. Ita diſtinctum hunc Homeri locum olim lectum fuiſſe, li-
queat ex Heſychio, non aliter haec verba referente; qui ipſe
quoque una literula multatus eſt, "Ὅ, τι τόσον, διότι τοſούτων
lege ex Homero τόſσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑſτεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio ſequentibus annectit; nec diſſentiunt interpretes:
ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑſτεραίαν iungi oportere:
huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὁφρ' εὐ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐſτιν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii ſermo ſit intercifuſ: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, eſt assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri verſiculis ſtatim quaerat,
τί ἐſτιν; ἢ δὴ ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si tecum componatur*. BROD.

ead. l. 2. Προδιδάσκέ με) Quorſum ſpectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutiſſimam aciem repente naſtus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, ſibi Mercu-
rus demonſtret, interrogantique ſingula reſpondeat. Videtur
in προ neſcio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμπελῆτον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod ſervari quidem forſan po-
tuerat, ut Miſc. c. 25. ſed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem ſequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παραſ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces diſcriminis ſit, facile
perſpicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν) Cum
veruiſſet Moſellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-

στο, contraxit Benedictus, & iniectō tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινήτήριον τῆς χύτρας; quod & commodissime & facere ab ridiculo Luciano & Neptunum traducēte in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) Tudiculam. BROD.

ibid. τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro—πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας videri poterat legisse Lucianus, ὀρόθυνε θυέλλας: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὄρθον ἐπαίγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο καὶ ὀροθύνοντο. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνην) L. τορύνην & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθόν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, Τὸ σκαληνὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον οὐδέ ποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa Scylla & Charybdi &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facitissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit, & statuere, Homerum, ubi ἀνοστον πλοῦν navigaret, illuc, unde negant redire quemquam, transvectum esse frerum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsus? Non intellexit bonus Noster, τὰ, ἀπῆλθε τῶν βασιλέων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρυβδί, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμούντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνησμένα ἀρυσμένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. Il. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτω) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in Galato. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμῖν perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolverent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φαεῖν αὐτὸν — στύλον τροπιδιον — εταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Vossii membranae lectiones restituvimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑποβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσσηνημένῳ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκῳ) Vitium V. ἀφύκῳ bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus interp. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaetae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concir nae brevitatis sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκίας ῥώμης πειράσθαι, σφιγκτῶ θανάτῳ τὸν βίον μετέλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μὴδὲ ζυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praeceffit, sententiam respondere: etiam si mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adiumenti, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequae semper stilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est nedum: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασείοντι ἐπὶ Δ.) Ingenio Luciani facetissimisque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admisserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliaret. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesium, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit lensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεες, inquit Strab. XIII, p. 928 B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκήν ἔχουσα. Arx fane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmericos, deinde & Athenienses diu post rura stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeno duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesia filiae Nanidis opera, patris Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεται τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyaen. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυρούς Θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὔσαν εἰλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrussi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cuius τεῖχος αὐλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, sollerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminisque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων οὐχυρότητος, Arcem Charon Lamplacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλείου, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἰεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεύχους τοῦ βασιλείου· verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. Τὸ τριπλουν τεῖχος ἔχουσιν subaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένον, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλων) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloqui p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννὲς) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amanissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποβαπτύσαντα, ἀλλὰ τῷ ὄντι χρυσάμινον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellus priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευζάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίᾳ εὐρὴ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τομένου τῆς Ἡρας· haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obuisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) Primas. BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) Telaus in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios Telus vel Tellus, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent Ἰστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Ἐλλος, Ἐλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλός, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chryf. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὁλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tamen si non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Auson. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnes. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἐν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, οὐτ' εἰ χρηστὸς, οὐτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit Scholastes esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μὴ δὲ να μακαρίζειν δεῖν πρὸς τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davis. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρη πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chryf. p. 598 C. ὃν τὸν μὲν ὁ Θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur,

ἀλλὰ τὸ πορθεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censet: cum sit, sed cymbum ipsam existimas esse, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit.* GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. 'Ελ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπαχρον) Infra vocat ὄχρον καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὀχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τούτων σωρεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνθους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὄχρους, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρός, sic ut ab ὄχρος saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρός γὰρ ὁ χρυσὸς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud Diogen. L. VI, § 1, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homer. χλωρόν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicorum: τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δέδοικ' ἐπιβουλευμένον ὑπὸ πάντων ἀσὶ existant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor reddit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto*. GRON. Ex poeta aliquo, Pindaro forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut *πρᾶγμα* scripturum fuisse pro *ὄνομα*, aut pro *αοίδιμον πάντιμον*, ut Pnt. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro *πρᾶγμα* maluissem *χρῶμα*, vel *κτῆμα*: sed facta testis maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperitur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃτον vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri prae-ripere conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὥς δὴ ἴ-λον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὕ-τω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέ-σθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃτον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περι-μάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσηνάρου) ὁμοῦ τῷ πληρῇ ἡματωμένον, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαιότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae τὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμάζομενον ὑπὸ πάντων ἄστυ- quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμαχῃτοῖς καὶ θαυμάζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινου βίου πράγ-μασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi ex- petendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθλῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃτον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὸς, αὐτὸς τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἐντιμον τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἐντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fal-lor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto au-ro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem af-ferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equi-dem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudia-ri debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν publicanis succensimus, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocraton ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἤρεθην ἐκλογεῖς· & Capito φόρων ἐκλογεῖς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινα καὶ πολὺν πλούτον ἥρσικώς· sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene Gelenius *quasestorem*, apud illum Canterus *coastorem* verterint, iam non disquiro: *coastoris* certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν Δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοὺν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκκελεγχμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me iampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυτελέων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σιγὴν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπαποίσσωμεν αὐτὸν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. τοῦ βελτιονος) Confer adversus iurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. alique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive fociis Babylo-
nis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus*,
Favere lingua dicunt Latini ; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφη-
μῶ, *faveo* : Εὐφημεῖτε, *favete*. Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eadem Glossae : Δυσφημεῖ, *infausta loquitur*. CLER.
Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent ; in qua
ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14: is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venerae voluptati, respondit :
Εὐφήμει, ὃ ἄνθρωπε· ἀσμενέατατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὅσ-
περ λυτῶντά τινα καὶ ἀγριον δεσπότην ἀποδράς· depromta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius, ut
quidem puto, legitur ἀποφυγῶν· audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. § 47 : *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domi-
no agresti ac furioso profugi*. In Arriani Epict. III, 5, p. 274, So-
crates καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομέ-
νω· πρὸς τί; μὴ τι πρὸς λεξείδια; ἄνθρωπε, εὐφήμει. Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει· hoc Dii avertant : *id ne un-
quam contigerit* : & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις ; Ju-
lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum : Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννη ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Mf. non praeciperet ; in quo tamen legitur, ἔρμαιον ἔσθ
ἀνατεθεικὸς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυ-
ράννῃ ἢ ληστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῃ ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ,
quod in vulgatis deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror :
nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum op̄e aurum purgatur.
Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυ-
σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae-
tate seriore χρυσοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυ-
σοποιία, compertum habemus : verum ut Latini *aurifices*, sic
pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrium χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρωτῶται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβῶν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος καραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Helych. in Θερμαυστρῖς, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοῖα: Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπίοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοῖοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius assertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοῖων καὶ ἐριπωλίων ἄλυσ· ubi vocem ultimam interpretes dum caliginem vertit, ἄχλυσ se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis sribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παρίσταμενον) Quidquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, ea, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι est in mentem venire, animo observari. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, observari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δέξα μοι παρυστάθην· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστω τούτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταῖν, καὶ τοῦτο πάντες πεισθεῖν. Hinc τὸ παραστὰν & τὸ παρίσταμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρίσταμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέψει, matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-

miti. Dion Chrys. Or. XII, p. 213 B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν. Or. XXXIII, p. 410 B. τελευταῖον ὁκνῶν, μοὶ δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriore loco, *cunflatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, *non meditant, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, ἐπέρχεται μοι δεδιάναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται μοι θάρρειν τὸ καὶ δεδιάναι &c. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται: ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν haec Suidas v. Ἀντωνῖνος p. 234 istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προῖσταμένα οἱ &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in Luciano capiendum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. τὴν παρρησίαν ἐφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λεγοντος τὸ παριστάμενον. HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἑρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τώμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab H. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyria* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. Βασιλευσσης Τομυρίδος Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiarum est. Theon Progygmn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρίδρα ἢ Ἀμώρου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἢ δὲ συγχωρητέον, καὶ τὸ Σῆλυ τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείτερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμώρης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρίδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώρης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὀμάρης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae debere, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simfon. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναireθέντος ὑπὸ Τομυρίδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arripet, Μασσαγείδῃ: nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγλία facilius oriatur μισγαγλία vel μισγαγκλία, siquidem in Hesychio quoque Μισαγγλία istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosam & palustrem montibus interiectam, quae delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui apertō Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixit interfectum ἐν μισγαγκείᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chrys. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetis Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyæn. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel in primis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἄσκη) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ὅ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodorus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saevio lactam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegara, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximia magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlati, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homicum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι, ex eo poetae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀρχιλαόιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι Ἵϊός· aut Odyss. E, 450, ἰκέτης δὲ τοι εὐχομαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ἤμωσ' ὃ, τ' ἀτυμβος ἀνῆρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσοισι, scribendum. Versus is est Homeri Il. Σ, 500. Ἴενσ. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici & cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαianeδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Men. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτη) Dion Chryf. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὲν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λαβοί, μηδὲ βαδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκοποῖσθαι ὅντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθερῆναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπην τῆς Ἀρμενίας meminit Polyæn. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς) Mf. εὐγε Κλωθοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γεννικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe generose; aut scribendum γεννικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτὸ δόμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρῶν πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν. In Pseudomante: πάντ' γεννικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γεννικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p. 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γεννικὸς & γεννικὸς egit, ne adverbio γεννικῶς, haecenus sine certo lare ac patrone oberranti, ἀπροστασίῳ fortasse impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, Iunta, inquit, γεννικῶς. Aldus, γεννικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαίρεσθαι) Ἐπαίρεσθαι. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαίρεσθαι. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & timidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem veli defendere, possit inferre, Lucianum h. c. *πειντικῶς* uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam *ἐπαιρέσθων*, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. *Νεκρ. Δ. X*, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἄλλῃν &c.) Suidas: *Παρὰ ἡκεῖ, ἄλλῃν ἦσαν ὁδὸν* sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. l. 7. Ἰδὶόν τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt ver-
sus Lucilii, quos Lactantius habet *Inst. Divin. V, c. 9*, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto itidem pariterque die populusque Patresque lactare indu foro se omnes, decedere nufquam, Uni se atque eidem studio omnes decere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡσπερ σφήκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam proccidit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: *Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλήττουςιν* (editur *ὑποβλήττουςιν*) *οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλώτταν.* Conferendi sunt Platonis illi *κηφῆες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες* de *Rep. VIII, p. 716 C.* de quibus ad Themist. *Or. XXIII, p. 287 D.* Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοῖαι) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat *ἀγνοῖαν*, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. *ἀνοῖα* reliquae *ἀνοῖαι*. SOLAN. Florentinum *ἀνοῖα* mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, *ἀνοῖα* non minus quam *ἀγνοῖα* vitam humanam infestat. *Ἀνοῖαν* equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebe-
tis illud poculum *πλάνης καὶ ἀγνοίας*, cui *ἀφροσύνην* alibi iungit, hinc remove noli: mox autem ideo magis placet, *τού-*

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasim. in Paroemia, *De filo pendet.* BROD.

ead. l. 6. Κεῖσεται) Mallem scripsisset πεσείται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγῃς καὶ τ. γ. ἔξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequireret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπεπλον περὶ τὸν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hefychio Θάνατος — ὁ σωματικῆς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ· scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπηρετάς valde formidabiles apposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exaetrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὥς ὀβολοστάτις ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ἔψιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐχοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικραμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινόμενῳ, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπώλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἀστατά τε καὶ ἀβέβαια. Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδ' ἐν αὐτῶν μένον, οὐδ' ἐκκίνητον, οὐδ' ἐβέβαιον, οὐδ' ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discies ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπέρτας Orca accedunt ἀπεισίαι καὶ δυσκινήσιαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἐνίοις μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη δορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539, Κρυγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κήρυξ. HEMST.

Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἕξει conveniat ἀπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπαέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ut περὶ Πένθ. § 15, οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἶδ' ὅτα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆσαι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιού καὶ σαπρού κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τis αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φῆς) Haud minus est, quam quod in edd. exstat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercuril, ἦν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἀν εἶν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῆς, ut tu, Mercuri, ἔλεις; quamquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, quod tu nimirum ante dicebas, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem potestem propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componentur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorsum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπαρχῶν, οὓς εἶπον· quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἰσου, ἰσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τσαῦται δὲ τοῖς βασιλεῦσιν ἀθυμίας ἀναγκαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἀν αλυπον
Lucian. Vol. III. Cc

ἐργάζεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φουσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis fenex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesium. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplorandam humanæ vitæ fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φουσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: ὡς περ πομφόλυξ βραγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μήμηψ ὑπερηφάνου ὕλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξεβράγησαν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, H. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Perf. Sat. II, 5, ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nanfius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'E. καὶ 'H. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST. in Schol. Εὐφυνὲς) In V. & A. ed. ἐμφυνὲς quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. 2, 146, Οἷη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ. 464, — οἱ φύλλοισιν εἰκότες ἀλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissimum Glauci dictum apud Homer. Il. 2, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, "Εν δὲ τὸ κάλλεσεν Χίος εἰπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐάσι δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμεινύροισι, φύλλων γενεᾷ προσομοιοί &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Folius similes homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davis. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Νεκ. c. 9, & περὶ Πενθ. c. 19, *παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι*. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tarian. p. 64, Διόπερ, ὃ Ἕλληνες, κεκραγὸς ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶδον περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua*. BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβήσωμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sensum huius verbi Πενθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἢ ἴσασιν) Ne quem offendat haec constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Persf. 217, Εἰς ἡ φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶν ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ Δὲ ἔχοντες ὅτοιοι ὀνήσσοι. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅτοιοι οὐ τυχεῖν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἰσάσιν, τοῦτο περιττὸν ἐστὶ, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππων quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἐν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπέθουν θεάσασθαι: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωματῶν Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sode-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocration docent, Ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱέρη male nonnunquam permurari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἱέρη violatorum ἱερῶν pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davifius. HEMST.

in Schol. Ὡ γένναδαι) L. Ὡ γένναδαι] ὧ γένναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐπείνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixerunt veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgersianis. CLER.

ibid. Στεφανούσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πτόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λίθιναις στήλαισι χαρίξου, Μὴδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασάμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πτόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρώνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρώνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Ufu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦ-
σει ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequè commodum videatur, ac πλεούμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσι — δειπνα) Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & καθάγισμα. Vide Πέρθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogi ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineri ad Pers. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogi allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Tutia dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χαῖς differt, illave libatione vini mulisque, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λίχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ δέμεις, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *felucernium*: nam Ian. Gulielm. Veris. III, 12, arbitratus *luculae* mutatione recte restitui λίχνους, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτειν δαι. & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28, εἰσὶν γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιβάντες αὐτοὶ πίνουσι

καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα: prorsus ut Augustinus à Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more filicernium confecimus:* quae nec Heraldum fugerunt Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnefio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῶ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ ita legendum, non γὰρ absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitatur. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστεύκασι) Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέσσαι ἀνελεῖν, ὥς μετὰσχοιεν δαίτης, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶόν τε) Ed. I. P. & L. ὥς οἶονται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπεπτομένας reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro existet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτούς. BROD. Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, versibus: Ἐν δὲ ἱὴ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς δ', τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, δ', τε πολλὰ ἐργῶς. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἑλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte Ἑλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἱῇ) Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnefius dedit Ἐν δὲ ἱῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poeta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμεννὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruiffe hoc Achillis, illud Aiakis: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asyllum Aiakis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου· signatus de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ροιτηίδος οὐχ' ἐκὰς ἀκτῆς· prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Διάντειον ἐπὶ Ροιτηῖσιν ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctæ. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiakis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαφύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μέγαντας οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαφύξαι· ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθάραι legerit διαφῆξαι, prout φύχειν & φῆχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

falso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur, quod non tantum διαφύξαι, sed etiam mox deinde
ἀποξηρᾶναι dixit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύχων &
διαφύχων primum ponuntur pro aëri, aurae, foli exponere:
quae commaduerunt, ad solares radios flatuque venti oppan-
dere: scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρό-
χους γενομένας (aulaeae in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbibierant) ἐκπετάσαντες ἀνέφυχον hinc Ἀναφύξαι, ἀνε-
μίσαι Hefychio, & Ἀναφύχουσα, ξηραίνουσα neque mihi du-
bium est, quin pro Ἀνάτω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πρὸν,
refringendum veniat Ἀναφύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, Ἀναφύχῳ, licet usus verbi ἀ-
πτεῖν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἴλην τοὺς βότρυς immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens: ἐν ἐξηκοντα δὲ ἡμέραις τελείως γυμνοῦται καὶ ἀναφύ-
χεται τὸ ποδῖον. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
tum siccescunt, utrumque verbum aequae usurpari solet: He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγιάλιν κατασχόντες, τὰς νέας
ἀνέφυχον ἀνελλκύναντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Λυσάν-
δερ ἀνελλκύνει τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευά-
ζων καὶ ἀναφύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non potuisset νεωλκῆσαι μηδὲ διαφύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
rus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrup-
peretur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere:
Hefych. Ἀναφύχειν, ῥιπίζειν quod tamen erit forte, qui ca-
piat, flabello moio, ventulo facto refrigerare. Theophr. apud Har-
pocr. in Κερχρεών τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαφύχειν
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστάν-
τες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι nam
διαφύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem avertant, quod post Henr. Stephanum in
Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere profiterur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῆδος μὲν, ὃ πορθμεῦ. ἀπόλωλεν ἥδη καὶ οὐδὲν ἔχον
ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: sed capta
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbicula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ira publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helle Ponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἵχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλω πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνήχθησαν. Ἀρχαίανακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aediarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanactem aiani Mitylenensem Sigeum muro circumdedit ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum citare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aeco Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si delecta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπες, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninus vetustissima, sedes Assyriae*: & Ammian. XXIII, 6: *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' ἔν ἱχνος &c.) Ninum & Mycenae ἠρημώσθαι πανωλέθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigessimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνους ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὴδ' ἱχνος εὐρίσκεισθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everfio Nahumi sacrumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reffloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hasne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque paritibus haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides. Pro Regnaque summo Scaligero placuit Regia: mihi potius videtur, Rixane vel Rixaque: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utriusq. in dirione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adpicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilion desertae. Sepulcra commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποδνήσκουσιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-*

replura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Int. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambrosi. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adspectu funera.* HEMST.

ibid. "Οπου πόντ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ Βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadici Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleuciae, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Borcharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκῆνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & sensus & rationes, quibus nritur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὐκ οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ἄνδρα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώνην Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφος. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕδατος τοῦ θεοῦ. θέρους δὲ αὐτὰ σφίσιν ἐστὶ τὰ βρύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰφὴν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis saepe ornata poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum censeo εὐρυάγυια Μυκῆνν. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurparum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. B. de Ball.

ead. l. 9. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamenti huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδων γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodaeii & Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΗ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: *Othryades* paene a sepulcro victor digitis vulnera preffixit, (hoc pro *gressu* coniectura fueram assecutus, antequam a Schotio trum Codd. fide niti didicissem) ut *tropaea* *Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo* *Laconum*) inscriberet: o dignum *Spartano* sacramento virum, cuius ne *literae* quidem fuere sine sanguine. Argute *Status* Th. IV, 47, Et *Lacedaemonium* *Thyre* lectura *cruiorem*: ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: *Graeca* tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (*tropaeis*) digito sanguine obliuo haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίον Ὀθρυάδου, vel Λακωνῶν sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendar? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρώπαιον ἀναστήσας ἀνθρώπειον αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς· inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε sed cur ἀνθρώπειον αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92; vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex *Ovidio* *Fast.* II, 665, *Nec foret Othryades congestis lectus in armis*: ad quem vide *Nic. Heinf.* & *Waff.* ad *Sallust.* B. I. pag. 257. **HEMST.**

ead. l. 16. Τρώπαιον) *Tropaea* evertere religio erat, quod a *Brodæo* recte observatum *Miscell.* V, c. 29. **SOLAN.**

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. **BROD.**

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) *Te pro benefactore habebo*: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *CLER.* *Lyfias* p. 159, v. 39, Εἰ μὲν ξένος τις ἑλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤτοι, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἤξiou. Vid. ad *D. Mort.* X, § 6. Plura dicemus ad *Anach.* cap. 17. **HEMST.**

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαίμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς &c. φουαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provifum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρονος δὲ οὐδεὶς λόγος: sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἐκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

ibid. Χάρονος δὲ) Θανάτου δὲ. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσόδους) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἦγον τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάθη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρῶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺνδς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Confule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. τοὺς τοσούτους φόνους) Aetolorum & Acarnanum caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμψιμοιρούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Mf. καί μοι δοκῶ ὄρᾶν quamvis & sine Mf. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. *Καὶ μοι δοκεῖ*) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optima notae auctoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua *ἐγὼ* posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Agē tamen, probemus ex tersissimo nostro Luciano ipsum *ἐγὼ*, vel *ἐγὼ γέ μοι δοκῶ*, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: *Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλῆσαι μοι δοκῶ*. In Eunuchō: *Ὡς ἐγὼ γε, εἰ δικάζων ἐτύχχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ &c.* In Toxaride: *Ὡς ἐγὼ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς*. In Parasito: *Ἐγὼ γάρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι*. In dialogis meretriciis: *Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ*. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agefilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) *Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι*. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut *μοι δοκῶ*, ita & *μοι δοκούμεν*, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam *μοι δοκεῖ* legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: *Ἀλλὰ μὲν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν παλεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινὰς μοι δεκεῖ, ὃ πάτερ, προειπὼν ἕκαστοις, καὶ ἄθλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπῃ σε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι*. Haud dubie oratio soloeica est, *μοι δοκεῖ προειπὼν, & προτιθεῖς*. Sed omnino legendum *μοι δοκῶ*. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propositis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyles, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροῦς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετῶσας δεῶσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γὰρ μὲν πειθόμενους παρέχουσιν τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπειρώς μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὁρᾶν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὅν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθῶντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκέει. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet ramen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως alius Deis ad domum Oenei profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἔν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίνετον, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Hermitimo c. 82, εἰς διδασκάλου in Apologia c. 4, εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς Ἀαμίας, εἰς Πανδοκῆως, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δειπνον εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾧδον) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (sive NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρούβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Dii, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 68. l. 3. Παλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. 1 Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Το μὲν ὄγ. — τὸ δὲ πλ.) Το Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὸν δέ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δέ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsitan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἐξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστ' εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἐστιν εὐφραϊνόμενον μαυθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elfner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὐνοῦν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἐξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, *Liceat* — *facta referre SENEM*. Virg. Ecl. I, 40. — *neque servitio ME exire licebat*. Et Cic. VI ad fam. 21, *vinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui*. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πρῆσθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρων ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus; scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Tunc, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphianassae, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III.

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπύρατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δῶδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime sane. Vulgata ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δῶδεκα καὶ π.) Homer. Il. Z. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύωνος) Ab Aesculapio praefertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννέαις darent, cum in V. proffet ἐννάαις. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεόν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κάξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kusterō quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & μοχ, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oct. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆος) A Laomedonte. H. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπείς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερος) Mutandum putaram. V. ιστ. β, c. 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγνημε δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiaestes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti iuris apud Persas antistites, liceretne regi forem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Murerus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exfulasse, quod forem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exstare fragmentum scriptoris alicuius veteris de connubio Cambyfis & Atossae. Non abhorret ab Herodoti stilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huic Atossae meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiaestes. Atossae vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambysem duas sorores matrimonio sibi iunxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambyfi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσῶν hic & paulo infra scribi iussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui δ' ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφῶν malui, quam ἀδελφεῖν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως: nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac peius κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἡρετο τοὺς βασιληῖους δ. κελύων, κελύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἡρετο, ἡρώτα, ἐπύθετο. Μοχ ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπνέμιον) Quae dicantur *hypenemia ova*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκῆν, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *forncarium, & fabrum aerarium, & ignipotentem*: βάναυσος est arte sordida seu sellularia quaestum faciens; sed πυρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ml. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in stando, & coquendo aere, a πυρῶ. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρήτην, vel πυροτήν. SOLAN.

ibid. τὸ πᾶν) *Prorsus*. BROD.

ead. l. 8. Ἐρρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἔρριφθ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπνέμια) Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μηκέτι χρήσιμον) Sed *eviratum*. BROD. Virilla enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Laët. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Διὸς ποτὲ χαλκοβό-
της δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτό-
μαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἅς ἔχον Ὀραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανοῦ, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὸν καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἔχεν ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχρῶτες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuius* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τέ-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Δάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forſan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut
δι. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλας) *Silvas ac salus*: ὀργάδας vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum refecerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθησαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poetis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem § 3 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὀρνεα) Nam pica Baccho sacra est, Iovi aquila, Mi-
nervae noctua. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, vitis Baccho, Iovi quer-
cus. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deon.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦσαν) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 seq. praesertim Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γεῖος P. L. & A. alii Ἀργος. SOLAN.

ibid. Μυρδάνιος) Hic pro Phrygio: poetarum enim θεολο-

γούμενα cum traçet, poëtica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τημ. c. 4; infra Ζ. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas rulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem ὑπννήτην adscripsit, se coniicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γυνώρισματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ᾧ τῆς ἄρας, ut vocabulum hoc exponit Polux. Immo cum ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενεᾶδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον ὑπννήτη, τοῦ περ χαριεστάτη ἦβη, cui sunt flaventes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc versu Homericō omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Δέφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ ὑπννήτῃ) emendandum censéo πρῶτον ὑπννήτη· abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπνῇ, in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ελέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἑρμῖαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πάντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πάντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πάντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκκρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιῤῥαντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci δέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημ. c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρρησιν, pro μετὰ προρρήσιν quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιῤῥαντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. ὕπναι) Lege ὑπείναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπείναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γυνεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεών. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἠλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίσσῃ γὰρ τῇ Ἠλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ— quae est in *Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἠλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθήραντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquimalia sive

vasa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adpergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immerfis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Io. Brodae Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεακῆροι περιῤῥαντήριοις τοὺς εἰσόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ἀροτήρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3. Φιλῆσας — δεξιάν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Milef. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελές) Confule Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Συμποσίῳ φησιν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πληρῶσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κούραι μὲν κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & socii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτου cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθάρως τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βομῶ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκιδναται) Homeric dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesius* Panis symbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρωμ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat *Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.* & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. II. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς.* BROD. II. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρημένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani.* Callim. *εἰς Ἀπολ. ἑκάς, ἑκάς ὅστις ἀλιτρός.* BROD. Male Angl. *βεβήλοις.* Callim. alii *Καρδιουλεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane.* Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praeco-nis, *ἐκάς, ἑκάς ἔστε βέβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, fores occludite profanis*, hoc est, a foribus remouete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βεβήλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *αἰσω συνεταῖσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βεβήλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. sparf. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βεβήλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὤσιν ἐπιθῆσθαι θύρας τοῖς βεβηλοῦς καλεῖουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρώποις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι καλεῖται τοῖς ὤσι τοῖς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROFANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis iniitans, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse vir ampliss. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hoffmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὤσιν ἐπιθῆσθαι. *Famuli autem, & si quis alius adfit PROFANUS & agrestis, AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τό δὲ μὲν οὐκ ἐτί στίματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπικαίνται Ἀρμύδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN. in Schol. Ἐξαιρεμένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in V. ἐξυρμήτων, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγούμενων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolescentis omisam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam restarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodorus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luētus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodio IX, *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Casaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ιερείς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat P. & edit. I. scriptura, ὑψηλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armenio iam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, & quando existit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῶ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν. ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est post coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστοὶ διεξήεισαν αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μετὰ ξὺν καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, sed quid interim in singula diceres, cum certe debuissent, sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδισκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Casaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδία σημεῖα) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον quare mirum non est, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὄν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΙΡΑΣΙΣ) Vertunt, Vitarum auctio. Ver-

te, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατηγωνίησθε τὸν ἀνθρώπου, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραῖσις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui *Bionem* πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facitissimus. Auctor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sedis distinctorum, vias venum proclamantem. Vitas autem philosophorum fumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότετον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisset contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum &c.* genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγορικὸς. ut praecessit, non ὁ τὸν βίον αἰστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατὰ βῆθι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σε φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρεῖμα, καὶ πλουσίον δέσμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμῇ τρυφῆς; τίς ἀνείται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἶδὼς τοῦ χράνεως. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίστον βίον πωλῶ. τὸ σοφώτατον πάντων ἀποκινύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur *Bionem πρᾶσις*. At Thom. Magister hunc semper citat nomine *Bionem πρᾶσις*. ut videre est in voce Ἀποκινύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancia* significare dicit, hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατηγωνίησθε τὸν ἀνθρώπου, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραῖσις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, conlegas? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum vitae sunt umbræ, εἰδωλὰ, manes, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues sine corpore vitæ*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitæ rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitæ & instituta ponuntur ut personæ. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. GESN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videtur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiæ ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quæ honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admitturi, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. in primis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πόσου τούτων ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. ὥσπερ εἰ τὰ

μικρὰ καὶ κομὴ δ' ἢ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω παλοῦσιν ἐπει-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peractio praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus
isthaec sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum *Iup.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοί
& in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύζομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem eris, Mercuri, praeconis mun-
ere fungi, & quod bene vertat, iam ad Porsenae regis bona emenda
allicere.* SOLAN.

ead. l. 9. Καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινεῖν, *solvere*, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλέ-
σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἢ ἐκτισίς, καὶ κατα-
βάλλω βῆμα: vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *vitam opti-
mam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον*, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-
nerosam, vitam liberam*: rectius vertas, *vita optimum, vita virilem,
generosum, liberum*: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e genis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblichio. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit κατ' ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam
mundum canere*. LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit ψευδολογίαν, παραδο-
λογίαν, i. e. mendacium & falsiloquium. Intellige vero aut de
iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de
iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi
docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae
forte, dum de auguriis disseribat, transvolarat, & postquam
manu demulisset, iterum dimisisse: de quibus vide Iamblich.
in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικήν) Summum in his fuisse Pythagoram, no-
tavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum pro-
portiones primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap.
31. LEED. Vid. Chrysof. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in
Porphyr. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul.
BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθη-
σιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas,
quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpo-
re, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωγίη) V. Rittersh. ad Porphyr. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὁλῶν) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216
D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praece-
dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρί-
γωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες
Geometras in figuras & ipsi constitue-
runt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ
ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρχάμενοι
τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι
πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ
ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα. καὶ τετρά-
γωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς τῆς μέρ-
ους μονάδος, δυνάμει οὐσης τριγώνου, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ
πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυνάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ)
τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον
τὸ δέκα, ὡς τῶ τριγώνῳ καὶ τετραγώνῳ συντελούμενον τοῖς
πρώταις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῶ μὲν τριγώνῳ διὰ τὰ
ὅλα σχῆμα. τρίγωνον γάρ τῶ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλευράν·
ἡ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύ-
ρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρακβάσει εἶρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ δ'

β'.

γ'.

...

...

...

...

...

*Ορμιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως
 καὶ μὲν τὸν ἀμετέραν ψυχὰ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀννάου φησὶος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST. *ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές*) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. *Ορμιον) Quibus inducitur rationibus, si discere lubet, ad Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. ς. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοσ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. *Ορμιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν δὲν ἀριθμὸν ἔόντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphyg. *περὶ ἀποχ.* II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμάς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλέον τοῖς θεοῖς ἀπέρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλοι Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Ofir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτῆς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus; qua utitur, Ionica. In edit. est αὐτῆς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆσιν) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδὲ ἔν τι) Οὐδὲ ἔν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχὰς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπούται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνας εἰκена μυσάττη τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt fabae*. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras; h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster; Μόνος δὲ ταύτης (ἐορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυανοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nubilis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathō, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, five A. I, Sc. III: Εἰ δ' ἂν χαμαὶ τ' ἄνω κατὰθεν ἐσκόπουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον' οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία. Ἐλκεὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἱκμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΤΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀττὶ τοῦ, καὶ γὰρ. ἀττικῶς. Καλλιμαχος, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω. Ita hic Scholiastes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Aristophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non!

Lucian. Vol. III.

E e

puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκων, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi uritur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ, Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχος· Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γὰρ, & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἄλλ᾽ cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiastam illud idem addit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἥκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πιστέιον. Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πιστέιον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero*. Dionysus herus exigit ab Xanthia seruo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio fumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est*. In Ἐκκλησιαζ., v. 387: — Οὐ γὰρ ἄλλ' ὑπερφῶνς ὥς λευκοπληθὺς ἦν ἰδεῖν ἢ κλησία. — *Namque insigni ratione Videre erat quam album esset concilium*. Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἄλλ' ad verbum vertit *non enim, sed*. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazulis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δέελ'. οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρωμίτου ὁ Κωδικίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum.

scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticis mi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσας θ' ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, pondum liquido constitui. IENS.

ibid. ἱπὸ — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἱπὸ, pro communi ἱπρὸ qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα: ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἄρθρων habere Hippocr. LEED. :

ead. l. 5. Ἐλθόντα) Turbant hic codices. R. ἐλθούσαν. Fl. ἐλθόντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fuisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione notminis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλῆα τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθεῖν πρὸς ἐλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπ' ἀνέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὐροὶ ἂν ὁδωδὸτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philosophumennon Origenis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασπσάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθεῖν πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήφεται προσερεῖ (sic lego, non πρόσφερεῖ aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὁδμήν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquandiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumennon auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γένου. Sed φένου suadere videtur αἷμα. Luciano. Rursus αἷματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φένος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* seu glande *regia esse*, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γένον dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀρτὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *consanguinei* & *sanguis meus* pro filio, & familia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo femini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diffimulo. GESN. Addi potest ad notionem φένου pro sanguine Plin. 21, 16, f. 56, ubi de Scolymmo: *Idem erat atractylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπόδυσθι) Id. in Eunuch. Cafaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch: omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοῖσιν εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσούς) De Pythagorae femore aureo Porphyrt. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, aliique. Meurs. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN.

ibid. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἐσσεαι ἀθάνατος θεός ἀμβροτος οὐκέτι θνητός. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συννεστήσατο Πυθαγόρας τὸ αὐτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὸ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐκτρέφειν. A Crotone autem & eis τέραντα ἡ αἵρεσις

ἡ δὲ ὁδὸν. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακῆσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινότητες, seu consortia, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Πορτικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπῆς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui ex humeris pera dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpres; quasi ὦμια inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὦμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμῖς autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. lud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλ.) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδα) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμείδια. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἄτερος μασχάλη) L. ἑτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμῖς. Etymol. in Ἐξωμῖς, Hesych. in

Ἐτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurf. ad Lycophr. v. 1099, lac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλεῖται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλήσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Τεκεῖ) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe π (v. in χωρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapidhis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτῆς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis locus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. Antistitem hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προφηταί etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρήτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγομένων. Dolum vero vulgo notissimum. Vid. eund. *ibid.* C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὅπισθ' ἄγραν) Tu vide, an sit ut apud Sartyrum poetam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. Coll. Gal. Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ὀπισθ' ἄ-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Troziii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiaſtes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλεῖονε δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὁπισθογράφου retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἔρημον] προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὁπισθογράφα multum iuvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vespr. v. 1284, & Kuft. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν ἢ ἡ γλῶσσ' ἡμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ἡμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος' idque Εὐριπίδειον τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abieciſſe sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatiſſe atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpereſſent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέξυσον) Puto me in versione vim verborum sic fatis affecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀποξέω compareretur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἴσθαι) Ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Etymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἶκου) Corruptum: C. ξέειν τοῦ κατὰ πάντων ἥχου. SOLAN. Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπο, vel παρὰ πάντων ἔχον· discrepans a sono, qui ab omnibus proficitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξένον προσιέμενος) H. e. ut vertit interpres, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιεσθαι τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui, Aelian. lib. IX V. H. c. 3: Κλείτος δὲ, εὔποτε μέλλοι τινα χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίτω, Clitius vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. Bos Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Poecilo rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποίησαιεν ἂν τις δαῖρῶν, ποίει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere auserit. Sed legendum, Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων, ἀμὲν ἰδίᾳ ποιῆσαιεν ἂν τις, δαῖρῶν ποίει, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὄμνῳ) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδς πόδα πολύποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sorades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἢ τοι σκυτοδέλης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέλης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpretes, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Ienſ. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάνανσον, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inferuerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) intelligenti & ingenioso opponitur ἰδιότα. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenaeum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίαν) Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonici. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur πλακουντίων. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι: mox ex eodem Mf. reponere, ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραῶσθαι βούλομαι: ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλοσθον, volunt: & statim idem liber, ὃ δὲ τινα ἔοικε πενθῶν quod est ελληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν: mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, at ego omnes a pueris plorare iubeo, cum ἡβηδὸν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἀπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδ' ἠρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἐλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἀπρακτος εἰσιν ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἐοικασι δ' οὖν πολύτιπλῆθος αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignoratione intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβής εὐσεβεία, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, five oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegit. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνω) Heracliticam illam philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸ αὐτὸ ζυμμεγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸ αὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Acceperunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ἰδύρομαι ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ἰδύρομαι &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correctae: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκλῶν. Non inepte quidem

Math. Sladus coniectarat, *κυκᾶσθαι* sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. *Κυκᾶν ἢ πῶσις ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχᾶν τις ὦν. Συγκειμένων* vereor, ut rectum sit: scribendum videtur *συγκειμένος* nam longius abit *συγκεκραμένον*. Pro *ποιεῖ* vidi, ni fallor, in V. *πολλ*. HEMST.

Pag. 97. l. 1. *Διαφερόμενος*) Hefychius etiam *μαχόμενος*. Suidas *ἐρίζων, φιλονεικῶν*. SOLAN.

ead. l. 6. *Γρίφους συντιθεῖς*) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi deberint, non satis constaret. V. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἡβηδὸν οἰμῶζειν*) Non debbat verti a pueris plorare, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, *ἄπρατοι*, non *ἀπρακτοί*, unde ipse dialogi index *βίων πράσις*. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: *Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπαγῆσθαι*, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit *ἀθρόον*, i. e. *confertim, sine discrimine*. LEED. Audis *μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην*, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. *Ἀπρατοί*) Hoc in loco cum ceteris erravit l. edit. neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: *συνδιαφ. διαμ.* SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, *συνδιαφερόμενος*] *συνδιαμ.* probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσματικὸς) Pro hisce in C. legitur: *ἔθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον*. SOLAN. Primum *ὁ πυσματικὸς* unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebebat, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δύκτιον* prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: *Γρίφος, ζήτημα, αἰνίγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί*. ergo menda non vacat illud *γρίσπαν* quamquam ea de significatione *γρίπισματος* ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas *turpis lucri & rapinarum*. *Γρίφος*

autem, quo defituuntur *V.* & ed. A. in capite Scholii praeposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἡβην Grammatici exponunt ἀκμήν, ἡβὴν ἀκμάζειν inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδεραστής) Tangunt τὰ ἐρωτικά Socratis Athen. Aristaen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Iosf. Mercer. ad Aristaen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

ibid. Κἂν ὑπὸ δῖς.) V. Plat. in συμμ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. V. Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) Vestlicontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταυτὸν δῦμον. Τὸ δῦμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Matthiae de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στόμυλος, scribendum esse liquet ἐφεδρον eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anserem deirasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102. 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theophrast. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. p. 257: Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρτος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, δὲ τὸν κύνα, καὶ τὴν χίνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγείτο καὶ ὄμνυ. οὐκ ἀνὴρτος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὄμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυ,

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἀμύνναι*, & Hesychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviorem auctorem Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, *ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν*. Adde-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, viriose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: *Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ Κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγάειν*. Quis iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod *ἐν* ante *λόγῳ* deest. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: *ἀμύνω γέ σοι τὸν κύνα*] *Κέρβερον*. *Ῥαδαμάνθιος* (V. *Ῥαδαμάνθιος*) ὄρκος οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος & statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχῆν. Κρατίνος Χείροσι. (in V. *Χ' ἐσι*) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σωκράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος* itidem habet, nisi quod *θεοὺς δὲ σιγάειν*. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro *Χείροσι* vero scribendum fuit *Χείρωσι* quod recte a Iun-

germano observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hæphaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεὺς, Ἀρχιλόγοι, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos verius exple-ret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit : nam quale est illud σιγάει, vel potius σιγάειν; hunc in modum consti-tui debent : Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κίων Ἐπειτα χῆν θεοὺς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastæ commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. Τί δὲ περὶ — Βαβαῖ τ. φιλοδορίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4 : Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδ' εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, θεωρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τίνα ἂν θελῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν. Ὁ τοῦ Δαυμαστοῦ γέ- ρως. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἴεν) Nimirum sunt ea tantum, quae ma- nent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac dein- de ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeter- nitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. l. 2. Κάμει ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάν- των ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμει ἄλλον· sic omnino legen- dum : perperam, κάμει ἄλλου in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mss. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedixi etiam legere- tur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione emptum fin- git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo confule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera ve- niisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρρ — antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Plato- nem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristip- pi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi- sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἰδία λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖναι δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video : verba τὸ δεῖναι δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τὸ δ' εἰπεῖν ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάβας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκῆα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάβας τῶν καρικῶν) *Etiam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpretes; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficum e Caria*. Nam & παλάβη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ χλυκῆα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Revivisc. παλάβην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut pater ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imposteret, quidam in portu Caricas Cauno advektas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶν κουρίαν ἐκείνον) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶν κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelorio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δρατ. c. 27, ὕπωχρον, ἐν χρῶν κουρίαν, ἐν γενεῖω βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendoſe. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba & pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminae ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρω̃ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Δραπ. c. 27, & quae illic annotata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρω̃ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes sectante dicit, eum μέσσην κουράν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρω̃ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχιτώνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, 1, v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλούντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασιν λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τὴν βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τὴν βουλόμενοι, τῇ ἀριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελὼς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀρίστως, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi δὲ τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσγῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.] G. Quid sub ἀποσγῆς lateat, nescio: sed συμπληρωμένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύνων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαίρα ἀπὸ σύκων συμπηττομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιοῦντες &c. unde conficiat, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legentur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono *coacti, congregati*, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyerus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὁρῶσις, ἐκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, *indifferentia esse solent*. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβεβῆκει in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μαθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *reicta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apo-proëgmena* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acrato-phora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, non appellat mala, sed si libet reiectanea. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed fumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα*. Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxume accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominentur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. *καταληπτικὴν φ.*) Stoici phantasiā partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide Academicā Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis affumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταληπτικῆς* exponit, *rerum cognitiones* & *comprehensiones* ac *perceptiones*, ut Davif. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. *Σύμβαμα*) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἁξιώματα*, καὶ *συμβάματα*, i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρασυμβάματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθῇ, ἀπόφασις ποιῇ, κατηγορημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὥς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὁσάνει παραλείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὥς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτης μεταμέλει. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὅποιων καὶ ὀπόσων) Ὅποιον καὶ ὀπόσον. GUYET. Ὅποιον καὶ ὀπόσον L. quod magis arridet, quam ὀποῖα καὶ ὀπόσα A. & P. In edd. ὀποιων καὶ ὀπόσων. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα: tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepserat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφον περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Elegram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκοδείλιος) Hinc κροκοδείλιτης λόγος Aphthornio. Crocodilinam vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῆ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *Σερίων* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniecere, quid *Σερίων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisse Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. *Κυριεύοντα*) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἠλέκτραν*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *Ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκαλυμμένος, σφαιρῆς, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. *ἐργός.* quae omnia Logicis fufius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. *Ἐγκαλυμμένον*) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἐγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. *Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per prima naturae significari sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia. REITZ.

ead. l. 15. *Ὁψιν*) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. *Σολοικισμῶν*) *Σόλοικον*, non *σολοικισμὸν*, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantis T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φαινέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτίονος ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσφαλείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ νῆ Δία σολοκισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλος ἂν αἰσχυρθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de consuetu vocabulorum, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per lozem soloecismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὲν τρεῖς) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis somi, Γνυπῶνες, qui sunt στυννοί, κατηφείς, ἀτολμοί, παρημένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πατωμένοι morosi, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνύξ est in genua, & πίπτειν γνύξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dedit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quare sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνύφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *anarium* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδιον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνύφοντας ὅπως χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἢ τοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νέφελ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἄκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrepo. GERN.

Pag. 111. l. 13. τοῦ περιζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: περιζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ περιζειν. REITZ.

ead. l. 14. περιζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγος πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὅστε ἦν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὅστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. I. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur mis. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἔσωτερικὰ τοὺς διαλεκτικούς, ἐξωτερικούς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὅστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Prioris attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσαις ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστασίας, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauctorentur, ubi eadem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: Ὅστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καμὲν μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

reñionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega- vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio ta- men aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, signi- ficaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc ad- versari videbitur τῷ *non poteris*, *quin emas*, quod etiam appo- situm foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Ceбет. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, *quin igitur nobis ista suum explicas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοιςδε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro cito ab- euntes morimini. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest aper- tius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posue- ram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Όνος οὐ γελαστικόν) Contra disputat Theod. Mar- cil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. I. &, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ίκαρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* signifi- cat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίσειςδαι) Legendum ἀποίσειςδαι. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino ΦΙ- ΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώ- ριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φι- λώσοφος abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινομίς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτὴ δὲ ἀκαταληψία τὸ μὴ δὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιδῶκεν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδ' ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποφυγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιδῶκεν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendere, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βράδυν γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Νωθῆς] Ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ γινεσθῆναι καὶ τοῦ θέναι. . . θέναι. Solanus στερεητικῶν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clavis exhibebat: non dissennit Etymol. pag. 608: Νωθῆς, ὁ βράδυς καὶ ἐκλελυμένος παρὰ τὸ γινεσθῆναι καὶ τὸ θέναι τὸ τρέχον γίνεται νωθῆς. ὡς ἄρδω, νεαρὴς ὁ ἐστερημένος τοῦ θέναι. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρῶ λόγον) Adscriptis his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit ineptia ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῶ, vel ad Lucianum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγιστάειν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπενθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, inferiore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ἡμῶς τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῶν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρῳ λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Neph. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiamsi causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptrati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegar, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ H ANAB.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed imprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, κατεχάλαζης αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. GESN. *ead.* l. 6. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πῆρῃ) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτρῃ φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλω) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριστιππε) Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Ms. Gr. & P. restitui-
mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστὲ σοφοί) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἔστὲ φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscenibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμηρικῶς classicum canit, — Ἔστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἔργῃς. Nempe Homerus Il. A, v. 287: Ἄνῆρες ἔστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἄλκῃς. IENS. Hom. Il. A, 287, Ἄνῆρες ἔστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἄλκῃς. Unde & hic ἄνῆρες excidisse conicio, quod cur reiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἄλκῃς. Recte; sed vers. Il. Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἄνῆρες ἔστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἄλκῃς. quare non dubitem, ἄνῆρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ἔργῃς vero re-

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, ut supra πῆρῃ pro φρήτρῃ quo iracundiam philosophis exprobraret, non robur. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτάκλις) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10.) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΑΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. MSS. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum exciter. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. μαστιγώδυντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστιγώδεις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. Τὸς θοβαλμοὺς ἐκκεῖσθαι) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθαι) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰουσοῦ vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστον) Placet *κάκιστον*. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera HomERICA sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λακιστον μέρον* Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ. v. 116*, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. 'Ικεσίον) Intellige *Διός*. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obscuro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gesn. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. 'Αραρον) Vid. & *Καταπλ. c. 8*, & Eur. *Med. 322, 743*, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ομηρον ἂν λέγει) II. X, *Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ*. Et *μοχ* ad *Ζωγρεῖτο* subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, *Ζωγρεῖτο 'Ατρείος υἱὲ σὺ δ' ἄζηα δέξαι ἀποίνα*. &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, *Ὅς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιστά*. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in not. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ) Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item A, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. 'Αντιλογίας) F. *ἀπολογίας*. vid. *Ησ. c. 15*. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, *Μὴ δὴ μοι φύξιν γε δολων ἐμβάλλεο θυμῷ*. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Iens. Lect. Lucian. pag. 166) in voce *κτεῖναι* corripidi phthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατι) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid. Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. τίνος μ' ἔκατι κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἔκατι ρημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνετε με) Κτενεῖτε legend. coniiicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχαλίνων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κάκειν προσβλέψαι σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος Περὶ θέντος κακοῦ ἔστ' ἄλλος εὐρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam invenienti. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille tecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἐτι μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τούτῳ κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοῦς; Qui fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθαι, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Visio typorum, puto, exhibitur ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθαι. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Ms. εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequè ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit

Budaëus δ' πάντ. GRAEV. Hom. Il. Δ, 137: — ἀμείλικτον δ' ὅτ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικούρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. folis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regebat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Tim. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδίκος, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, verituum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὀρφέα) Illud ἢ Ὀρφέα ex superioribus huc inscite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κακηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλειπίπατε) Ita omnino pro καταλεπίπ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἡδη τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἶδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχηματῶν. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Act. V, 36, θεωδᾶς λέγων εἶναι τινὰ ἑαυτὸν. Ad quem I. Elsner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. Il. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Bull.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.
Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. BOURD.
ead. l. 5. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag.
 98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινώσκω δικαστήριον, ὑφέξω διηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινώσκω. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in te visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλος) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλος est, & ὀρ. ita scriptum, ut littera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσιν & sic interpretes. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Theophr. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem.* Erasmi. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat Eustathius: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οὐκ ἵππόταί χρέσιμοι, ἂν τις καὶ ἐπὶ ἐνδὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον δαιτητὴν ὑπεπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulsus, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego*

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observavit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐστὼν δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλωθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἔνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν εἶναι τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non fuitilem me defensionis tuae habiturus sis aeternam.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην αὐτῷ &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Ienius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἰππος) Ἰππου legebatur, sed Solanus ου in os mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλοι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in os & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V, desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στῆας γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucydid. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περισσότητος, & ἀπὸ περιουσίας, ex abundanti, sive, *plusquam opus est*, ex Thucyd. assertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydrum. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

sensum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρουίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐκρυῖν) Ἐκροῖ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) Ἐνέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere possis συνενέτεμνον vel συνέτεμνον: sed posterius eum voluisse, facile est coniecere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαράβησθεις) Emenda συμπαράβυσθ. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editt. P. S. &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεις vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam maxime opportunum & incommum se aptabat*. Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, Ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta*. In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾷ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos boiis crassiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχείλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιὰ & ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Ἑλληνικ. οἷγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δέσαντες παραδίδασιν, οὐ τὰ κῆκείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τοῦτ' ἡμῶς οἰχονται ἀπὸντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοῖς σιδερούς. Prudentio est βοῖα: Colla bovis impedit. GRAEV. Ἀφαιδὲς omnino legendum, praeceuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. I. Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφαιδὲς. GESN.

Pag. 129. l. 1. Ὑποφαίνεται δὲ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κκαλλωπισμένην, μηδ' ἐποσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, creta & fucus. Sed, cerussa & fucus rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: admodum gaudebat; sed rectius cl. Gesn. vertit, pulchritudinis nomine; ideoque ego comma post ἑραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, laudata propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἀχαρὶ σκωπτόμενος, Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. unguentum Veneris, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐπρόσβλεπε) Id quod meretrices Corinthiae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγχείλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Ἀσ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγχείλεων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid anguillae sibi hic vellent; de anguilla substituenda bovis, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas muraenulas torquium quoddam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγχείλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ρίνδς) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξίονα) Vid. Hom. Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τῇν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Milriad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Composite. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Λυκίος, τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καὶ πῶς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τομένου, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἰθριον, οὐκ εἰς ἑδάφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λυγαῖς ἐστραμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐδαίμοισιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν περίξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro, Veneretiae nobis adspirant aerae; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium serax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad ταὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκήοις ὑλαῖς ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς δὲ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hīcē filvis amoenā tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic δὲ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, 'Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδειγχαί μοι δοκῶ. φέρε δ' ἡ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων· respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσβολικόν Lucianici filii properantis notat Marcilius, Ἄλλ' οὔτι γὰρ πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἔχρην, ἀκριβῶς γυγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituerent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Luber hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσβολικόν τι refidere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ἀμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie filii ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνης, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φύμα ἡφαισθῆ. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimum certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Munkerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est*. Non tamen sunt omnia, quae in Hygino sribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φόβον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο*. Gelfnerus legit *τοῦτον*, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἶκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο*. Posceretur *ἐκεῖνος*, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ ἐν τοῖς. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγῶναι ἔχοντα ταῦτα, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο &c.* Reiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in *ἐν τοῖς* sensum; neque enim id satis commode ad *ἀγάλματα & εἰκόνας*, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post *ἐν τοῖς*, illa *τελεία στιγμή*, (quam enim non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* *Ἐν τοῖς*, hoc est, *ἐν χειρουργίαις* omnis generis. *Τοῖς* autem pro *ταῖς*, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatur cui-libet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598; — οὐ τι μὲν ταύτης χρεὼ τιμῆς — πο-
tat, id esse *σολοικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις* debuissse nimirum
Homerum dicere, οὐτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scri-
bit idem commentator ad Il. K, v. 43, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε.
— An vero revera haec locutio sit *soloecca*, non iudico. H.
Stephanus censet esse *accusativum pro dativo*: quid vero hoc
a *soloecismo* differat, non video. Forte quaedam est *ellipsis*, cu-
ius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti
est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ'
ὑμετέρων ὀχέων πληγέnte κεραυνῷ Ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον. —
nimirum *πληγέnte* positum esse pro *πληγείσαι*. Et certe hoc,
vel in *duali πληγείσαι*, postulat haec oratio: loquitur enim
Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ *πληγέnte*
est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istius-
modi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Ho-
merum Il. Δ, 508, legitur — τὸν δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε, non
est, ut censet Anonymus ille, *soloeismus*; nec summa fuit
Homero, utile innuit, necessitas scribendi sine *soloeismo* —
τοῦ δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε. Est nimirum *solemnissima* illa *el-*
lipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε
κατὰ τὸ ὅσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.
(Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E,
82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum,
diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὅσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ
μοῖρα κραταίῃ. Hanc *parenthesin* inseruit *Hemstl.*) Apollonius
quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta
suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi
poëta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, *de uno*, usurpat, identidem non
recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisin, ut ini-
quam exploserunt dudum eruditi, Is. Casaubonus ad Athen.
IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud
hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis
hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖω τε περῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — *interpres Graecus* continuo infert,
oportuisse ἀγούσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes
ille in suo libro legebat ἀγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec
sanior est lectio: nam sic κῶας ἀγειν reperio quoque in hoc
poëtae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον,
fragmento, κῶας ἀγειν κριοῖο μεμαῶτας —) referendum enim
id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἀγούσι, sive ἔχουσι, non fuis-
set culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est.
Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *nihil otioso esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, *Τμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώτι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας*. Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apolloniū Scholiaſtes) Il. A, v. 541: *Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔόντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν* — hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἔστι, σὲ ἐμεῦ &c. semper tibi placet, ut seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare*. Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiaſtes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομεν αὐτῖς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — ait illud *σφέα* se non ὑγιῶς habere; convenire enim *σφέας* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere *ἐφ' ἡμέτερα*. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομεν αὐτῖς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiaſtes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηδῖως δ' ἐν ἑοὶ καὶ ἀπειρονα λαὸν ἀγείρας*, culpatur τὸ ἑοὶ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ ἑοὶ, quemadmodum & τὸ ἐαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. *Flor. πάντως*, uti conieceram. In reliquis est *πάντων*, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime principes philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita*. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIMUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia* sit *causa* philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim insert, *prudenter Academi-*

eos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Mf. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *cassam principum philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *cassa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davif. ex Mf. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia* sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut ait Nemefius de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τίς ὑμᾶς) Angl. τί. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίσις) Ἀθηναίων legebatur in impr. sed *ων* in *ois* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λαποδύτης) Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡς περ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κήμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeſo, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget*? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tun-

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.
ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus,
 sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἢ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσιον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερότερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resulget, fitque splendidius.* Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae poiae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus feriendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσμώνμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώνμενον τοῖς κόμμασι χρυσιον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum videntur signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impressio, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμώνμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμώνμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum offendant. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμάζ· sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμώνμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elfner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῖλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θεῖον. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἀντὶ τῆς κολλήσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. Eust. ad Iliad. i. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιόν) Alibi apud hunc & Demosthenem παριόν. SOLAN.

ead. l. 8. Καί σοι ὅτι ἀνδοκῇ) Angl. ὅ σοι ἀνδοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μόνη τέληθες ἐξευρεῖν δύναται) Malim cum Mf. Ἦπερ καὶ μόνη τέληθες ἀν εὐρεῖν δύναται. Inferius ἐν τῇ Ποιίᾳ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum interpretibus in Poecilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀν εὐρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucianum ἐξερεῖν ἀν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκε eodem, quo hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρειον πᾶγον) Arion pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arē vocant) in ius, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa erudite vir sanctus Gulon. Fulens. ad Dionys. Areopag. dixit. Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. Hesy chius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides, & quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco, eius iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad Aët. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammondus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur. Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιώπης) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, nisi secum comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi Philosophiae etiam ministrare commode dici possint Libertas, &, quo sensu hic sumitur, Audacia; elegantius tamen & longe aptius Veritatis affectus dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propenderit Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Liberras & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶον μωμεῖσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, fortuitis. Verte, vulgaribus, minoribus. Sic in Act. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βέρβεροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν, documentum non vulgare. REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ positum oportuit. SOLAN. Non male δυσελέγκτους conicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὐρισκομένους scribendum. In marg. I. noraverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. Εὐρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἀλιεύς· αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi εὐρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμεινον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιᾶδης) Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde Democares ob nimiam & procacem linguam Parrhesiastes dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi Demochares Lipsius edidit, pro Democares, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπεφρατίδιον) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σύρος (εἰμὶ) scilicet ὁ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiaften, cuius catalogo, quia de Babylois tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἥρμην. ἢ τέχνη λέγει τις;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἥρμην, τίς δὴ σοὶ ἢ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὁ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Veriebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu proficeris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλοῦ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his αμισε, vel α φιλο incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζονα, μισο-ψευδῆ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρήνη, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε. Interpres: *atqui non oportebat: eiusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, *ferunt homines, & ista & illa esse eiusdem*. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis* scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοφειδής est, ille pariter est φιλαλήτης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γάρ ἐστιν (scil. τέχνη) δὴ εἶναι δοκοῦσαι. VORST.

ead. l. 3. τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρδρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρ. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρ pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Προνάω) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: ναὸς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις Aristophani, & Πολιούχος Pintlar. BOURD.

ead. l. 12. Ὡ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. Ὡ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἔχρην, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἰ μέλαιναί) Scil. ψῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἶεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ὕδὴ καθήμεθα. MARCIL. Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate sufful- tam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀριστα κατηγορῆσαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi ἀριστα κατηγορῆσαι δοκεῖ, qui vide- tur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορῆσαι ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορῆσαι ἄν. SOLAN. Κατηγορῆσαι) Voluit Solanus hoc in textu muta- re. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavi- mus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiolem habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσεσθαι τὸν Κανδαύεα, ex uno Mf. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra exi- stimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. Il. Δ, 161, — μέγαλῳ ἀπέτισσαν, magno luenti. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀ- ριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, di- cens ἐπιμηχανήσεσθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod clar. lenf. tamen in — ἥσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praebeat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. diffi- milia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum fu- turis coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ:

ead. l. 11. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso pa- tet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed re- pugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσηγός, οὕτω καὶ προηγωρία ἢ υπερηγωρία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγος ὡσαύτως καὶ προηγῶ. Λου- κιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες ἢ ἀλιεύς· τὴν προηγوریαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synes.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum *προνομίαν* legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae distinctionem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. *Γοργίαν*) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur infectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. *Συνεχῆ*) *Συνεχῆ*. MARCIL.

ead. l. 5. *Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.*) Lucianus Platonem subsannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: *ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Πητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. *Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*) Homer. Pind. a quibus poetae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. *Τὰ κοινὰ*) *Communem omnium causam*. BROD.

ead. l. 4. *Ἐν τοῖς λόγοις*) Malim, *in opinionibus discrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes: mox sequitur, *ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν*, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. *Οἷα οὕτως ἀπέφηνε*) Corrige *οὕτως*. BROD.

Pag. 142. l. 3. *Τούτο*) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, *Τούτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γὰρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ*. Vehementer suspicor, legendum esse *τούτω*, non *τούτο*: utique id exigat orationis huius tenor. *Nequaquam vero illo*, (baculo scilicet eos superes) *sed ratione potius*. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. IENS.

ead. l. 5. *Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ*) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὧδε, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re Hesych. BOURD. *Ἐκκέχυται*) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. infidet *ἐκκ.* nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrum iterum mendose legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Ἀποκλρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiam num arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρομένον λέγειν. SOLAN.

ibid. Τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείους κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BROD. Inapte olim interpres: *Immo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ἡφους. Est enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipt. Gr. L. Bos.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περὶ παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicunque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, *pro secundo*, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὅσπερ δὲ περὶ ἑκάστων γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circā vitam*. Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πρῶτος) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Bapta eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecimus ad Pl. λ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) Bacchus. BROD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἐδρῶν) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρῶν, quod restituimus, legebatur in impressi. corrupte, αὐτῷ ἐδρῶν. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Confule in eius vita Laërtium. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in tuis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis insectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχθροί) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Reliqui ἔχθρ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπαιμῶλῃ) Recte ita Brodaeus. MARCIL. (Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic solet apud Nostrium aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28. REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaeus confirmant. Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμπεπῶλ. nisi quod P. ἀπαιμῶλ. habet. SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) Oxon. πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo Th. Mag. qui v. βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Iens. observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epiet. man. c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι & cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thucyd. III, 44, Οὐκ ἀξιῶν μᾶς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλα. εὖγε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖγε. MARCIL. ANAB. recte L. & P. ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia Philosophiae ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non Philosophis, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγχεῖ) Aquam infunde. BROD. Glossa Paris. habet, Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum clepsammis pro clepsydriis utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydram desiderat, adeat Peraltrium ad Vitruv. Gallice conversum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN.

Lucian. Vol. III.

H h

in Schol. col. 1. l. 2. Παῖ) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.
Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in
 P. L. & Iuntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem dis-
 scere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro va-
 ledixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ποιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate
 fuisse colligas, cum ad orium se contulit; alibi enim diserte
 XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ἡμᾶς, prave, nisi reli-
 qua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN.

ibid. Ὅρῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolve-
 re non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore
 philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti aucto-
 ritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23
 f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. va-
 xarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in
 hanc rem Casaubonus & Salmasius *οἱ πάντ*, quae legere ope-
 rae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si
 impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti
 passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in
 Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typoschematicum; nam editorem
 ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae *vobis* ex-
 primebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. Iunt. habet hic *γυναικίος*. Sed
 vulgata melior. Vid. Ὅρ. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. Paris. Herculem sal-
 tantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit He-
 sychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus
 Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum
 nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omni-
 modo deridendos propinasset, acerbè exagitat *ψευδοφιλοσό-
 φους*, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum secta-
 tores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem com-
 parat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena su-
 stinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine specta-
 torum vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum per-
 sonam gerant. Ait itaque, *οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς υπο-
 κρίσεως, εἰ πύθνηαι ὄντες, ἐτίλμνησαν ἡρώων προσωπεῖα περιβέ-
 σθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμε-
 νος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὄγ-*

παίμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
παίον τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, & intellectu facilis hic lo-
cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinue-
runt Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censerī, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) coarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
tur, in Δραπ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλοφ. c. 5, & Ἀποφρ.
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Uritur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἰ τίνα τοῦτον) Lege: εἰ τίνα τούτων. BROD.
Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἰ τίνα τού-
των. Melius εἰ τίνα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res h quia scribunt τοῦταν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσκεῖν, cap. 15. GRON. Scholiasies, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτῷατο, καὶ τὸν Χρῆστιπ-
πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο,
in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. IENS. Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte Guyetus correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruius, idemque & alibi restituius. Millies in spiritu hoc peccatur in edit. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspirations huiusmodi non inveniuntur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat ἐ αὐτὸν, ubi se ipsum significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. αὐτὸν pro ἐαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorrem reddendum, comma post ἐπὶ ὠνυμον sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποίητο) Ἀν ἐποίητο; GUYET. Brodaeus προσποίητο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποίητο) Angl. καὶ οὗτος λόγους ἐπ. BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσεποίητο; sed melius illud ἐποίητο intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque indicta causa condemnabant. Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in loco Hermotimi, ceteris indicta causa damnatis. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαίταῖν, ubi rursus indictam causam profert. In Abdic. c. 8, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἡλίσκεσθαι, habet indefensam causam. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καταγιγνώσκειν ἄκριτον, & καταγιγνώσκειν ἐρήμην. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὡστε ἐρύμην) Indicta causa. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεᾶν) Cereris & Proserpinae. BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἔξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον). Quid esset ἔξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἔξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. Iebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτουῖ) Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ, in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero τουτουῖ magis Articum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοῦται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγούν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non responder, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *si irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quia varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat; & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παραγκονιζόμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων δύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων δύρας ἀλλήλους παρωθόμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθόμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hesychius exponit ἐκβάλλειν· qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδούντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωδούντες· neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἐάσας, ὠσας, ὠθήσας, ἐκβαλόν. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς δὲ περὶ τοῦ κοινωνικῆν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλούτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corruptit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditis: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quia cum necesse est, inquit, ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωθόμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid, etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in tex.

tum recipi iufferat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγλωῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μερμ. (μοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnatur Iens. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς (ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιῶν) Iam olim. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅποις τότῃ. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπη) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Il. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἶτ, λόγους ταχέως. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν αἶρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenium, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat; εξαλήλειπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: Ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως εξαλήλειπται μάλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἢ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

five κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, five nuces Graecae; ἰσχυάδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: "Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, οἱ Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκείνον γὰρ διδάχθέντα τέως μὲν ὄρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nunc, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. Τις Αἰγύπτιος) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πύρριχίζειν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὄρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos investiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ ἰσχυάδες ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρεὶ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ira Noster. Statim c. 46, ἀπασιν τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε παλλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκεί-

στη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι c. 68, οὐκ ἀκούεις τῶν Στοῦκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθρωποὶ εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire viderur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχὴ τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἑταίρ. πῶς ἂν με ἢ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμεν δὲ καταδύναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appellet. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλίων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tarf. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Ball.

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὡμέγα σμενὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragœdiarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατήρος) Aut id a combibonibus ac commensatoribus translatum, aut ad clepsydram reiiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμν. Achil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σωτήρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πάγωνα βαθύ) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπάγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda siue magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκον βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut observat Ienf. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλοῦτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλοτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ Θεσπέσιος οὗτος νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκοχλῆνει, καὶ μοῖραν τινα ἦτε μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἶκαδε: posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. II. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσσοισι. II. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δὲ μὲν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύρτατα εἶπεν. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῆας, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Πελ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepulchrum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepulchrum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae* I, 21 & 26, Κάλως est; unde *Simfonio Chron. A. M.* 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt *Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpret Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. I, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακείον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) II. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίοι) Ex Hom. II. B. pro ἥρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Mf. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὥρη: est enim ex Hom. II. B, v. 468. ἥρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὥρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. II. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod his positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακρίων) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γινώρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γινώρισμα: quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410, ταχέαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μὴ δὲν. BOURD. Μὴ δὲν ed. I. & Mf. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae edd. mendose μὴ δὲ vel μὴ δέ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν δε κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτ'ω χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι Οὐδείς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτούς: sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. Ἡδη αὐτούς. ΠΛ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii lupinos. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Secespita*. Casaub. ad Suet. Aug. dico fusc alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαίριδιον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltem *Delphicum cultrum*. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ulla Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσιον, μύρον, μαχαίριδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseræ &c. quemadmodum sacrificatioes gumis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserere. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad dubitem, facit Scholiastæ a me iam memoratum silentium, risum caprasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, iocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid fuisse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyæn. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epicteti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλῷ στεφάνῳ. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός: quid autem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχοι κρατὲς, ut apud Hesych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκίος παρῆν* *χυμένοις &c.* vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina θαλάδος, σπονδεία.* Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenaeica pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult luncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ' ἔχον ἐν χερσίν.* Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo.* Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramofrondentis olivae.* BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρῶν) *'Εν χρῶτι, ad vivum, ad eutem.* BROD. Confer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. 'Η ἑγκανυάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Υπεροῶντα) Hor. oculo irretorto 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. 'Αλαπεκίας) *Vulpe notatos.* BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφορούς*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Η ἱέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. 'Ωπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam aludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod *ὄπερ* hic legis, ex ed. *l.* est; in reliquis enim est *ὕπερ.* SOLAN. *Ὄπερ* duali numero ex *l.* recipiendum iusserat Solanus. Obsecundat sem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ανέθηκεν) *Dūs dicavit.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Απὸ &c.) Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam oportebat *σχεδία διαπερᾶν*, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δελεύσας τὸ ἀγκιστρὸν ἰσχύδι) Brodaeus: ubi notata Παρρησιάρχου persona reponi vult personam *Ἀρετῆς.* Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*, pro *τί πράττειν διανοῶ, ὃ Παρρησιάρχῃ;* mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae *τί ταῦτα &c.* MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capteret philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; Παῖρρ. *δελεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχύαδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχοῦ, καθῆκεν ἐς τὴν πύλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῖρρ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, *Ἰερ.* Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades *καθῆκεν*. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὃ ἄνερ, πράττειν διανοῶν, vel διανοεῖς*;) sed ab alia persona, *Ἰερσίᾳ* scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfat: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *τί ταῦτα, ὃ Παῖρρῃσιᾶδῃ, ποιεῖς*; Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro *καθῆκεν* reponens *καθῆκειν*. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur *Ἰερ.* hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituumus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Iensius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturum sit. Neque tamen Brodaeii sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. Καθῆκεν) Καθῆκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΓ. tenuissima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεὸς ἐστὶ) Interpretes, *minime felis est*. Sed quis unquam audivit, *γαλεὸν* esse *selem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, *γαλεὸν* esse genus canis marini, qui est *κατεστιγμένος* & *ποικίλος*: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus*: *meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gaxa mustelam interpretatur, est piscis rapax*. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸν οὗτος γῆ) Haec verba non sunt in Angl. Cod;

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αῦων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. pr. c. 7. SOLAN. PRO αῦων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αῦων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἄνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum muti sint pisces*) satis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσειν ἡλπισας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

ibid. λήσειν) Sic recte legi, ex 1στ. α', c. 4, ubi ἐνὸρμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex *Iuni.* p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἀπασι. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺν, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Aët. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu ferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

in Schol. Μυσαρδς) Μισαρδς editum erat, sed μυσαρδς correxit Solanus, recte; nempe a μῦσος scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφυῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφνέστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφνῶν *apuarum*, & ἀφνεστάτων. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΑ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΑ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΑ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. II. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat. Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicens ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὁ ψδν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁ ψδν, *orsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσον. κακῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typotheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad καλῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna
Lucian. Vol. III. I i

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. repofuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Parif. *Echinus. Latine Eri-naceus, spinis aculeatis.* REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἠθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτέλλεται legebatur ἐκτέ-δαλπται cum tamen in V. esset ἐκτέθλαπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ω Πόσειδον) Audior voce una Angl. Cod. ταχέειαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρπού-σας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμέ-να τοῖς ὄβελοις. Sic & Ζεύξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παρ-αιτησάμενοι ἦκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Lu-ciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν per-sonam ΕΛ. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστήριον) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήριον, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Celf. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum du-ctum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίων. Sic Mf. Regg. & ita supra cap. 46, ὃ δὲ τύπος τοῦ καυτηρός. Ceterum in Mf. Reg.

2954 ad h. v. sequens legitur Scholium: κεκυνθηριασμένος, ὁ μὲν ἔχων ἡγίη τὴν συνείδησιν. *B. de Ball.*

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττιδος. vid. Voss. Hist. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. Καὶ τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) Εἶεν per ἀγε hic exponit Scholiastes, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecessisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transiit. Egregie hoc illustrant loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς γραφαῖς) τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὃ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρῆ ποιεῖν; ubi etiam per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. BOURD.

ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀνόμην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακέρ. edd. omnes, excepta l. Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακέρουσαι. Quomodo-ocunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρόπωνται) Λογὸς ad scalmum alligatus est. BROD.

Ἐν τῷ τροπατηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπατήρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hesych. verb. τροπώσασθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. 1. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίσις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκτεύονται) Quaeenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένας eam referri decet, forsan ἱερατεύουσαι. SOLAN. Ἀρκτεῦειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Brauroniae, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκτεῦειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίσις ἀρκτεοῦμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐ-ψήφισαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεῦειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτεοῦμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocration v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκτεομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellavit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrenis, qui Brauronias has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λήμνον καὶ Ἰμβρὸν κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίαν τὰς Ἀθηναίων γυ-

γαῖκας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, ὅπηνίκα Δῆμνον καὶ Ἰμβρον κατέκουν, εἴτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiaf. legas *ἱερατεύουσαι*, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione *ἀρκεύουσαι* legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῇ Δεῶ legendum τῇ Σεῶ, quia ad Dianam pertinet, & *ἀρκεύσειε τῇ Σεῶ* etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiaf. legas, *ἥρπασαν παρθένους ἀρκευομένας τῇ Σεῶ*, sensus quidem commodus emerget; sed & mallet addi ἐν ante Βραυρωνίους; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuerunt virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἴεν) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστὶδὲν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλυτὸν) Quid sit βουλυτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλητὸν τὴν δειλέην ὄραν ἐν ἣ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλυτὸν. Eust. ad illud Il. π, Ἥμος ἥελιος μετενείσσετο βουλυτὸνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuvenei*. Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. Βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἔλευ-
 θεροῖ γηπόνος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis*. Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἵπερ) Sic Coll. commodius fane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τis ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὴς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαιαί μετὰ τῶν ἐφίβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωπεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γεννάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισίας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Χοαί) Dico ad Heliod. χοαί, τὸ ἐπιχέμενον τοῖς ἀποθανοῦσι μελίσκρατον. BOURD.

ibid. καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut pater apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πόπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. piacula, ἄγος γὰρ μίασμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόβλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, acgre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκονιμένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόνεως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paris.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβατα πίνονται τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἄφεινόν. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίσιν) Ἀνίην. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere supercilia, ut interpretes habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκυθρόπαζον ἃ'

ἡμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. BOS. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίας) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἀγούσαν) Ὅδον. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarium Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270. πύλη τίς ἐστὶ Ταϊνάρου πρὸς ἐσχατοῖς. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθοζομένην) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mytis testatur Hesych.) κλίμαξ πύλος. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Mf. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέμεν τόπος δι' αὐτὴν ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένην σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοιβαζε) Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκίαζε, αὐτὴν βεῖν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. Bourd. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα.) Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducito post hos. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τὰς δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα νεανίαν. L. BOS.

ead. l. 12. Τὰ πρὸς Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegi-mus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικαλήσασιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸς Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλεται. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄντα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omisſum erat; ſed & ἦτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροῦς autem Gronov. legere iubet πικροῦς ſed aſſentior Solano, recte ſe habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυνεῖν) Prifcis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὑμφακίας. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσταφίδες. BOURD.

ibid. Καθ' ὅραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀσταφίδες) Lucilius, *rugosi paſſique ſenes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφίς τὸ κρανίον, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μνδῖξ) De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus ſtatuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philoſophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημ.) Corruptam vocem ἐψ... cenſeo. SOLAN. Sed ſi Ἐψημμένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *maturi, coſti* intelligantur, vel iuſto tempore conditi. Ἐψημα autem muſtum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis appoſitum; nec ſolet Schol. ſemper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικαſτ.) Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad ſupplicium ducebantur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον, dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, putato, non potest. GESN.

ibid. Τυμπάνου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυνίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικοὺς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Ἐκάτης τὸ δειπνόν) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὠμὴν) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mff. Ox. & P. & B. 2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἱατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰᾶσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰᾶσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulus aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ᾧδου τῶν ἀμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσοῦτον ἐπιβιώναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ultro, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protefilauum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miserranda Caico Linquitur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea ἀτελής μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. five Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare est, sed indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὀλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡμύσση, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallet ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τι πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic. Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque, subiicit Clotho, tempus possessionis tuae iam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήκει. Quid opus

Satis utique commode ἐξίεναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiae Graecus vulgarem Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φημὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέφθον) Sic interpretandum aurum ἀπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μόνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege ὁ βρύζου· cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῷ) Lege ἑμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihilo mutuo. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὀπίσθα) Eadem antea & in Toxar. & in Diopsad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δύοιν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Αἰσίου meum. BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum Αἰσίου, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus

id cum Brodaeο in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in B. 2. & P. Agnoscunt reliquae cum Mf. Ox. Vid. Πητ. c. 8, & Συμπ. 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντημένος) De medio sublatus. BROD.

in Schol. Αὐτανδρον) Quam ineuriose legerint hi Scholiaetae, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiastes legit ἔγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐκαστα ἐπαινούντες) Ut illud, *laudant convivae*: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad Perf. dixi ad illud Petron. *ut foris coenares poetam Iudasfi*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἔγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex S. S. petita phrasis: quae huic est, *tempori servire*. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶόν τε εἶναι) Aesop. f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεῖς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὅλως) Illud ὅλος in *Iunt.* vitium typosetorum esse, indicat comma, quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hag.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Par.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Iuntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ.

ibid. Ὀρκος ἦν ἐγὼ) Iurant Parasiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθέν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

ead. l. 5. Κοινωνήκει) Vid. supra Deor. Dial. I, μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ παλαι δὲ, οἷμαι, κοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. *Iunt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμέ) Phrasis nostro familiaris, ut Iens. alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθοδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μιαρὸν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μιαρὸν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ. in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ. Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχεται) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιάλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιάλω. Quare & hic forsitan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Hesych. Σιάλος, σιέλος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigerem, aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsitan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δοῦλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεῖνα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed KY. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus; & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράσομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut labet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΤ. Εἴτ' οὖν) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. reponē ΚΤ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶτον, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δ' εἶν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἐδύσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, ἐδύσε pro ἐδύσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεὰ) Od. γ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἐδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulyssēm, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Mf. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit προσίσχεται, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: Ὄσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti affixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod extrema linea amare dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Mf. Ox. Impressi μηδ' ὑπὸ. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequē μήτε dici ac μηδέ; Cum vero illud μήθ' sit α μήτε, recte per θ scribebatur, obsequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, Μηθ' Ἑλένην — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μηδὲ* praeceffit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μήθ'*, quoniam id proprie signif. neque, cum *μηδὲ* sit non vero, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post *οὐδὲ* quoque recte sequitur *οὐτ'* apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἀν πεισθεῖεν, οὔτε* — quamvis frequentius *οὔτε* — *οὔτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ μπαλιν) Ms. *ἐς τὸ ἔμπαλιν, τοῦτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut *ἄνθος ὄρας*. Sic apud Homer. *ἄνθος πυρός*. *Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός ἄνθος ἐπέπατο, παύσατο δὲ φλόξ.* A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. vincto, *τὸ σὸν γὰρ ἄνθος.* BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) Potest sumi *ἀπλῶς*, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare *λευκόποδας*, ut *ἀργυρόπεζα*, *λευκόπους*, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *Οὐκ ἔστιν ὁ nimis Candido pede lectuli*, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis *ἐλεφαντόποσι*. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) Ms. *Regius ὥσπερ ἀν θεῖός τις ἀπὲρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀλῶ τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem *βασιλικῷ*, ἀντὶ τοῦ, *μεγάλῳ*, ὃ γὰρ *βασιλικὸς πῆχυς* ἔχει ὑπὲρ τὴν ἰδιωτικὴν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, *τίτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πῆχει) *Πῆχυς βασιλῆϊος* Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera *regia* nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἐαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτε γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Ms. Regii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἑμμάτ.) Ἑμμάτει editum erat; sed in V. est *ἐμάτ.* i. e. ut ego conicio, *ἐματᾶ*. Ex sagaci tamen coniectura in A. *ἡμμάτει* editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικὴ θαλάττη καὶ χλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum, muricum.* BROD.

ead. l. 3. Τνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνύφωνα pro Τνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeii interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, fatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iuntina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσεται) Mf. ἀνασπάση. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Mf. ἀπονήσας. Lucianea prorsus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari, hospitio excipi.* uterque interpretes aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepisse Mf. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul *extrahe*, quamvis vulgata non sit exhibenda. GRAEV.

ibid. Συνάσπασον) Angl. συναγάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάρπασον in Mf. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, Ἰστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epiict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epiſt. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλλιγξ iunguntur in I ep. ad Theſſ. c. IV, 16, ubi vid. Eſſin. κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *iussu* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, *hortor*, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omiſſa erat; in *Iunt.* quidem & *Hug.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ ΑΛΙΟΥ tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. *as* τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασιν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrum supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὐτὴ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrus filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σῆρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγας) Confer supra Dial. Mort. I, §. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) Phryne, Symmiche, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam*. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in
Lucian. Vol. III. K k

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. G. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἐορτὴ apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero sulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgata retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatus, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante disseruimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλὰ κίς τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατείδεν αὐτὸν ὕγιος ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En petius inustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Elfsner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus libens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ἴ. eschāra obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στρυμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) *Ονειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hefych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὁ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθι &c.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάραν νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, οὐ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non expectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κάκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαραινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρυγάματος) Φρυγάμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἄνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίξει τὸν λύχον καὶ τὴν κλίνην μαρτυρουντας παραγαγὼν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiaft. etiam legit Steph. in Thef. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀποδύει τὴν πορφυρίδα) Vid. si lubet, similia exempla afferentem Elsner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πελοιδνός) Πελοιδνόν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὀχρότητος καὶ μελανείας οἰονεὶ μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Perf. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἰσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belga Graeciss. pag. 460. Recte quidem Scholiaft. ait, veteres non dixisse εὐχαριστῶ, si verustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Ecclef. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

ead. l. 14. ΠΑΔ.) Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm. & Paris.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαιριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαρίν*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Mf. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a fervili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fenelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 17, *τί πρῶτον καταλέξω; ἔπει πάρα μυρία εἰπῶν*. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω*; COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. II. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μέ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forf. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλαι — πρὸς με παῖσαι &c. In Epiēt. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινα τρόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί &c. simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epiēt. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, *nuntiavit senatui*. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάληθῃ πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφραίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. *συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς*. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἶον ἀπηλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposito. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposito. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμένους τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγισάντες ἄνθρωποι τοιοῦτον ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφύρονται. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκω καὶ Νερῶϊ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ, Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρῃσι θεοῖς, Σωθεῖς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧς ἐκέαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο

γὰρ οὐδ' ἐν ἔχω. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Perron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐμβολὰς) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκούρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θέν) Erasmus in Proverbio, Deus ex machina. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενεία) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενία. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκείνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. Τὴν παραυτίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat illico praeteriens; cum παραυτίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. Λαμβάνοιεν) Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, salo perfundebantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antlia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeceunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Εργ. 216. l. 2. Τιμολέει) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud abunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. 1p. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philosopho, immo liberali hominæ indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἱερωνῆς in Συμπ. c. 21 & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισδοφορίαν) Forſan μισδοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permolesſte ab interpretibus obſcuratur ſententia huius narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepoſitionis huius rationem nullam habeat, tum ſinem peſſime claudit, ſcribens id vero non mediocre videri. Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὃν εὖ πάσχειναι ταῦτα λαμβάνειν, ὅν ὀλίγον ἐστί, (ut quidem diſtinguit edit. Solm. & Par. cum Baſ. καὶ ὃν εὖ πάσχειναι, τοῦτων λαμβάνειν ὅν ὀλίγον ἐστί, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab antecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſam noſtrum εἰς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benediſtus, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum iſtorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ ἐſſεῖ accepit pro licet. Sic enim diſtinguenda illa, πρὸς ἐπὶ καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὃν εὖ πάσχειναι τοῦτων λαμβάνειν ὅν ὀλίγον, ἐſτί. Ut in Mercede cond. μισθὸν εὖ ὀλίγον τῆς ἀγαθίας προλαβόν. CIRON.

ead. l. 10. Ἐστὶ λευκὸν ζεύγος) Λευκὸν ζεύγος vocat currum candidis equis tractum. BRON.

ead. l. 12. Ἰσθὶ) Servanda omnino haec vox, & vertenda, ſec. SOLAN. Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐſτί reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνός) Sic ſupra Vit. auſt. c. 10, ἀτεχνός θρονον καὶ. Aritoph. Plat. 109 & 362. Vid. Scholiaſt. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνός ſignificet, vere, omnino. ἀτεχνός autem, mutato accentu, eſt ruditer. Vid. Ammonium de ſim. ὀδερ. Poſteriore hoc ſenſu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. Ἀσπορά) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὐτε φυτεύουσιν ἄλλοι φυτὸν, οὐτ' ἀρώσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica ficus, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, ficum interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμείναντες ἐξελκομένου) Sicut tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *adaſto*, Benedictus *illeſto*. Recte igitur adscriptis pater ἐσελκομένου. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forſan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφυκτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN. *ibid.* Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse effugere, i. e. non posse causam nostram defendere; sive demonstrare, nos non peccasse. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) Retis sinuum, aut nassae. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἀλιεῖς χρῶνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἐν δὲ τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. Θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχῷ θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἠγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενίωνος. Hinc Θεοὶ μυχῷι Penates. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) Uncti, hami. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινῆς) Tridentis, quo pisces lancinant ac fo-diunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀκμῆς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus asserant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, iudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae starum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & de- liberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud re- te ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspi- ciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergīt iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκ- μὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον περυστημένην ἀπο- πειρώμενος, ἢν μὴ πᾶν ὕξαι δέ. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Mi- scell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodaeus; sed longe argutior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμὴ est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumen- to. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. Homerus II. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεςσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς Ἡμέλας λυχνὸς ὀλεθρὸς Ἀχαιοῖς, ἢ ἐβῶναι. Nunc enim omnibus in novacu- lae stat acie Vel valde triste exitium Achivis, vel vita. Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discrimi- nis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴστα- σθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκ- μὴ, loco huic Homerico convenientissimus ille Dionysii Hal. in extremo lib. III ἀρχαῖολ. ubi Accio Navio cotem novacu- la discindente, ἢ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθούσα τοῦ λίθου δέ. Ergo ἀκμὰ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμὴ ξυροῦ apud Ho- merum & Dionysium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelli- gendus, quae vox quoque praecesserat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspi- des, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς He- fychius quoque exponit ἐξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re sum- mum & praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἥ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus est cunctandi. Verum ipsissima iam nata est occasio, qua vos adesse oportet. Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud Ae- lian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμὴ simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrium quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπῆντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, five Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἔτι, καὶ ἐξ ἰθύμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. *Ὦν μὴ πᾶν ὀξεία) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: *Ὦν Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Clonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiat. Ubi Scholiast. *Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν Ἰππεῦσι Λάρος καχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημιγορῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πητ. c. 10, ubi patrem Aeschinini γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, λογιστής: uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστής ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erravit. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non ariensem, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos παιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δ. SOLAN. Δέ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere atqui, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) Mf. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιόν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτιμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτίμιον nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὅρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν σείρηων ἀκουσασιν ὁλεθροσ ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ επιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτιμῶν ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ, εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολείπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισδοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδοτὴς locator, μισθωτὸς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκεῖνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusiur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐ δῶσα δὲ οὐδ' ἐφάρμακον οὐδ' ἐνὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδ' ἐνός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. ibid. Noster Philop. c. ult. οὐδ' ἐν οὐ μὴ ταραξή· & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἐστὶ πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscunque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδ' ἐτέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδαν ἐνουροῦντες) Ea re ad quod factu est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites, Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προξενάσας) M. & V. In impressis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐθελοδοουείας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὔτε τι) Mutulus hic locus in M. & vulgaris edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Iuntina,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἐτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὐτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γήρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀγῆς πενίη δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίξσσαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενισχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincita est. BROD. Licet haec Brodaci praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλὸς πον ῥήτωρ ἐφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἴσως ἂν, ἴσως, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἀ τοῖς ἀσθενεῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόμενοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἔα. καὶ ταῦτα ἀνέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διὰ ἀρκῆ, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἔα, ἀλλ' ἐστί ταῦτα τὴν ἐκάστου βθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὡς ὁ καλὸς πον) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. five Clerici, & nescio quorsum

ex sua sede divulsus : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) Aut μεγακῆτα πόντον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. infidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Strobæum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορὰν) Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥῆστον, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν δὲ πλείω τῶν ἄλλων πονεῦσι, περιγίγνεται ἂ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἂ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mff. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. -BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davil. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Nostrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. 'Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae fedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus : qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγείας) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγεία ubique ap. Ael. ὕγεια vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὕγεια semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Ποῖόν δ' ἡ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam supereffe, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μὴτε ταῦτα, μὴτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἔστιν; GRON. Sic Arrianus ad Epiſt. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν & c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονέω vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελεῶν) Ἀπ πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έντεχνοι καὶ τριβωνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβωνες, τοὺς ἐν γυμνασμίῃ τοις τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI & c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεκνοι & έντεκνοι quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Vat. ἄτεκνοι, coniicias illum voluisse ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum έντεχνοι probum sit, & sequenti verbo τριβωνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assueto*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibique ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelesti, vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὃ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τριβω respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰ κημαι δέ σου βοῶσιν ἰοῦ, ἰοῦ, τὰς χοῖνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu *tritius, callidus*. Si iam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Ion. tragoed. περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, norante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446; ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κέρως γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραστος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραστοι γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελὸν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔρῳ, κἀκείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo sensuerint. GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἄνθος ἄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censéo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudebant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπείη) Mihi placebat θηρεύη, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Et si paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς: tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiuſmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ αὖ τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμύνόμενος — ἐδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, haec res illis veniam tribuat &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui *habeto*, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes*, pro *credat quis*. IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorſtius ἐπιτυγχάνοιτο quod prob. SOLAN.

in Schol. Μυρόλωτον) Μυρόλωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmaſ. de homon. hyl. iatr. p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλωτον verum esse. Et si compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. τοῦ κἄν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἄν αὐτῷ παραγευσασθαι ποτὲ δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγευσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in *Addend.* Pro κἄν Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δέδωσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exempla coligit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. l. v. 10.*

Lucian. Vol. III.

L1

ibid. Δεδόσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδόςθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμπρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Πτολεμαῖος Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμπερ πληγῶν. Adde & 'Hp. c. 7, Ὀμπρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. l. 98, de sociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θυραῖς προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θυρῶν διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλείμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Celf. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Eύχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι λιβυκῶ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνομακλήτορες adjunt, & Hor. Ep. l. 6: Si fortunatum species & gratia praeflat, Mercemur servum, qui dicet nomina, laevum, Qui sodiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα & κλήτοι discretim legisse; frustra. REITZ. *ead. l. 13. Χρώματα*) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego εἴρηται εἴρηται non dum observavi active positum: melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. *Εἴρηται* Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὄψι πολλὰ &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνους &c.) Hom. Il. 1, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἵματ' ἔβαντα) Hom. Il. 1: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἰαυον, Ἡματα δ' αἵματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniiicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina.* BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falsam, at-

que illam Scholiastæ, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invidetas, (fac enim & alios earundem rerum esse competitors) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. Bos.

ead. l. 12. Ἀκούει) Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πόνῳ) Vid. nos supra ad Pisc. cap. 41. Adde eandem significationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κόμην βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra cap. 19, & sæpe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Erasmus in paroemia; ex Iovis tabulis testis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτυχῆται σοι πάντα ἐκ τύχης μείζονος) Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτυχῆται σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. Τῆς εὐτυχίης μείζονος) Impressi omnes ἐκ τύχης μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mff. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἦς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mff. supra iam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicititer, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se iam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta: hoc ipso libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὲ τῇ εὐχῇ. Et in Ἡρόδ. ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῇς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρα) Erasmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, Lac gal-
linaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium est, de quo vid. Aristoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Vesp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. Decornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde haber: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐχαιτό τις, παρέχειν ἄπινον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, folis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Πάρος. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petatum videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτεινάντα τὸν πόδα) Erasmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paraf. ὕπτιος ἀφεικώς. tangit Casaub. ad lib. 2 Suct. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὐτῇ Ἰωνικῇ πάνυ νύτυχυσέ ποτε, ὥς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur. Lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκοισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀπώσάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B.2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἀπαγε) *Apage*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis ἐπειπὼν. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπέισθη) *Tandem flectitur*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἀπεισί σοι) *Ac discedit, te late diducto ore rēdens*. BROD.

ibid. Ἐγγανὼν) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὲρ τοῦ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμπος. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλουσίον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πάγον. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci huius facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctiss. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 lqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψας) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακὰς. MARCIL. Attenta consideratione, *circumspicientia*, Gellius. πρόσσωψις Hesych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex l. est. W. Fl. & l. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Iunt. bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. l. 8. Τὸ μηδὲν ὄν) Rarior haec phrasia; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἀνγνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύσια) Bacchinalia; convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μερῶμα ὄραμα) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἶνοχόων τε ὄμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίαν ὀραίων ἀγέλας, καὶ ὥσπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. Il. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυτεῖν δουλείαν ἠντληκότων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, veterem convivam. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tuscul. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2: quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΜΣΕ ΠΟΝΟΝ, ἰδύνην, κύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alcest. 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Iens. in Lect. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) Patet. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) Graeculus esuriens. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) Albo pane. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαίους. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὀρνέου) Gallinae Africanae seu Numidiae. Horatius Afram avem appellat. I. Brod. l. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνιθός, quod quidem parum refert, & Numidiae pro Numidicae. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen elicere praepositionem nullus dubitavi, praeceunte margine *A. 1. W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiam si analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλασθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *fragmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaelo *fingere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλασθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, a *luto* obducatur & oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrium Ψευδομ. c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 367. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξύρυγιαν) In ed. *Par.* ὀξύρυγιαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραγώδετα) *Omni fastu atque apparatu carentia.* BROD.

ead. l. 3. Πιεζῶ) *Humilia, tenuia.* BROD.

ead. l. 5. Ἐμμαντοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave εἰμμαντοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μετῴδου ἐλπίδι προεληλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖλα μὲν τ' ἐδίπλεον

ὑπερώην δ' οὐκ ἔδῃνε, male in novissimis εἰδὼς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλα μὲν τ' ἔδῃνε' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS. *ead. l. 14.* Ἐν ὄρταις) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὼς ἡμᾶς παρέξειν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὼς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Nigrin. § 23, φρονήσειν εἰκίους εἰκὼς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνειis — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elfsner. ad I Theff. 3, 3, μηδένα σαίνεισθαι &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat σαίνειis ὑπόσχεσιν, vertatque, blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑπόσχεσιν legisse, pro ὑπόσχεσιν quam tamen lectionem non reiicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter pollicitationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομιζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χεῖλα μὲν τ' ἔδῃνε) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, χεῖλα μὲν τ' ἔδῃνε'. MARCIL. Il. X, 495, de Aftyanae primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδῃνε') Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, minor ἔδῃνε, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SOLAN. Ἐδῃνε editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερώην) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὀμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt Ὀμογέρων; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu quadam dictum *οὐκ αἶτι συμπεπηγυῖα*, Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscriptit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γυμ-
ρακὸς, διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa
Parif. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὀμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισῶν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCH. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M.
agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. & Fr. Graeviana autem
absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοι-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἄσπτος εἶ) Vorstium legere ἄσπτος εἶ, accentu
enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἶμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἰ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: Ἡ μὴ γαμῆν γὰρ, ἀν δ' ἀπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα
πολλὴν προΐκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. Conf. Ἰστ. β. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, Man-
drabuli more res succedit. BROB. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρὺν ποτὲ θησαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἠρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔπει
ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Δῆ κακούμενῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Aet. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse Μαν-
δραβούλου, pro Μανδροβούλου; postea vero frequenter etiam
Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim.
Ita Μανδραβούλου Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. assert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen Μανδραβ. habent I. Ald. Fl. H. P. S. In
Suid. etiam ed. 1544 Μανδραβούλου. At Hesych. in Ἐπὶ τῷ ha-
bet Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiff. F. L. Abresch. Sed periire. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum α in o mutant, ut $\mu\omicron\lambda\omicron\chi\eta$ pro $\mu\alpha\lambda\alpha\chi\eta$ &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ. *ead.* l. 15. Ἡρέμα οὖν) καὶ κατ' ὀλίγον , addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur $\alpha\lambda\lambda\alpha$, ut $\Theta.$ $\Delta.$ V. quas autem $\phi\upsilon\sigma\alpha\varsigma$ hic dicit, eas alibi $\phi\upsilon\sigma\alpha\lambda\iota\delta\alpha\varsigma$ dixerat; $\text{Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.}$

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77 , ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ . REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θητεύσεις) HomERICA dictio, ut illud sequens $\alpha\epsilon\iota\kappa\epsilon\lambda\iota\omega\ \epsilon\pi\iota\ \mu\iota\sigma\theta\tilde{\omega}$. BOURD.

ibid. $\text{Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ}$) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistichium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim $\alpha\epsilon\iota\kappa\epsilon\lambda\iota\omega$ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpret, dum subiungit $\text{καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος}$. Casaubon, ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutum suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. $\text{Πονήρως ἀπαλλάττειν}$) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνηρος , agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς , malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλάττω autem pro dego , etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi $\text{βελτίον ἀπαλλάσσουνσι}$, & mox $\text{χείρον ἀπαλλάσσουνσι}$. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Srephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίου) Iterum in $\text{Τιμ. c. 14. SOLAN.}$ Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. $\text{Ὡσπερ τις Β.})$ Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γιγνώμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γιγνώμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μνηστευσάμ.) Rurfus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἕνεκα ὅς.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρον) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρον, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρον ἀπημπούληκας erit, in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctissi. Kuhnii in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βασιτάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhnii ex Porphy. affert, ὅτε φέρον αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aelianio, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρον, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορρίψῃ φέρον, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II.

ibid. Ἀπημπούληκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμνηπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνας. BOURD.

ead. l. 16. βωμολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστέικῳ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζον τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nostrium Gall. c. 18, "Ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ἔμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elsnier. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πώγωνι. BOURD.

ibid. Πονήρως) Itā recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit male loqui, non nemo me admonuit, anne πονηρῶς ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. δ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐτι τὸν χιθῶνα πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκαλοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λιχνείας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ πείχαιρα) Τὰ ἐπιχείρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπίρω, & paulo supra ad ἐάλω, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia post haec omifero. REITZ.

in Schol. Λατίνοις) Λατείνους editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατείνους scribere illo aeo; longum enim i & alibi fit ει, ut *Liris* amnis Λείρις Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. Λείριος item Εὐξείνιος Pontus Euxinus, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. Τίλαρος γὰρ — ὑποκλυθεὶς Λατείνος. Sed in ipso Suid. legitur Λατίνος, & Λατίνοι. Certe in editione, qua uror, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. Δρόμωνι κ. τ.) *Postremae classis servitiis*. BROD. *ibid.* Τιβίω) Supra Τιμ. c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. Δύρα καὶ ὄ.) Erasmus in adag. *Asinus adlyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. Εἰς καλὸν) *In te quamquam honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. Ἀνεντα πολλὰ & c.) Hom. II. Ψ, 116. SOLAN. *ibid.* Καὶ κατὰντα) *Ac declives*. Ἡ πόλις, urbs Roma, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: καλέινου (δραπέτου, vel πλουσίου) ἐνδὸν τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενον, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideat, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum leclitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, καθίζεις nempe pro vulgato καθίζεις: certe καθίζεις foret longe rotundius. IENS. W. Codex καθίζης. In L. καθίσσης. Ienius & alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζοις reponendum coniiciebant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀσιτόν τε καὶ ἀποτόν) Non absurda fane Codicis L. scriptura, σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, τε & καὶ apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, δρώντες τε καὶ πύσχοι, & sic *ibid.* § 13, 14, 18, 19. Hom. II. E, 501, — καρπὸν τε καὶ ἄχνας. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Noster paulo supra ἰδρωκὰς τε καὶ πνευστ. & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. ὅς τοῦ τίσω) Tu post tergum, tu neglectus es. BROD.

ead. l. 13. Ὡ τὰ ἄλλα) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15,

scribendum ὅ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliās involvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes conviſtus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinquī, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, a παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Kp. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam tangendi ſenſu uſurpatur, ſurtim id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem ſenſu uſurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφάμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραφόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrupturus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correſtionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφom. & P. atque ed. I. παραφάμενος exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον deſignat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Sermon. I: *Aut poſitum an-*
ae mea quia pullum parte catini &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινός, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἑράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθεικεν) Sic distinguunt Bafileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διακονος. Vertit autem Eraſmus, ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat. Etiam Benediſtus, ſi quando deſit alii, repente miniſter te praefente tollens ea, quae tibi erant appoſita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praefentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater, mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, Ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινός αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἑράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit, ab ἐπιπαρείμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Gronovii emendationem, quam etiam a Conſtantino in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſum ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noſter es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺς) Aut aprī. BROD.

ibid. Σὺς ὑπογάστριον) Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro ſumine vel abdomine, cum fiat offium mentio: utrum vero ὑπογάστριος ſὺς ſit porcellus ſubrumis, laſſens; an, quod Eraſmo placuit, ſus foeta; (& ſcimus vulvam inprimis probatam eieſtūam) iam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλεων) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅσα κακα. τ. τ.) V. Theogon. Heſiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσοῦ πίνειν) Legendum eſt χρυσοῦ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo poſius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qua lia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo vi- liores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Sal- mas. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literatu- re T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguis. Ita vicissim ἐκ pro ἐν Strabo I, p. 4, (al. 2) καὶ τοὺς ἀστέρας λαλουμένους ἐξ Ὁκεανοῦ λέγειν ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1 W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. Ὡς μὴ ἐλεγχθῆις) In vitreo calice bibens. Martial. *Produt perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. Ὁ παῖς) Servus potum ministrans. BROD.

ibid. Οὐδ' ἀπορτὶ εἴκειν) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅταν σε. Quasi encliti- ca possit traicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editis. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse in- termediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu re- cte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edeba- tur ὡς πέρ τις, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. Ἰωνικὰ ξυσεύων) Qui Ionica carmina, hoc est, amato- ria contexit. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. Ἄλλε, ἐνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Mu- sicum* designaret: cum subito succurrit, quod in Συμπ. de scur- ra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utro- bique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc re- stare, ut quid sit Ἰωνικὰ ξυσεύων assererem: interpretes enim de eo, qui iocos Ionicos contexit, intelligunt. Ego vero diale- ctum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in lo- co iam laudato ait, Αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ, satis id evincere pos-

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinæ* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus; iam nunc, & incestuos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιλεκ.) De hac voce legenda omnino Xenophonis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιλεκάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργείοις ῥήμασιν εἴπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, *quem parem astorum cursu Commodus Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Καταρζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant* &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κλέδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Κρὴ οὖν χερσαίου βατράχου —) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est *tubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, claimant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *tubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BRÖD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ τὴν Δία

γε διψῶντα, μύρω χρίσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἥρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀγοστος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columinae obsoleti cadaveris, libamina ducentis. Cur hic οὐχ ἥρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miscell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil fidisti. Res salsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & unguitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur. IENS. Locus corruptus, nec placet Brodaeī coniectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἥρέμα fere adhibet, ut: ἰδυσχέαινον ἥρέμα, Men. c. 6; ἥρέμα καὶ ἀχθεσδαί με, Ίκαρ. c. 9, & Νίγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελφὸς ἀπὲρ στέφανον μὲν ἔχει διψᾷ δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἥρέμα recte vertit, *sensum cogare*. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio ἥρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero ἥρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Iensius locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἥρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοισιν cui emendationi, ut verissimae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλῃ — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγόντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἢ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπός τις ἢ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi. in prov. Regum aures atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. reperit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivium praebebant clientibus suis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo lusit cum multo risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ δέμεις ὀρῶντα) Forte eis ἀ μὴ δέμεις ὀρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iens. Lect. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντας ἔβλεπον, ubi infertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet διαπείρα τ. ὀ. BROD. Διαπείραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνοι, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel procures voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam extinguere mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὀϊστῷ. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insulfurando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forſan scripserit διέπειρέ σου, ut 'Et. XIII. De ἃ μὴ δέμους ὁρῶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἃ μὴ δέμους ποιούντα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρον ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. Ἑμαυτὸν) In plerisque legitur εἰαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) Leo chordula vinctus, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasmi in paroem. Leo chordula vinctus. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi κρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo floccus & pluma. Epist. Sent. 26, Οὕτως ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob floccos (plumas) elata est. Et a κρόκη forſan Latinorum crocus. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὁρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὥς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλαπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ. ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἐαυτοῦ εἶναι θέλῃ. ἐαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso volo esse iucundior & gratior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenit; ubi nulla cum gratia verferur, contemptus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exprobrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio. (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὥς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit & respuit. IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Iensius in ἐαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἐαυτοῦ γινόμενος, ὥς περ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Iensius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἐαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἥχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum fatis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thes. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfenaee imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, iam iam *fructus laturi erant*. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅντος δὲ πολλάκις) Διδος subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem fatis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκώτερον τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρράς ἢ μέλαινας ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consularent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse desierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὅρῃς δὲ πιττωκούμενον τὴν ἢ Ευρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasmi. BOURD. lubet Bourdelotius cum Erasmo vertere, *picatis crucibus*; & nos, ut so-

let; ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων*. loco ab eo laudato legitur, *δρωπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. *Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε*). Nequaquam significat διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem secum ducere*, uti putavit interpres, (edit. Par. & Salm.). sed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare*. Quemadmodum δὲ, *ἐπαίνοιν ἄγειν* apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. *Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι*). Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδόν*. Suidas in *Κίναϊδα*. MARCIL.

ead. l. 10. *Παρακαθίζεσθαι*) W. P. L. & ed. *Iunt*. In reliquis *παρακθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. *Διασεσालυμένον*) Sic iterum infra *Ἐντ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. *Δεσθῆναι*) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuivis manifestum est. SOLAN. *Δεσθετε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδεσθη αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *δεσθῆναι* constanter scriptum invenerim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. *Τερετίζοντος*) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. *Αὐτῷ*) Forsan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. *Οὕτως ὄνατο*) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adiuvent. BROD. Idem *Icarom.* & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. *Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὲς*) Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire. BROD.

ead. l. 8. *Μυρρίνῃ*) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: *Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἦθη παιδεύσας ἄτμος μέγας ἐν Καλαβρία*. Quod &

per se futile: cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνν* & *Μυρρίνν*, nisi Solani diligentiae ostendendae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταιᾶ* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταιᾶ*. Quare in annotandis huiusmodi minutis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. *Βαῦζον*) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. *Τὰ μελιταιᾶ*) Huiusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasmi in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Maltha*, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Molada* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μυρροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster Φιλο-Ι. c. 27, & Συμπ. cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκώπτων*) Benedictus, nunquam infulse alias etiam — *disleriis petens*. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non infulse super convivium *disleria* quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non infulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. *Τῶν καρχάρων*) Malim τὸν κάρκαρον. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἕνα, ut Dial. Mort. IX, § 2, *μακάριος αὐτῶν*. Aristophan. Pl. 345, *εἰ γὰρ τῶν φίλων*. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dam est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδώνς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, comicio, Erasmus adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae fatis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignoratione. PALM. *Καρχ.* litera maiuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hesychio ita scribenti: *κάρχαρος οἰ ἴσχατοι ὀδόντες τραχῆς τε καὶ ὀδόντες ὀξείς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem ponit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae arena, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀναβ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβράγῃναι) *Clamore disrumpi*. (δὶβράγῃναι legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰς δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥῖνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epiet. Sent. 7, καλῶς ἀκούειν. Noster in Prometh. ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν plura simil. Iens. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχως ἐνίστε τὴν ῥῖνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρον, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἵμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυῖν, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc *βιν*, ita etiam *πῆχυς* in Luciano iisdem risum praeberet debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat*. Benedictus eadem, nisi quod *refecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certè hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. Ἐς τὰς λιθοτομίας) In lapicidinas Dionysiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. A&. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. Τὰς Διονυσίου λιτομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπαιδ. c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. GESN. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poetæ exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expreſſerit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra iam monuit Ienſ. Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Ienſ. ad vit. auct. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Mſ. κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι essetque δις τὸ αὐτό. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) *Ancilla*. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. BROD. *Serva*. Hefych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea*? SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφ' ἑστρίδιον ἄβλιον) Dixere Persii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Mſ. Reg. ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. Casaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hefych. & Suid. verbo χειρόμακτρον. BOURD. Interpretatur Erasmus *ἐφ' ἑστρίδιον umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτο-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἐπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν. Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet. Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.*

ead. l. 3. Ἔτι σκεπτ.) Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκηπτῶ vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commodè posse, munus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probò. Vox ἐπισκέπτομαι pro considero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἑρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψαμένου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομίζοντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) Utque, cum id arbitrio eius permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegeris. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὗ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. αἰος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξίδων) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aequot a te extortis affibus. BROD.

ead. l. 9. Βρεθυόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix fatiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθων δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεν τι βρένθος, ὃ ἐνιοὶ κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meurfii, legatur βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθων an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρον τι ὡς Βάκκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος coniiciunt τυμβός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεισθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴν αὐτὸς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὔτως) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμβολας) Revocandum ex editionibus prioribus

ἐμβούλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. Ἄωρα) Αη ἄδωρα; BROD. Ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἀπλοῦτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero afferre, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur αἶωροι. Τῆς ἥτοι πόδες εἰσι δυνάδεα πάντες αἶωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur *leptia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata, indigna*; quemadmodum Hesychius αἶωρον interpretatur inter alia, ἀχαρις, ἀπροπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes αἶωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici αἶωρους ab ὀρούειν *profilire*; ut qui in petram quasi impacti profilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro αἶωρα. Ἄδωρα enim δῶρα eadem *elegantia* dici, qua πλοῦτος ἀπλοῦτος, τέρψις ἀτερψίη, κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνωσίη eodem loco apud Nostrium in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίη. Sic χάρις ἀχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ Σριγκοῖσιν ἀνάψας Ἄρνος, ταῦτα τὰν ἀχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus vincito pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρις Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φύζεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragicus est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H. S. 200. Aeschylus Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. νᾶες ἀναες Choeph. χάρις ἀχαρις Eumenid. παῖδες ἀπαιδες. Aristoph. βίος ἀβιωτός. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il. I, 34, ἀλλὴ ἀναλκίς. Aeschylo in Persis p. 157, νᾶες ἀναες, naves perditae, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via irrvia*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tumultante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*: *Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum gravida &c.* Sic *insepultam sepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaum?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δ' ἐλέγη (Ἔρως scil.) λάβεταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὄπλα, Μήτις δόγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται. IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἐστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTIVUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. Καὶ ἀνώνυτα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρὸν ἰδὼρα δ' ὦρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδνηκόντα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ira legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumniatur, ὁρᾷ γὰρ ἥδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυδνηκόντα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἥδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κλῆρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perspicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpisti — circumspicit iam, in quod sterquilinium te abiiciat &c.* IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Vid. iterum infra Περὶ c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) *portet & abiiciat*. REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἤτοι μείρακιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθέρον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκταρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὥσδεῖς, ἐξελέλυθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διαφθείρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaſti, vel simili alio nomine infimulatus, noſti, obno-*

lutus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectr. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectr. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerat viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Εκ τοῦ ἔθους) Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in facinus pronom ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallet alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunitatem* Livius aliique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχεοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. quid esset ἀπαγωγή ἢ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γήιστον, censeo. Id nimirum

Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis praefagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum averfiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucianus de simili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pseudomanti cap. 5: λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γῆνης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδὰς θεοπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. Accipit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas. Est ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuscunque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. Hesychius, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἢ τοι τὸ ὀπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον, atque iisdem plane verbis id habet Suidas. IENS. Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Φύσεως) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυέστης) Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρέως) Tereus cum sequeretur Progneu uxorem & eius sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. Ovid. VI Met. Perf. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπυῖον) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. SOLAN. Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso i, tamen edidi ὀπυῖων, quod probatione non indiget; vid. modo Hesych. ter quater id repetentem, ὀπυῖομένη, μισγομένη. ὀπυῖομένη γεγαμημένη. ὀπυῖοιν, γεμῖν &c. & sic Noster supra. Quare vel nullo Mf. praeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. assentiarur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mff. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυῖων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐανθῆς) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδων τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθῆς. Ultra id vitium propagavit Amstelædamensis, exhibens εὐανθῆς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκείνος) Cuius exstat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse Lucian. Vol. III.

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum σοφ enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθην) Cupiam. BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἀναντες. BROD. Lucianus exemplo Cebetis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρῦσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λοφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀναντες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγον ad corpus, ἐπλαγον ad animum. Longolius in Excerptis Lucianis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτόν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms. ἐγχειρισάσθω αὐτόν τῷ γήρᾳ, ἥδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμένον τὴν χροῶτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733 : Τῶν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσον αἰξας δὴ περὶ νεκροῦ θηριάσσαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, ὅταν ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Εὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 39, ἡ χροῶ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἐταίρᾳ) Corrige τῇ ἐτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

ead. l. 11. Ἐπέμνη τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐπέ-

της τῆς ἑμπαλιν. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἑμπ. GUYET.
ead. l. 13. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid
 mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non*
esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut,
 cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen
 iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. I. Ae-
 schyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento
 sane quam aptissimus, de Rep. X, 520 C. quem ob elegantiam
 usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης συ-
 γατρός κόρης λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛ-
 ΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ
 ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΟΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕ-
 ΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝ-
 ΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΙΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ
 ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ
 ΕΞΑΙ ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένου) *Eius, qui id agendum statuerit.* BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum
 Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac
 usum non fuisse, donec maius orium probandi. Huius Apolo-
 giae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab
 initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. Ἡ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis
 legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ) Asseverantis est.

ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in Miscell. L. IX, c. 14.
 Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Bene-
 dictus vero: *Sed quid interim in singula dices;* Solanus vero
 haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto*
libro. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in-*
teriecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tem-
pus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti,
a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae ratio-
nem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori
libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas poste-
riores non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non
 possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revivisc. c. 38, καὶ φήρομεζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Iunt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακὸς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκλων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in paroemia, Testulae transmutatio. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρον — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemitenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθυσίῳ) Erasmi in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετὸν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίαμμα*, *περίαπτον*, *ἀποτροπαῖον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitata significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἔλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα; & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κωράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδία* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κωράλλια* Hesychius habet sic: *κωράλλιον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κωράλισκον, μεϊράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάννυπτιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθλός, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κακοσμημένων, οἷς αἰεὶ χαίρουσιν Ῥωμαῖων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν λιθῶν εἶα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὥς πλεῖσται ἀνδράσιν τρέφουσι. Quae sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiiciatur, pueris non convenire vocem ἑλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἑλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρασθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornatur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κυράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contrulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaferint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia e corallio facta)* ita reddidit cl. Botius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, meum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat Servius in libro m septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

ralina. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallo. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Phorio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de Grentemesnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, armillae & collaria, seu monilia. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt anguiculi, sed & armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. Collarium autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro usi sunt: unde Kolarin vel Kolaria Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖς, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μανιακῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον collarium. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν αἱ μὲν κλοῖδν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολῖδν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, *Metamorphoseos* libro decimo: *Pendebant tereti gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius *Act.* 241: Ἀχῶναι ποτὲ ἐν Πамφυλίᾳ πορδαλίον στρεπτῷ ἄμα, ὃν περὶ τῇ δερμὶ ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῶ Νυσίῳ, i. e. *Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo*. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem *κουράλια* in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. **ALMELOOVEEN.** Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: *Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι νι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφόντων πλουσιῶν τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια*. (Hesych. in οἰκούρια. *Alciphr.* I, Ep. 39, p. 194.) Vocem *κουράλια* nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces *σφιγγία* καὶ *κουράλια* significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio *κουράλλια*, vel *κουράσια* legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arface ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse indurum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod tor-
que, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar
σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua
loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in histo-
riis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum
aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod
legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi
de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant,
similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur.
Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queri-
tur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς ἀνὰ καὶ
κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus
sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit,
traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex
Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic
& pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita
Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc
in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta
quod iugo deligata collo Pardus sustinet*. His puto posse defendi
emendationem magni Bochari; neque tamen ausim eam ve-
ram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope
libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirma-
rim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subie-
ctam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra
Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea
posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concu-
teret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii
doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri ma-
luisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni
afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse.
Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spin-
turnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κόρη p.
90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

ibid. Καὶ τὰ κουράλια) Et torques e corallo, quod, inquit Pli-
nius, religiosum imprimis gestamen esse existimant amolientis peri-
culis. BRON. An vox barbara ex collarium facta? An coral-
lium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vet. GUYET.
Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam,
nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prod-
iit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολούρας,
vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Usu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo pater, *κυνάρια* reponēbat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: *Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τί κτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις* apud eundem Plutarchum legitur in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic *κώλουρα* legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet *τοῖς κουραλλοῖς*, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere interim, quasi legeretur *σκιουράλια*, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in *κουράλια* mutasse librarius potest. Sciu-ri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem lens. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet *κουράλλια*, quod proxime ad Hesychianum *κωράλλον, παιδάριον*, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasmi in proverbio, *ἄνω ποταμῶν*. BROD. Vid. Nεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, *Ἄγε, fac sis dicto audiens*; herus respondet, *ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί*. 146 C. SOLAN. Quid si melius sit *ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν* vel *τὸν ποταμὸν*; neque enim mirum est, aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. *Ἄνω τοὺς ποταμοὺς* praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. Καὶ παλινφθεῖν) Erasmi in adagio, *Palinodiam canere*. BROD.

ead. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poetae lyrici exemplo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. supra Mισθ. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

ead. l. 12. Ἰλίῳ) Tangit in Piscat. & in Pseudologo. BOURD.

ead. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In *σεαυτὸν* mutarem, nisi & a No-stro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἷός σοι χρηστῶ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδύεσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elſner. ad Act. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Obſervatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum*; falso: nam quia urendum & fecandum se vult praeberē, *scalprum* & *ferrum candens* istum afferre iubet. Scholiaſtes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Geſnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu futura, sive subula difſerte diſtinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perſpiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅποσοι ὁμιλεῖν &c.) Ὅποσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἡξίωσαν. Interpres, *quotquot cum ipſo verſari*, & *prae manibus habere dignati ſunt.* Malim ego: *quotquot eum (librum) verſare, & in manibus habere voluerunt.* Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & verſare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hiſt. Anim. XVII, 37. Et alibi ſimiliter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos verſionem Benediſtinam, quae in Graeviana ed. quoque expreſſa est. Nam Parisina, sive Obſopoei ſic habet: *tum praecipue eruditōrum manus occupabat, quotquot eiufmodi rerum ſtudioſi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad ſuperius ſύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non ſolum de perſona dici, ſed & de rebus, libris, ſtudiis, recte ait Bos. Et ſic Epiſt. Sent. 2, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, *anima virtuti dedita.* Noſter infra de Salt. cap. 2, ὁμιλεῖν φιλοſοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, *brachium autem lati ſcapularum offis cano oblique inferitur*; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum eſt; vid. rurfus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μνή-
μης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasmi. in adag. Bellerophonis litterae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom. Il. 2, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. VI, 12, Elfner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοῖδον) Erasmi. in paroemia, graculus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖδον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοία σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκῳ, mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD. De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti libello tam bene scivisset enumerare miseriae eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab Sabino aliquo, quod ipse volens scienisque contra sua ipsius praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam alicuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον φαίη τις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed post eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophrasti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, & convenient; ubi & hunc eundem locum affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam το Σαλαεθὺν illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. IENS.

Retinui *περί* nam *περὶ πᾶσα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicant Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) Lege *ἐκῶν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φύγειν*) Hic recte interpretes Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινὸς Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρᾳ &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἐπερ τὸν οὐδὲν*) *Ἐπερ τὸν γήραος οὐδὲν*. Erasim. in dialogo, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. Il. Ω, 487, & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. Ἔργ. 329, *ἐπὶ γήραος οὐδὲν*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpretes quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa, inde toties *ἔτερος* pro *ἐταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam I. ed. quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus *κενήν* exhibear, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σοφιστὴν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Viatorii notam) sed cum in nostra non existet, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barneesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur viderisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. ead. l. 11. Τραγικοῖς) Conf. supr. Μανικ. sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Exalti*, *expulsi*. BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ) Τοῖς θεαταῖς, τῇ πάνι. Nobilissimae illi Cleopatras. BROD.

ibid. Πιθήκου) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Ms. συγκινούμενον. BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Etsi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἔτερα) Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Sallust. VORST. Hom. Il. I, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ) Hom. Il. I, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπη. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἴπη legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύδων patet ap. Homer. Il. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiafles ut rarum quid, femineo genere ἢ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatius ἢ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χείλεα —) Hom. Il. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνάμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in θρασυβέμενος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam seruo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομολόγησάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πύσας) Erasmus. in adag. *In tuum ipsius sinum inspuere*. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 E. ἀποπύσαι δέῃ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένον τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίζας εἰς κόλπον πύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὥς μὴ βασκανθῶ δὲ τρις εἰς ἑμὸν ἔπτυσσα κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Callimachusque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὕμῳ παύσονται) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθύνην ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad δρασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπόλῃ ἔοικας, δὲ ἀποκηρύττειν βηχὺς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπὸ βηχὺς φάινετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti Iensis coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab incitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod Lucian. & Hom. habent, dat ἀπένησε; & pro v, lege γ. Ibiq. v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλῳ τὸν ἥλον) Erasim. in adag. *clavum clavo peller.* BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davif. ad Cic. Tuscl. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eüciundum putant.* Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἦλῳ τὸν ἥλον, πατῆτάλῳ τὸν πάτταλον. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλῳ. Adde Nost. infra pro Lapf. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἄγκυρα ἐτι ἄβροχος) Erasim. in proverbio, *Sacram ancoram solvere.* BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἄγκυρα ἐτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c. Graecus interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Possset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταχλευαστικά: id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμόν. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηδὲν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τοιμήσω κακὰ, θυμὸς δὲ κρείσσειν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βροτοῖς. Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epiſt. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσω) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσω. BROD. Melius alius, Κρείσσω δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκήτητα. Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κείον) Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. ποδικὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ομήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. fequebantur, quae ducibus Coll. omiſſa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) An οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veterē quodam poëta desumptum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torſit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὦ ἐταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὴν Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavae Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοίλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπροσδιόνυ.
Lucian. Vol. III. O O

σος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis cūrru orbem terrarum lustres, aut alaris draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? *ἄῃροι, ἄῃροι*. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπαίρειν ἐπιχειρεῖν, ut *Cyllarabin velint serere*. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych. *κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ*. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset. Cleomenem agrum Argivorum & omnem fegetem perdidisse funditus: addit, ὡς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γειτόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσαν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῶ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens, illa, quae Megalopoli egiisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt. Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat Κυλαράβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui vellet apud Livium legi circa Cyllarabis gymnasium, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) Κυλλάραβιν) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox Κυλλάραβις: nam in Pyrrho Κυλάραβις scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Ms. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβίνν habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβεινν & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pausaniae Rom. Amasaeus Cyllarabin scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. Wechel. semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλὴν Ἀραβίνν) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitaris accipit, quod Ἀραβίνν legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus viderur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίνν) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Ms. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἵππῳ sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερεμίου & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. 2, 15, — ὅδ' ἔπι οἰκία ναίων. *Ibid.* 56, — πεποίνεται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρί. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempubicam* gerere censendi sunt, quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alio imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησίχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκκυίαν, quam corruptam esse pater. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητῆς) Κρητὰς C. mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280 l. 3. Δις διὰ πασῶν) Erasmi. in prov. BROD. *Ho die, duplex octava, sive decima quinta*; nam διὰ πασῶν octava est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei Harmonica I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πρᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πρᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De δὲ δια πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. demonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πράγματος nomine denotat, ut statim c. seq. τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδῳ) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedica verint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura responderet sequenti ἀνθρώπῳ πιθικος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πιθικος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, quantum discrimen est inter hos flores, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. Erasim. in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Marthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & exultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. aust. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂφ' ἐνδς) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂφ' ἐνδς, disce ex Ἑρμ. c. 61, nempe *quasi specimine viso* de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂφ' ἐνδς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — *μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφούς ἀνδρας.* SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — *εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΑ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες*, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, *Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.* REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν ἀεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecissimo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. *εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.* Aelian. V. H. I, 19, *ἢ πάνυ τρυφή.* Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, *ἄγαν πλεονεξίας.* REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi iam, quod verius puto, imperante factum censandum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως; SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῶ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισθοφορίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακυνδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακυνδαρέου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σωροῦ) Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ἢ σωρὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σωρῷ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277, *Ἐν τῇ σωρῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα.* Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: *Ὡς δὲ καὶ ὅστέα τῶν ὁ μὲν σωρὸς ἀμφικαλύπται.* Ubi credas ὁ σωρὸς dici; cum sit

legendum ἐμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτάσιον ἀρούρης ἀχθος) Hom. II. Σ, & Odyss. γ. BROD. Hom. II. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνήσθαι) Cum omisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιός τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scythia, συγγραψάμενος προστάτας συνζηγωνιστάις χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ἐνυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (prae. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra; sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucaram infectari non desuit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ δέμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην Ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasmi. in Adag. Album calculum adiciere. VORST.

ibid. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschinis in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὀνυὶ παρεστῆκώς ἐμοί, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν Ψῆφων ἡ τετρυπημένη ὅτε δοκεῖ πεπορευῆσθαι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτε μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψῶ-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπλημένην καὶ ἀτρυπητοῦ. GESN.
ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi. in adagio, *Non est curae Hippoclinidi.* BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. PROV. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰν μοὶ τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἰν μοὶ τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plur. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ΤΙΠΕΡ ΤΟΥ — ΦΙΤΑΙΣΜΑΤΟΣ). Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπῶν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν. αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγιαίνε. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti fecerit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere responderet Latino salvere, reddere gaudere; tum ὑγιαίνειν valere, &, quod consequens erat, ὑγίαν valetudinem, quae Salus Dea alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique bene agere. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficile huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Abblancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ τῇσι) Sic verti ἐπὶ τῇσι, quae poxu alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ δέσιν. ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινὸν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui salve hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendum non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσα καὶ ὑγιαίνε, οὕτε λέγειν ἀγαθόν. αἱ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὕτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλα-
λαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum exa-
minandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eo-
dem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta
sola praepositionis varietate, quam in var. Lectr. modo no-
tavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic
apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera
summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male
fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρει di-
xerit ὕγιαίνε. Formulam χαίρει docet in usu apud priscos fuisse
quoque tempore, & in aditu, & in abscessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Phi-
losophumenum) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur
sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τιτιμένος, teste
Davisiō I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298 f.
Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum
Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad
Porphyr. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vo-
cis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens
legi ἰδιων, quod & Parisina habebat; idemque postea in va-
riant. lectr. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde
primo coniicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas
antiqq. omnes, quas sollicitè consului; deinde Solanum decep-
tum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsitan festi-
nans coniecit ἰδιων similiter scribendum; maleque sic accusa-
vit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, &
imperfectum tempus ab ἰδίων sudo, ut ἡρυθρίων & sequens ἡρ-
fatis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδίων τε συ-
dabam, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana
μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum
μὴ S. non solum habeat, sed & Par. voluisse exprimere vide-
tur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, *qui ante
se nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur.
Nam si praecedens πρῶτην ἑνταυξιν respicias, eique πρῶτον μὲν
subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ sit oppo-
sitio melior; etsi scio, si quis tricarī velit, posse dici, qui πρῶ-
τον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. REITZ.

Pag. 288. l. i. Χαῖρ', ὃ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὃ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἶπας, ἥλιε χαῖρε &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, Χαίρετον, ὃ καὶ ῥω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, Valete & salvere iubete. GESN. Pro ὑμῖν Ms. Reg. 2954 habet εἴμι.

ead. l. 12. Χαίρετ', ἦδη) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Verbum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe demonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique eandem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. i. Πρῶτος) Non primus, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab infirmitate & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνν. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγῆρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἰδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόβου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκάως ἐκινδύνευε & sexcenta talia, PALM. Etsi Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallet, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπευδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. L. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκ.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac primum*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusu ex respectu huius verbi. Sed quis neger, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστός καὶ ἀποβλητός. GRONOV. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπύστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνει. τὸ δ' εὖ πράττειν αὐτ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακεμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum* &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἄλλ' ὁ μὲν θαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere iubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, *ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere.* Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ἐπὶ τε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρακαλοῦντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi serui quid scriberent, salvere statim in initio iuebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Brodaeo, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαίρειν cum Nostro εὐπράττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. εὐ διάγειν ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, χαίρειν, non εὐ διάγειν, εὐ πράττεινve praeponitur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Sais iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Mf. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν καλεῖσθαι καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει &c.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lulum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, Τὸ μὴδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μετέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖται ἀποδοκιμάζειν iubet reücere, pro quo magis Latine dicitur reüci. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαίρε, καὶ ἡδόμενον βίωτον διάσωζε τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεῶς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum non modo, pro non modo non. REITZ.

ead. l. 5. Μὴδὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὀκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ παντός liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὀκελον facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I, 18, & Iambl. p. 217. Ὀκέλλω scribitur hic in P.

L. & ed. *Fl. In Commel. & Bon.* edd. Ocelli Ὠκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. Τῷ Λευκανῷ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὐτε τὸ χαίρειν, οὐτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τῶς τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatii anguli ab angulis distent. Verum age, geometricae iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura oritur, ea est, quam tanta veneratione protequebatur Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κρότων. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανάτων μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πῶρ' ὥς τῆς λέσχης ἔστιν ἱερὸν. Igitur *Pentalpha* illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανάτων, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὀμοδῆζους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haerescin.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Mf. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγούντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. I. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεὺς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγισίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. Εὖ πράττειν) Interim εὖ πράττειν iunctim. Vid. Var. Lectt. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elsner. ad Act. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἄλλ' ἀρά γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἀρίστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφῶς αὐτοῦς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento pater. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: καὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχῇ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀεννάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium.* At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσιν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἀμετέρῃ γενεῇ ibi ἀμετέρα ψυχῇ plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursum aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen rericentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: καὶ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. pr. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt. ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meurfii & Cael. Calcagn. V. epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὁρκον) Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἡ — ἀποτελεῖν) Rittershusius huac locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἡ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἡ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Castigo ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρκον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expresse- rit, non repetimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικουρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγεῖν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κομῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλεξίς, & Ἀχαιὶς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* item Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poëta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *Achaeus* Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De *Philemone* vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a No- stro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiafles. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτε-

ρὸν δὲ καλὸν φῶς γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδύλως καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἵνα σοι) Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat ommissio vocis τράπεζαν, & quod pro κληῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγεία) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυνωῖου παῖδαν εἰς ὕγείαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίσιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὕγεία ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγεία scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγεία hic pro vulgato ὕγεία dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγεία propter verbum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἐστὶ ὕγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγεία καὶ νοῦς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὕγεία an ὕγεία scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγεία scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλον ἤλω) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρὸντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. 'Εν Ἰσοφ) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. *ἰν Ἰσοφ.* BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote alique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in *ἐν μὲν* in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & *μνημονικὸν ἀμαρτήματα* ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace[m] posuisse pro Nestore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognoscas itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *figma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. Ἀρτὶ τοῦ ἑρῶσθαι) Graeci enim ἑρῶσο subscribunt. BROD.

ead. l. 13. Διογενεὺς) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN. *Pag. 295. l. 5.* Οὐδὲν ὅφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὅφελος ἐστίν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδένος, ἄτερ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὅφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστίν, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῶ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc festellit librariorum, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφῃ, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Lapf. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in alijs a me alibi producendis exemplis post ὅσα in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum *δίδωμαι* cum Mf. P. in *δίδωμι* mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον --- τεκμήρα-
σθαι. Sed ibi *ἰστί* intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, ἵσον ἀπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μάλλον omissionem fefellisse video Meibomium ad Epist. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epist. recte ait, ὅσα τις ἂν ἄφρων ᾗ, τοσούτῃ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eouique opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostrī locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἂν ἐννίζοιμι, τοσούτῃ καλνότερος ἤμην αὐτοῖς ἕσσεσθαι, plura forsan dabimus. Adde Nostrium I Phal. cap. 1, ὅσα δὲ ἱεροὶ τί ἴστω. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῇ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Briffon. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 561, in qua haec verba leguntur: οὐδὲ ὑγιαίνειν τε εὐχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est* &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

Ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter, aut, da operam, ut vales, aut, fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoff. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰχότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὕπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῇ τῆς ὑγείας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurſu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi*. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἑωθινῷ προσήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἀσπερινῷ τῷ ὑγίαινε χρῆσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήτη-
χας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τι-
νὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἀρεως -- ἐξ ἑρῶτος μανέντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περι ἀδολεσχ.

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγιαίνε, inquit, Φούβει, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. Ὑγιας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, Iaso & Panacaea. Addit tertiam Scholiast. Aeglen, omittit Hygeian, ac dubitat num Iaso Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe Hygiam filiabus Aesculapii annumerant. Ὑγιας illam Deam etiam Ὑγιας vel Ionice Ὑγιαν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-

ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ

. ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Salutis templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a Salute petierunt, quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὑγια aliter iam olim verti solebat, quam Salus; vid. Macrob. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιπνοία) Sic W. pro vulgato ἐπιπνοία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgatissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ ἀπὸ χρόνος, ubi quaedam similia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγαν μαρίας. Plura Iens. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briffon. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit. auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.